

Ted Kereshe

Csendes vizeken

© A szerző kiadása

www.konyvmanufaktura.hu

Ted Kereshe

Csendes vizeken

*Csendes vizeken hajózom testvér
A nyugalom tengerén
Lelkem szabadon szárnyal
Visszatükröződik a víz felszínén*

*Csendes vizeken hajózom testvér
A szeretet tengerén
Lelkem boldogan szárnyal, tudja
Biztos révbe tér*

Előszó

Kedves Olvasóm!

Nagy szeretettel köszöntelek ismét itt, a luciferzum világában, és egyben köszönöm, hogy megtisztelsz a figyelemmeddel! Esetemben már-már közhelyesnek számít mégis leírom, hiszen ez a helyzet: Tanításom töretlenül folyik, kérdések és válaszokat kapok, esetenként különös dolgok történnek velem, a sürgető, munkára szólító enyhe fejfájást pedig már meg sem említem. Hasonlóan az előzőekéhez, e jelen munka legfontosabb indítéka is a szolgálat. Az a tevékenység, amely tulajdonképpen értelmet ad itteni létemnek. Elgondolkodtam azon az alapvető kérdésen, hogy mi értelme van egy ember életének abban az esetben, ha úgy véli, a teremtés a természettől való, egyszer élünk, azt ebben a testünkben, ez lett amilyen lett, teszünk életünkben, amit teszünk, gondolunk, amit gondolunk, azután meghalunk, volt nincs, eltűnünk a porondról és ennyi. Mert a materialista, a természetes evolúcióban hívő ateista emberek ebben a tudatban léteznek. Számomra ez lenne elviselhetetlenül rossz hír, mint ahogyan – miként maga a neve is rámutat – az evangélium pedig igazán jó hír, örömhír. Tehát az „egyszer élünk, mindent bele” filozófia, maga a káosz és az értelmetlenség tana. Talán vannak olyanok is, akiket ez a vélekedés juttat el az öngyilkosságig. Hiszen valóban, mi értelme lenne egy ilyen életnek? Szerintem semmi. Az, hogy érezzük eza-

latt a néhány évtized alatt magunkat a lehető legjobban? Hogy éljük ki magunkat, próbáljunk ki mindent, amire csak alkalmunk adódik? Hogy tegyünk szert minél több vagyona, minél nagyobb hatalomra, befolyásra, társadalmi elismertségre? Hogy majd az utánunk következők elismeréssel adózzanak az emlékünknak? Ez lenne a cél? Egy ilyen csodálatos és összetett lénynek, mint az ember ennyi jutna? Számomra ez egy tökéletesen értelmetlen és kiábrándító alternatíva.

Jelen írásban megpróbálom bemutatni azt az igazságot, amely nézetem szerint örömteli célt adhat az ember életének. Értelmes és boldogító jövőképet rajzolhat elé. Pontosítani kívánok sok olyan tételt, fogalmat, amelyek egyfelől meglátásom szerint messze nem egyértelműek ma az emberek számára, másfelől pedig én is több ízben használtam ezeket előző írásaimban, de mára kétségessé vált számomra, hogy az olvasóim pontosan megértették-e azt a tartalmat, amit ezen fogalmak mögé szántam. Ennek nem az az oka, hogy egyes olvasóim megértése elégtelen lenne, ellenkezőleg! Bennem van (volt a hiba), amikor nem fektettem kellő hangsúlyt a lehető legprecízebb körülírására annak, amire gondoltam. Ezt próbálom tehát orvosolni többek között e lapokon. Továbbá szembesíteni fogom egymással a hívők egymásnak elmentmondó nézeteit. Alternatívát, válaszokat kínálok azoknak az olvasóimnak, akik kételkednek. Kifejtem, és megválaszolom azokat a kérdéseket, amelyeket nyitva hagytam előző írásomban, a Nagy átverés – avagy hinta a pokolban című munkámban. Hogyan illeszkednek a dinoszauruszok, az ősemberek a teremtéstörténetbe? Mi volt az özönvíz? Nagyon izgalmas témák. Leírok egy olyan eseményt, amely velem történt meg és valójában leírhatatlan, szavakkal egyszerűen átadhatatlan, de azért – jobb lehetőségem nem lévén – mégis

nekifutok a dolognak. Leírom azokat a dolgokat, amelyekben e pillanatban is bizonytalan vagyok. (Remek, legalább lesz téma a következő könyvhöz is:.) És végül, de messze nem utolsó sorban kitérek egy rendkívül fontos témára, amely a vallással, a hitben való étellel, a minőségi emberi léttel kapcsolatos. Szeretnék tehát e lapokon tisztázni néhány nagyon fontos dolgot. Olyanokat, amelyekre utaltam már előző írásaiban, de ilyen mélységben, mint a következő lapokon még nem tértem ki. Most érkezett el a pillanat, most vált szükségessé e dolgoknak a teljes kibontása, hiszen ahogyan erről már beszéltem, a rend a lelke mindennek. Az ördög mindig a részletekben bújik meg. De miről beszélek? Ahogyan az imént utaltam rá, a precíz és pontos fogalomalkotásról. Erre már kaptam konkrét figyelmeztetést álombéli lelkében is, talán emlékszel rá, már leírtam. Arról beszélek, hogy elengedhetetlen fontossággal bír az, hogy tisztán lássunk az életünket és létünket illető kérdésekben. Hiszen az álca és a megtévesztés a Sátán egyetlen és legnagyobb fegyvere. A hazugság atyja ő, és Isten fénye nélkül nem leszünk képesek átlátni azon a ködfátylon, amelyet a gonosz ránk terít. Igyekszem hát fellebbenteni, elhessegetni e fátylat. Ez egy értelmes cél drága olvasóm. Tele vagyok szeretettel, tele vagyok tettvággyal, és boldog vagyok, hogy szolgálhatok. Ez egy olyan boldogság, amely nehezen adható át olyanoknak, akik híján vannak ennek. De azért én igyekezni fogok ígérem.

„Mert az én igám boldogító és a terhem könnyű”

Amikor először megfogalmazódott bennem ennek a könyvnek a témája – mert most így történt –, meglett a borító és gyakorlatilag ezzel egyidejűleg a vezérmotívum is

felbukkant elmémbe – azt gondoltam, hogy egy meglehetősen száraz, a „nagyközönség” számára (micsoda beképzelt alak:) olvashatatlan, réteggönyv lesz e kezében tartott kiadvány. Azután elkezdett dőlni az információ, színesedett a kép, míg végül megtelt az akkumulátor, eljött az idő, hogy kiüssük. Remélem e kisülés ívfénye beragyogja majd a te hétköznapiad is. Fogadd hát szeretettel e munkát, és legyen számodra hiteles vagy sem, mindenképpen gondolkodj el rajta! Abból baj nem lehet.

Tisztázzuk a dolgokat!

Mindenek előtt talán az egyik legfontosabb tétel a tisztázandók közül Isten és a kereszténység fogalma. Istenről már több ízben írtam, mindig egy kicsit többet és másképpen. Ahogyan egyre több megértés és felismerés érik meg elmémben, úgy vagyok képes egyre tisztább képet alkotni és egyre pontosabban megfogalmazni az Ővele kapcsolatos gondolataimat. Az én utam állomásainak legfontosabb mér-földköveként számon tartott harmadik könyvemben, az Úton Istenhez – avagy menj be a mennybe című munkában Istent Jahve-ként határoztam meg. Azaz egyértelműen kijelentettem, hogy Ő az Ószövetség Istene, az Atya, az Élő Isten, akit Jézus Krisztus atyjának nevez, Aki mindent és mindenkit teremtett a látható világegyetemben és azon túl is. Mindenesetre minden, amit mi ismerhetünk, az Ő munkája. Ami a nevét illeti, abban egyáltalán nem vagyok bizonyos. Az ószövetségben, illetve annak héber megfelelőjében, a tórában maga a Jahve név egy állandó előtagként szerepel, ami az éppen adott szituáció szerinti jelzővel nevezi meg Istent. Például az Úr a győzelmi zászló, az Úr a gondviselés, az Úr a gyógyító, az Úr a seregek ura, stb. Ennek mind megvan a héber megfelelője. Tehát van a Jahve előtag, és utána másik jelző: Jahve Jire, Jahve Cidkenu, Jahve Raffa, és még legalább tízféle hasonló jelzővel illetik Istent. Amiért használtam, az egyértelmű azonosíthatóság. Hiszen Akire én gondolok, Őt mindenki így tudja azonosítani. De, ha jobban

belegondolunk, mi szüksége lenne Istennek névre? Minek név annak, aki az Egyetlen? „Vagyok a ki vagyok”. Ő az Isten és kész. Nincs másik isten. Jézus Krisztus pedig az Élő Isten fia. Mi is a gyermekei vagyunk az Atyának, de Krisztus más. Ő Isten. Mi nem vagyunk azok. Jézus Krisztus kijelentette magát az Élő Istennel azonosnak, és Isten is kijelentette Őt magával azonosnak. Nagyon fontos kitétel, hogy ettől még nem beszélhetünk két Istenről, különösen nem háromról, ahogyan a szentháromság hamis katolikus tana próbálja elhitetni velünk. Isten egy és oszthatatlan. Jézus Krisztusban meglényegült itt a földön, Krisztus volt a testé lett ige. Így tehát mi, földi halandók Jézus Krisztusban és Őrajta keresztül imádkozhatjuk az Istent. Ő az ajtó, amely Istenhez vezet.

„Majd újra megszólalt Jézus: Bizony, bizony azt mondom néktek, hogy én vagyok a juhok ajtaja.”

„Én vagyok az ajtó. Ha valaki rajtam át bemegy, megmenekül: Bemegy majd, kimegy majd, és legelőt talál.”

Krisztuson keresztül juthatunk Istenhez, aki életével és vérével megváltotta a teljes emberiség bűnét és esélyt adott minden egyes gyermeknek az örök életre az Ő országában. Sokan nem értik ezt a dolgot. Mi az, hogy megváltotta a bűneimet? Még meg sem születtem, el sem követtem semmit, amikor Ő itt járt és ártatlanul megfeszítették, majd feltámadt a halálból. Ki kérte Tőle, hogy ezt tegye, hogy megváltsa az akkor még el sem követett bűneimet? Miféle bűnököt követtem el egyáltalán? Sokan egy szót sem értenek az egészből. Nem véletlen. A gonosz csatlósain keresztül igen hatékony ellenpropagandát kifejtve, ügyesen elködösítette Krisztus áldozatának a mibenlétét és jelentőségét. A Sátán minden eszközt

kihasználva igyekezett és igyekszik ma is, minden pillanatban a lehető legjobban elfedni, elferdíteni a tényeket és az igazságot mind Jézus Krisztus életével, mind az áldozatával kapcsolatban. Hiszen ha ezt az emberek megértenék, felismernék, hogy mekkora kegyelemben részesültek, megtudnák azt, hogy miért részesültek ebben a leírhatatlan kegyelemben, tiszta imádattal és megingathatatlan bizalommal fordulnának az Úr felé. Azt írtam „imádattal”. Nézz most magadba! Zavar ez a szó? Ha igen, akkor gond van testvér. Akkor az a helyzet, hogy a jelenedben nincs hited. Ezzel kapcsolatban újra és újra felbukkan emlékeim közül egy történet. Egy történet, amely komoly tanulsággal bír számomra, de ahhoz, hogy ezt a tanulságot levonhassam, hosszú időnek kellett eltelnie és teljesen meg kellett változnom.

A fiamért mentem délután az iskolába, hogy hazavigyem. Amikor elkaptam és kihalásztam őt az iskola udvarán rohangáló süvölvények közül, magamhoz öleltem és azt mondtam a maszatos kis lurkónak, hogy „imádlak kölyök”! Egy fiúcska állt mellettünk, sosem felejttem el az elálló kis fülecskék által tartott, kerek okuláréja lencséin keresztül rám meredő, felnagyított, hatalmas, barna szemeit. Komoly arccal rám nézett és ezt mondta: „Imádni csak Istent lehet.” Majd tovaszaladt, mintha mi sem történt volna. Én csak álltam döbbenetben kezemben a gyerekekkel, és arra gondoltam, ki tesz ilyet a gyerekével, hogy így elhülyíti már ilyen apró korában? Ellenszenves volt nekem az a kicsi ember. Csak attól, amit mondott. Tudtam ki az, tudtam ki az apja, és ítéletet hoztam. Elítéltem magamban őket. Mindezt úgy, hogy fogalmam sem volt arról, hogy miről is beszél valójában. Nem értettem egy szót sem belőle és nem is érdekelt a dolog. Jó kocsis, motor, drága óra, menő cuccok, pénz, a többit nem sorolom. Ezek voltak, amelyek érdekesekek voltak számomra. Pedig ezt

mind itt hagyom, ha majd hazamegyek. Ez egy rendkívül fontos gondolat! Minden egyes embernek el kell döntenie, hogy ide koncentrálja az életének az értelmét, vagy pedig oda, ahova majd jut, ha innen távozik. Tudom, óriási dilemma ez. Van-e egyáltalán túlvilági lét? Mennysország, pokol, ki látta ezeket? Nos igen, mint irtam már több ízben, erre kapjuk azt a képességet Istentől, hogy lehet hitünk Őbenne. Vagy igaz ez a hit vagy nem, de ha igaz és nem hiszünk, abból kimondhatatlan bajunk lehet. Ha úgy döntünk, hogy ide koncentráljuk a figyelmünket, ez a világ és az itt befutható „karrier”, egyéni érdekeink stb. lesz a fontos számunkra, ez lesz a vezérmotívum, amely végig vezet bennünket életünk során, akkor elveszítjük azt, amiért valóban érdemes küzdeni. Az Isten mellett élhető örök és elképzelhetetlenül csodálatos élet jogát és lehetőségét. Sátáni üzlet ez. Tulajdonképpen a semmiért adunk oda mindent, ha az anyag mellett döntünk. És a legtöbben sajnós ezt teszik. Nagyon fontos megérteni, nem azért jó a hit, mert egy illúzióba ringat. Abba az illúzióba, hogy igaz, itt most minden rossz, meg igazságtalan és a többi, de majd ha hazamegyünk akkor, minden milyen jó lesz. Nem, a hit az nem erről szól és nem ezt adja. A hit örömmel, valódi boldogsággal tölt el. Szívből jövő boldogsággal. Olyannal, amire minden egyes ember vágyik, de kevesen találják meg. Olyanra, amely csak az Istennel való kapcsolatból nyerhető meg. Az emberek sok esetben egész életükben hajszolják ezt az érzést. Tudják, hogy valami nem stimmel. Hogy kevés az, ami megvan nekik. A hiányról tudnak, mert a szívükben érzik. De nem tudják, hol találhatnák meg, és egyáltalán mi az a valami, amely kitölthetné ezt az űrt bennük. Kapcsolatról kapcsolatra repkednek, hajszolják az élvezeteket, ugyanazokat a hibákat ismétlik, és nem jutnak egyről a kettőre. És nem értik miért

van ez így. Azért, mert nem a megfelelő helyen keresik a boldogságot. Azért, mert az anyagra, a test vágyaira koncentrálják a figyelmüket, pedig a mardosó hiányérzet, a boldogtalanság a szívükből fakad. A szívükből, amely a lélek kommunikációs csatornája. Végül sokan kiégnek, megöregszenek, és egy csodálatos lehetőséget elszalasztva befejezik földi pályafutásukat. Akikkel ez történik, azokkal a Sátán elérte a célját. El kell döntened, hogy merre indulsz! Neked kell ezt eldöntened! Isten csak akkor segít, ha ezt kéred. Ha nem kéred, magadra maradsz. Sokan ismerik ezt a magányt, mégsem kéri az Urat. Meg sem próbálják, esélyt sem adnak Neki, hogy segíthessen. Te hova tartozol?

Tehát ott tartottunk, hogy amikor majd hazamegyek, egyetlen centet sem viszek magammal abból, amire itt szert tettem. Csak a lelkem. Én sem értettem ezt. Nos, ma már értem. Ma már teljesen másképpen látom ezt a szituációt. Pedig az az ember is én voltam, aki ott és akkor ezt gondoltam. Nem voltam akkor sem rossz ember. Csak nem volt hitem. Olyan ember voltam, aki magában hitt. Olyan ember voltam, akinek Isten csak annyit jelentett, hogy „segíts magadon, Isten is megsegít”. Azaz semmit. E kis kitérő után folytassuk ott, ahol abba hagytuk!

Kezdjük az elején! Mi volt a bűn, amely kollektíven sújtotta az emberiséget? Mi volt az, ami miatt minden egyes ember bűnben született? Hogyan jelenthető ki egy ártatlan csecsemőre, aki csak most látta meg a napvilágot az, hogy bűnös? Nos, ez sokaknál kiveri a biztosítékot. És mit változtatott meg Jézus Krisztus az Ő áldozatával, és azt hogyan?

Amennyiben vannak, tegyük félre most a kétségeinket! Induljunk ki abból, hogy a Biblia által leírt verzió az igaz, va-

gyis Isten teremtette hat nap alatt a teljes mindenséget, így az első embert Ádámot is! Őnmaga képére. Ádám volt a legokosabb ember a teljes földkerekségen. Beszélte az összes nyelvet (egy volt ugyebár), ismert minden állatot, minden növényt. Istennel élt. Ez volt a tökéletes létállapot. De Ádám valamiért mégis egyedül érezte magát. Látta, hogy minden élő állatnak van párja. Neki Isten volt a társa, de ő mégis vágyott egy olyan társra, mint amilyen az állatoknak volt. Isten megszánta és Ádamból megteremtette a nőt, Évát. Ádám boldog volt. Ugyan kissé eltávolodott Istentől, hiszen immár nem csak Őt tekintette társának, hanem Évát is, akivel minden pillanatban együtt volt. Innen ered Pál apostol intelme, hogy jobb a férfinak nő nélkül. Nem baj, ha van EGY felesége, akit nagyon szeret és megbecsül. Nem baj ha minden a rendjén működik, családot alapítanak és kölcsönös szeretetben, egymást tisztelve, gyermekeiket Isten szeretetére nevelve, mindenki megértvén a helyzetét és a családon belüli feladatát élnek. Nem, hogy nem baj, de szükséges is, hiszen egyéb módon miként teljesíthetné az ember az ígét miszerint:

„És megáldá Isten őket, és monda nekik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.”

Azonban vannak, akik nem vágnak betölteni ezt az ígét. Akik Isten szeretetében találnak tökéletes boldogságot. Ha ezek az emberek tiszták és valóban őszinték a hitükben és érzelmeikben, akkor ők bizony egy magasabb szintet képviselnek. A luciferzumban ezt egy magasabb frekvenciaként definiáltam és ezt most is tartom. Ezek a lelkek közelebb van-

nak Istenhez. Ugyanis be kell látni, hogy lelki (szellemi társ) nincs tökéletesebb Istennél. Ha Isten társasága nem elég, akkor valami olyanra is vágyik az ember, amit Istentől nem remélhet. Ez a vágy az, amelyet csak az anyag adhat meg, amely az anyaghoz köti az embert. Isten tökéletesen ismerte a teremtményét. Tudta, hogy ez így lesz. Ezért adott hát asszonyt az ember mellé, és áldotta meg a kapcsolatukat. Megáldotta, de azt is elmondta, hogyan kell ennek a kapcsolatnak működnie. Pál apostol leveleiből:

„A mik felől pedig írtatok nékem, jó a férfiúnak asszonyt nem illetni.”

Nem véletlen, hogy Isten nem azonnal emberpárt teremtett, hanem csak Ádámot. Amikor Ádámban felébredt a vágy, akkor adta mellé az asszonyt. Elvileg tehát jó ha van, de jobb ha nincs. Isten nyilván ismerte a gyermekét és annak „természetét” hiszen tudta, hogy ahhoz, hogy benépesítsék a földet Ádám egyedül kevés lesz. De megvárta, míg Ádámban felébred a vágy. Ma is így kellene lennie ennek. Felébred bennünk a vágy egy társ után, aki valóban a társunk lesz majd életünk hátralévő szakaszában. Egy társ, egy igazi **feleség**, aki nélkül nem is vagyok egész. Vagy a nők esetében férjem-**uram**, akit tisztelünk, becsülünk, szeretünk. Odafigyelünk rá, és nem harcolunk vele, nem felülkerekedni akarunk rajta. Nos tehát elvileg jó, ha van, de jobb, ha nincs. De ha már van, akkor így legyen:

„De a paráznság miatt minden férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonnynak tulajdon férje. A feleségének adja meg a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképen a feleség is a férjének.

A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; hasonlóképpen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. Ne foszszátok meg egymást, hanemha egyenlő akaratból bizonyos ideig, hogy ráérjete a bűjtölésre és az imádkozásra, azután ismét együvé térjete, hogy a Sátán meg nem kísértsen titeket, mivelhogy magatokat meg nem tartóztathjátok. Ezt pedig kedvezésképen mondom, nem parancsolat szerint. Mert szeretném, ha minden ember úgy volna, mint én magam is; de kinek kinek tulajdon kegyelmi ajándéka vagyon Istentől, egynek így, másnak pedig úgy.

Mondom pedig a nem házásoknak és az özvegyasszonyoknak, hogy jó nékik, ha úgy maradhatnak, mint én is. De ha magukat meg nem tartóztathják, házasságban éljenek: mert jobb házasságban élni, mint égni. Azoknak pedig, a kik házasságban vannak, hagyom nem én, hanem az Úr, hogy az asszony férjétől el ne válják. Hogyha pedig elválík is, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön meg férjével; és a férj se bocsássa el a feleségét. Egyebeknek pedig én mondom, nem az Úr: Ha valamely atyafinak hitetlen felesége van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. És a mely asszonynak hitetlen férje van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. Mert meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, és meg van szentelve a hitetlen asszony az ő férjében, mert különben a ti gyermekeitek tisztátalanok volnának, most pedig szentek. Ha pedig a hitetlen elválík, ám válják el; nem vettetett szolgaság alá a keresztyén férfiú, vagy asszony az ilyen dolgokban. De békességre hívott minket az Isten. Mert mit tudod, te asszony ha megmentheted-e a férjedet; vagy mit tudod, te férfiú, ha megmentheted-e a feleségedet. Feleséghez köttettél? Ne keress elválást. Megszabadultál feleségedtől? Ne keress feleséget. De ha veszel is feleséget, nem vétkezel; és ha férjhez megy is a hadjon, nem vétkezik; de az ilyeneknek háborúságuk lesz a

testben. Én pedig kedveznék néktek. Ezt pedig azért mondom, atyámfiai, mert az idő rövidre van szabva ezentúl, azért a kiknek van is feleségök, úgy legyenek, mintha nem volna. Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfiúnak feje a Krisztus; az asszonynak feje pedig a férfiú; a Krisztusnak feje pedig az Isten.”

Pál többek között arra utalt ezekben az igeszakaszokban, hogy ha az ember vágyik az asszonyra, az asszony pedig az emberre az nem baj, de ez a vágy magában rejti azt a veszélyt, hogy például nem lesz képes magát megtartóztatni a társának megcsalásától. („az ilyeneknek háborúságuk lesz a testben”) Mert a szexuális vágy is, mint minden vágy követelőző és hatalmas. Az ember nagyon nehezen képes megküzdeni ezzel, sőt önmagában, Isten segítségével sok esetben egyszerűen képtelen. Ez egy olyan síkos pálya, amelyen csak megcsúszni lehet. Nézd csak meg, mit „művelnek” ma az emberek e téren! Tudta ezt Isten és tudta Pál is. Ezért intett. Másrészt az olyan kapcsolat, ahol nem teljesülnek a fenti intelmek, az asszony nem tiszteli a férjét, a férfi tiszteletlenül, gonoszul bánik az asszonyával, féltékenykednek, rivalizálnak, állandóan abajgatják, marják, elhanyagolják egymást, gyermekeiket, nos, ezek a kapcsolatok inkább átkosak, mint sem áldottak. Ha őszinték akarunk lenni, be kell valljuk magunknak, hogy manapság jobbra csak ilyen kapcsolat létezik férfi és nő között. Tisztelet és áldás a kivételeknek!

Tehát Ádám társra lelt az asszonyban Évában, és ahogyan azt írtam, megkezdődött az ember tragédiája. Isten nem ezt akarta, de Lucifer a bukott megcsalta az embert. Hazudott neki és a bűnbe vitte. Az első emberpár megszegte Atyjának

intelmét. Csak egy dolgot kért tőlük Isten, de azt sem voltak képesek megtartani. Mentségükre szóljon, hogy egy náluk okosabb, gonosz szándékú lény ültette hintába őket, de attól még beültek a hintába. A Sátán bukásba, bűnbe vitte az embert. Isten tisztában volt azzal, hogy mi a valós helyzet, de Isten tökéletes, a bűn pedig bűn. Az embernek fizetnie kellett a bűnért amit elkövetett. Kiűzetett az Édenből, és meg kellett kezdenie a sorsának beteljesítését mint halandó.

„Mert a bűn zsoldja halál;”

Tehát a bűn fizetsége a halál, így az ember halandóvá lett. Mert előtte nem volt az. A bűn hozta be a halált az életbe. A Sátán fertőzte meg az addig örök életű embert a halállal. Mert ez a célja. Megölni minden embert. Isten gyermekeit. Ádám és Éva gyermekei innen kezdve bűnben (bűnös állapotban) fogantak. Magukban hordozták a bűnt amelyet szüleik elkövettek. Ezzel lehet vitatkozni, csak nem érdemes. A vér Ádámék első gyermekében rögtön bizonyított is. Kain féltékenységében megölte testvérét Ábelt. A bűn gyökeret vert a világban. Ez a gyökér pedig máig kitart. A bűnt a Második Ádám, Jézus Krisztus vette el az emberről. Életét és vérért adta ártatlanul, minden egyes gyermekért feláldozván magát. Magára vette a világ minden bűnét és halálával kivitte a világból. Majd amikor harmadnapra feltámadott, már egy megdicsőült Istenemberként jelent meg újra. Ez azonban nem jelenti azt, hogy mindenki, aki Jézus Krisztus után született bűntelen és automatikusan üdvözülni. Erről szó sincs. Arról van szó, hogy Krisztus lehetőséget adott arra, hogy az ember büntelenség szülessen újra, ahogyan Ádám és Éva is születtek. Lehetőséget arra, hogy örök életet nyerjen minden egyes gyermek. De ezért tisztának kell maradni. Vagy ha

bűnbe estünk, – mert mindannyian így járunk ebben a világban, tudod, a pöcegödörben óhatatlanul mocskos leszel – akkor is bűneidet őszintén megbánva, bocsánatot kérve az Istentől, és többé nem hibázva megmenekülhetsz a kárhózzattól. Ez Krisztus áldozatának a lényege. De nézzük ezt egy kicsit részletesebben, hiszen ennél fontosabb dolog az ember teremtése óta nemigen történt!

Ott tartottunk, hogy tisztázzuk a dolgokat! Isten és az Ő neve, ezeket remélem tisztáztam. Jézus Krisztusról még lesz szó, de folytassuk az úgynevezett kereszténységgel. Használtam már a korábbi írásaimban ezt a fogalmat is. „Igaz keresztény ember” – írtam például. Mire gondoltam? Nem arra, amire például a katolikus egyház, de még arra sem, amelyre bármelyik úgynevezett egyház gondol. Hogy járok a templomba rendszeresen, meggyónom a bűneim, időnként dobok némi aprót a perselybe, elmondok egy-egy rutinszerű miatyánkot vagy üdvözlégyet, aztán le is van tudva az ügy. Nem erre a típusú keresztényre céloztam. Én itt azokra az emberekre utaltam, akik Jézus Krisztus tanításait és példáját igyekeznek követni. Ezeknek az embereknek a legáltalánosabban ismert meghatározása az, amit ma „keresztényként” vagy „keresztyénként” definiálunk. Azért használtam ezt a fogalmat, hogy közérthető legyek, de ma sokkal fontosabbnak érzem a tökéletes fogalmazást, a lehető legpontosabb leírását annak, amire gondolok, mint a közérthetőséget. A jövőben a „Krisztust követő ember” definíciót fogom használni arra, amit eddig kereszténynek fogalmaztam meg. Mert ez a lényeg. Krisztus követése. Elvileg maga a keresztény szó is a görög chrisztosz szóból ered, de ahogyan ez lenni szokott, mára jelentősen megváltozott a jelentéstartalma. Vajon hány magyar embernek jut eszébe az amikor a

keresztény szót hallja, hogy Krisztus? Sokkal valószínűbb az, hogy inkább a pópisták vagy a kereszt bukkan fel az elméjében, mint a jelképe ennek a vallásnak. A kereszté, amit már az első írásomban is nagyon helyesen egy negatív jelentésű, rejtett gonosz szimbólumnak fogalmaztam meg. A kereszt, ahogyan azt a templomokban és oly sok helyen a „keresztény” világban láthatjuk nem más, mint egy kínzó és kivégzőeszköz, amelyen az Urat megfeszítették. Az emberek ez előtt hajbókolnak, letérdelnek, csókolgatják, simogatják, masszírozzák ujjaik között, a nyakukban hordják aranyláncan, a kocsijukban lóg rózsafüzéren, soroljam még? Örület! Mint ha egy guillotine-t (nyaktilót) vagy egy bitófát imádnának. És ezt teszik. Döbbenet. Csak mert erre vannak beidomítva. Kevesen gondolják át ezt a dolgot manapság. És itt csak egy pár mondatot a misékről is, ha már kereszténység és templomok. Minden egyes mise Jézus Krisztus meggyalázása. Ahol újra és újra feláldozzák Őt. Idézek a „jó” wikiből, ahol a „szentmise” címszó alatt ez olvasható: „majd a megfeszített Krisztust fölajánlja áldozatul az Atyának”. Már mint a pap. Remek! Krisztus EGYSZERI és megismételhetetlen áldozatot mutatott be, ahol Ő maga volt a(z áldozati) bárány. Feláldozta magát és több áldozatra nem volt szükség soha többé. Az emberről eltávozott a bűn, Krisztus győzedelmeskedett. Az, hogy ezt újra és újra eljátsszák nem az Őiránta való tisztelet jele, hanem éppen a megcsúfolása Krisztus áldozatának, hiszen annak éppen az volt a lényege, hogy egyszeri és megismételhetetlen. Nem, hogy nincs szükség újra és újra bemutatni, hanem szentségtelen és szentségtörő is. Isten megcsúfolása történik minden egyes úgynevezett „szentmisén”. Gondold csak el! Jézus Krisztus feláldozta magát érted és minden egyes emberért. Az Atya pedig ezt végignézte. Nem örült neki, de elfogadta az áldozatot. Ekkora

ára volt annak, hogy a gyermekek megmenekülhessenek. Ez megtörtént, az áldozat elfogadtatott és bevégeztetett. Erre jön a pap és elkezdi ajánlgatni a megfeszített Fiút az Atyának áldozatul, hogy fogadja már el újra és újra. Mintha ez már nem történt volna meg. Meghalt ártatlanul a legkedvesebb, az Elsőszülött, a Fiú. Az Atya ezt végignézte egyszer. Most pedig jönnek ezek a papok, és ott mutogatják „Előtte” a megfeszített Fiút, állításuk szerint azért, hogy fogadja el újra és újra. De nem ezért mutogatják neki. Van ennek egy rejtett motívuma, hátsó szándéka. Meggyőződésem, hogy ezt a legtöbb katolikus pap maga sem tudja. Meggyőződésem, hogy nem mindegyikük szándékos cinkos ebben a gyaláztatban. Nem tudják mit cselekednek, de ettől még ezt teszik. Azt mutogatják Neki, hogy látod Isten? Megöltük a Fiút! A Te fiadat. Nem én találtam ki, Jézus Krisztus előre elmondta, hogy ezt fogják tenni, és ez a csúfolódás azóta is tart.

*„s majd átadják a nemzeteknek, hogy kicsúfolják,”
„Mert át fogják adni a nemzeteknek, megcsúfolják, bántalmazzák, leköpdösik,”*

Idézőjelbe tettem az imént az „Előtte” szót. Mert ki vagy mi előtt mutogatják? Az oltár előtt. De kinek az oltára az az oltár? Hát nem az Atyaistené az biztos. Hogy néz ki egy katolikus oltár? Az egy komplett luciferi oltár ha jobban megnézed. Tele van a fényhozó szimbólumaival. Mindig van kereszt. Mindig van nap. Mindig van gyertya. Csupa olyan szimbólum (bálvány) amely a fényhozóhoz, Luciferhez kötődik. Nos, ez előtt áldoznak és imádkoznak ezek a papok. Végső soron egy Lucifernek állított oltár előtt mutogatják a kereszten lógó Jézus Krisztust. Lucifernek ajánlgatják újra és újra. Ez a valóság. Hogy mit mesélnek magyarázatképpen,

hogy milyen ideológiák mögé rejtik valódi szándékukat az mindegy. Ha a tetteket nézed, ezt látod, amit leírtam. No, ez azért elég durva dolog, én magam nem is járok ilyen jellegű összejövetelekre. És ott van a karácsony, de erről tényleg csak egy szót. Angolul christmass. A christ Krisztust jelent, de mit jelent a „mass”? Azt (is) jelenti, hogy mise. Bizony. Az emberek ezt mondják: Merry Christmass! Világszerte így kívánnak egymásnak kellemes karácsonyt. De valójában nem ezt kívánják, hanem Krisztus feláldozását. Vidám Krisztusáldozást! Hát így megy ez mifelénk, ennyit a miséről meg a karácsonyról.

A kereszténység tehát egy Luciferiánus, halál és sátánimádó hit, amelyet főként a katolikus egyház, de lassan a Vatikáni zászló alatt újra szépen összeseregülő minden úgynevezett keresztény egyház követ és tanít. A templomba járó hívek valószínűleg többségükben jó szándékúak, őszinték Krisztus szeretetében, de ettől még újra és újra részesei lesznek egy-egy feketemisének, imádják a sötét bálványt, a keresztet. A bibliában sehol sem áll az, hogy te, aki szereted az Urat, jársz templomba és vegyél részt misén, hajbókolj a kereszt előtt, egyél ostyát és dicsérd a szenteket meg a Szűz Máriát, aki szerintük „Istennek szent anyja.” Érted, Istennek az anyja... Tehát egy ember megszülte Istent. Ezt mondják. Az Úr azonban mást mondott erről:

„Valaki megszólította: „Nini, anyád és testvéreid kinn állnak és veled akarnak beszélni.”

Ő azonban ezt felelte neki: „Ki az anyám? Kik a testvéreim?”

Erre tanítványai felé nyújtotta kezét és szólt: „Ím, ezek az én

anyám és testvéreim! Mert mindenki, aki mennybéli Atyám akaratát cselekszi, nekem testvérem és anyám.”

Tehát a kaotikus, bocsánat, katolikus verzió szerint Mária megszülte az univerzum teremtőjét. Aki előtte megtermékenyítette őt. Azért ez nem kis mutatvány egy asszonytól lásuk be. És ezt sokan így is gondolják. Legalábbis így imádkoznak rendszeresen. Miért tennék, ha nem hinnék? Kereszténység. A bibliában ugyan szerepel a keresztény kifejezés, de nem nehéz kitalálni, hogy miként került bele. Képzeld el az apostolt, aki tisztában volt az Úr kereszthalálával, hogy így fogalmazza meg a hitét: keresztény vagyok. Elég életszerűtlen ugye? Tehát megbeszéltük a kereszténység ügyet is.

További igen fontos tisztázni való a biblia, a szentírás ügye. Leginkább az a nézet, amely szerint – ahogyan ezt én is több ízben leírtam – ez egy hamisított és manipulált írás. Nos, ez egy nagyon veszélyes terület. Nagyon fontos tisztázni, hogy mire gondol az ember akkor, amikor ilyet kijelent. Hiszen a biblia az ige, Isten szava, amelyről Isten kijelentette, hogy maga az igazság, amely szent és megváltoztathatatlan és, amelynek emiatt a legkisebb megváltoztatása is örök kárhozatot hoz arra, aki ezt merészeli tenni. Ezek után kijelenteni azt, hogy ez mégis megtörtént elég merész kijelentés. Nézzük én, hogyan vettem ehhez a bátorságot! Isten ígéje két fontos részből áll. Az ó és az újszövetségekből. Az ószövetség a világ teremtésétől Jézus Krisztusig, míg az újszövetség, Jézus Krisztustól datálódik. Alapvető fontosságú dolog az, hogy az ószövetséget az újszövetség tulajdonképpen hatályon kívül helyezte.

A Jézus Krisztusban megtestesült Isten eljött és felülírta azt az ószövetséget, amelyet a zsidóknak ajánlott és, amelyet

azok számtalanszor felrúgtak. Jézus Krisztus kötött új szövetséget Isten és az ember között azzal, hogy elvette az emberről a bűnt így lehetővé téve, hogy egyszerűen az Őbenne való hit által az ember üdvözülhessen. Erre később még visszatérünk, mert ebből ered egy igen fontos tisztázni való és pedig az, hogy az üdvözüléshez elég-e a Krisztusban való hit, vagy egyébre is szükség van ehhez. Most azonban maradjunk a bibliánál! Az írás tehát két részből áll. Sokak számára ez a két rész nem válik szét egymástól olyan élesen, mint amennyire ez szükséges lenne. A zsidók például el sem ismerik az újszövetséget. Az ő tórájuk lényegét tekintve az ószövetség és kész. Jézus Krisztust mint Messiást, Megváltó Istent elutasítják. A keresztények tanulmányozzák mindkét könyvet, és ez azzal a következménnyel jár sokuk számára, hogy egy kaotikus istenkép alakul ki bennük. Kétség ébred némelyekben, hogy az ószövetség időnként haragos, esetenként népirtó, máskor bosszúálló, szigorú Istene, hogyan egyeztethető össze az újszövetség Szerető Atyjával, aki maga a szeretet, és önzetlenül, mindenét odaadta előre a gyermekekért, akik ezt egyébként semmilyen módon nem érdemlik meg, hiszen ezen a földön nem létezik büntelen ember. Erről is később. Tehát zavar keletkezik ezekben a hívőkben, és kialakul bennük egy olyan Isten képe, aki ha éppen bal lábbal kel fel, akkor jobb, ha mindenki csendben meghúzza magát. Pedig szó sincs erről. Isten valódi természete valóban a szeretet. Ami az ószövetségben történt az, egy nagyon sokrétű, összetett kauzalitás, ok-okozati összefüggésrendszer eredménye, amelyről kizárólag sejtéseink lehetnek, és amelynek a valódi mélységeit itt bizonyosan soha sem fogjuk tökéletesen megismerni. Ami azonban egyértelmű, hogy az ószövetség korában és azt megelőzően is az ember más státuszt „élvezett” Isten szemében, mint Krisztus áldo-

zata után. Az ószövetség, a törvény egy cselekedet alapú kapcsolat Istenhez. Maga az egész törvény hihetetlen összetettsége és bonyolultsága egyetlen nagy igazságra mutat rá. Arra, hogy pontosan és tökéletesen betarthatatlan. Istennek talán az volt az egyik legfontosabb célja ezzel, hogy ráébressze az embert arra, hogy a cselekedetei által önmagában bizonyosan soha nem fog tudni megfelelni azoknak az elvárásoknak, amelyeket Isten támaszt vele szemben. Ezen a földön egyszerűen lehetetlen büntelen maradni. Ez csak és kizárólag Jézus Krisztusnak sikerülhetett. Az ószövetség egyébként kinyilatkoztatottan egy átmeneti állapot volt csupán addig, ameddig Krisztus eljön a földre és elhozza a kegyelmet az embernek.

Csia:

„Mire való tehát a törvény? Az áthágások miatt toldották meg vele az ígéretet, s addig tart érvénye, míg eljön a Mag, aki-nek az ígéretet adták. Az angyalok adták parancsba, közben-járó kezén át.”

Károli:

„Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott, a míg eljő a Mag, a kinek tétetett az ígéret: rendeltetvén angyalok által, közben járó kezében.”

Ahogy tehát írva van, a törvény, azaz az ószövetség a bűn alatt élőknek egy átmeneti időszakra adatott addig, amíg Krisztus eljön. Az emberek státusza tehát gyökeresen más volt az ószövetség idején. Jézus Krisztus ezt a státuszt változtatta meg élete és vére árán. Amikor Isten elfogadta ezt az áldozatot, a legnagyobbat, amit a világ valaha látott és látott, akkor egyúttal tökéletesen új alapokra helyezte az em-

berrel való kapcsolatát. Az ószövetségi idők törvényei hatályukat veszítették, Jézus Krisztus szinte mindent eltörölt és új irányt mutatott az embereknek.

Az ószövetség Istene pedig, a haragos és szigorú Jahve át-lényegült az igaz Élő és Szerető Mennyei Atyává, aki mindig is volt valójában, de az aktuális körülmények, a földön uralkodó környezet miatt ezt nem adhatta át teljes valójában. A nagyobb rossztól való megóvás érdekében megtette a kisebbik rosszat. Mondok egy egyszerű példát és úgy gondolom, ezzel nagyjából fején találok a szöveget. Ha te tigrisekkel foglalkozol, és meg akarod tanítani őket arra, hogy ne öljenek meg mindent, ami mozog, akkor szigorúnak kell lenned velük. Az nem fog működni, hogy „édes cicuskám, hát ez bizony nem valami szép dolog.” Oda kell verved nekik az ostorral, mert csak és kizárólag abból értenek. Már amelyik. De ha a tigris veszett, akkor mielőbb el kell pusztítanod, mert különben megfertőzi veszettséggel a többi még menthető társát is. Ha ezek a tigrisek később megszelídülnek, még mindig tigrisek, de már nem alapértelmezett náluk az erőszak és a gyilkolás, akkor el lehet kezdeni őket cirógatni. De csak akkor, amikor erre a fajta kommunikációra érettek lesznek. Jézus Krisztus valami olyat mutatott és hozott a világba, amittől a tigrisek megszelídültek. Legalábbis egy részük. Azért nem mind, mert ebben a világban, van egy irigy és gyűlölködő idomár is, aki amellett, hogy utálja a tigriseket, és azt akarja, hogy mind elbukjon a szelídségben és ezáltal el is pusztuljon, ez az idomár folyamatosan hergeli a tigriseket. Véres húscafatokat hajigál nekik, utána pedig éhezteszi, kínozza, gyötri őket. Mindent megtesz, hogy ezek a tigrisek újra harapjanak, öljenek és fenevadakká váljanak. Állandóan azt hazudja, hogy a jó idomár a

gonosz. Azt mondja: Nézzétek csak mit tett veletek! Forduljunk együtt ez ellen, és győzzük le! Ezt mondja az irigy és gonosz idomár. Mire a jó idomár fogja az egyetlen és legkedvesebb gyermekét, és csendben a tigrisek elé helyezi az ártatlan bárányt. Majd végignézi, ahogy a gyermek kicsi kezeivel végigsimogatja a dühtől eltorzult pofával acsarkodó, véres pofájú vadakat. Sétál közöttük a bárány, és simogatja, gyógyítja őket. Mesél nekik az Ő Édesapjáról, aki nagyon szereti őket. Sok tigris megszeli, ahogy hallgatja a gyermeket. Sok tigris fülét farkát behúzza, és dorombolva követni kezdi a gyermeket. De a gyermek minden tigrist meg akar menteni. Oda áll a legvérengzőbb és legveszettebb tigrisek elé és azt mondja, hogy Őt a jó idomár küldte hozzájuk azzal, hogy mondja el nekik az igazat. De ezek nem hallgatnak rá. Ahelyett, hogy hinnének neki, rávetik magukat és széttépik Őt. Majd elkezdik levadászni azokat a tigriseket is, akik szerették és követték a gyermeket. De a jó idomár ezek után nem áll bosszút. Csak leírja egy könyvben, hogy mit tett az Ő Fia. Hogy ki volt az a bárány, akit ők tigrisek széttéptek. Ezt a könyvet terjeszti az egész világban azzal a céllal, hogy minden tigris megismerje, még azok is, akik majd csak sokára fognak megszületni. Terjeszti ezt a könyvet és kitárt karokkal várja, hogy a tigrisek eljőjenek Hozzá. Minden erejével azon van, hogy a gonosz idomár cselvetésein keresztül is megismertesse az igazságot a tigrisekkel, és azóta is generációról generációra küzd minden egyes tigris életéért. Nos, ezt tette a jó idomár és az Ő Egyetlen Fia. Tehát ennek a két erőnek a porondján kell a tigriseknek dönteni, hogy melyik idomárra figyelnek. Az életük a tét, nem kevesebb. A jó idomár azonban nem tesz különbséget tigris és tigris között. Ő mindegyikhez egyformán közelít. De azt, amelyik a kezébe mar, nem tudja megmenteni. Nem

azért, mert megharagszik rá hanem azért, mert a tigris elutasítja a mentőövet. Ez a tigris óhatatlanul elpusztul. Jézus Krisztus hozta el ezt a mentőövet a világba. Aki kéri azonnal és feltétel nélkül megkapja. De kérni kell! Ennek pedig meg van a módja. Ezt írja le részletekbe menően az újszövetség. Nekünk, mai gyermekeknek tulajdonképpen csak ezzel a könyvvel kellene foglalkoznunk. Gondolj bele! Ha nem ismered az ószövetséget, akkor egy gyökeresen más kép alakul ki benned Istenről. Istennek pedig az a célja, hogy ez a kép éljen benned Őróla. A Krisztust követők bár ismerik az ószövetséget, nem mint iránymutató művel törődnek vele, csak mint igaz és tanulságos előzményt tartják számon. Számukra kizárólag Jézus Krisztus számít és az, amit Ő tanított, majd amit az apostolok lejegyeztek. Ez az út, ami hazavisz bennünket. De akkor mi az, ami hamis lehet az igében? Mennyire hihetünk hát benne? Ami egyértelmű és bizonyítható hamisítás (és itt csak a magyar változatokról beszélek) az alapvetően a fordításokhoz kötődik. A biblia eredeti nyelve az arámi, a héber és az ógörög. Ezekből készült számtalan ilyen-olyan fordítás, amelyek azonban sok esetben még tartalmukat tekintve sem, nem, hogy nyelvezetüket és szóhasználatukat tekintve egyeznének. Az egyes bibliafordítók nézeteiknek, felekezetüknek megfelelően fordították le az igét arra való hivatkozással, hogy ők úgy értik. Szerintük az úgy helyes. A magyar katolikus és református biblia sem tartalmát tekintve, sem szóhasználatát tekintve nem egyezik meg. Valamelyik nyilván manipulált. Esetleg mindkettő. A talán legelterjedtebb Károli-féle fordítás, amely a református verzió, például következetesen nem hajlandó használni a „szellem” szót, amelyet pedig a görög eredeti használ. Legalábbis különbséget tesz a lélek és a szellem szavak között, amelyet Károli konzekvensen ki-

zárólag léleknek fordított. Ez sok esetben zavaró és félrevezető. A Csia-féle újszövetség fordításban ezek a különbségek a Károli verzióhoz képest jól megfigyelhetőek. Ma már jó eszközök, források vannak arra (fordító, elemző programok, interneten megtalálható anyagok), hogy az ember relatíve kevés kutatással meglehetősen képbe kerüljön e tárgyban. Rövid idő után világossá válik, hogy a rengeteg eltérő verzió nyilván nem a véletlen műve. Hogy most szándékos vagy egyszerűen csak értelmezésbeli különbségekről van szó, az teljesen mindegy, a lényeg az, hogy sok torzítást tartalmaznak az egyes verziók. A Károli-féle szövegben, azért említem ezt, mert talán ez a leginkább elterjedt és kedvelt fordítás, például olyan toldások is vannak, amelyek a görög szövegből hiányoznak. Erre nehezen lehet ráhúzni a „vétlen, félreértésből származó elérés” magyarázatot. Száz szónak is egy a vége, az én meglátásom szerint az eredeti verzió az átlagember számára valószínűleg elérhetetlen, ezért be kell érünk azzal, ami elérhető. Én a Csia-féle újszövetséget találtam a legjobbnak, de nyilván mindenki maga el tudja dönteni, hogy melyik verzió a leginkább szimpatikus számára. A lényeg az, hogy aki rendszeresen kézbe veszi a bibliát, az meg fogja érteni az ige lényegét. Meggyőződésem, hogy aki kéri az Úr vezetését, az meg is kapja azt. Az Úr pedig meg fogja mutatni az igazságot, az ember előbb-utóbb képes lesz a szívével olvasni, azt pedig nehéz becsapni. Nagyon érdekes megfigyelés az, hogy ha az emberben kialakul az Isten iránti szeretet, akkor mennyire másképpen kezdi olvasni az ígét. Nekem például ugyanaz az Isten, aki egy kedves ismerősömnek, ellenszenvesnek és agresszívnek tűnt az ószövetségbeli cselekedetei alapján, kedves és szeretetre méltó Isten volt az ószövetséget olvasva is. Mert abból az Istenből indultam ki, akiről az újszövetség szól. Ha Isten

rendbe tesz belül, akkor kívül is a helyére kerül körülöttem minden. Pontosan érteni fogsz mindent, amit azelőtt képtelen voltál helyesen látni. Tudom, ez nem érv, viszont ez az igazság. A szeretet nem érv, hanem a legmagasabb rendű érzés. Nem lehet vitatkozni vele. Túl van, túlmutat a racionalitáson. Ha a szeretet vezet Isten iránt, akkor és csakis akkor fogod megérteni Őt. Az Isten szeretete összeköti az embereket is. Az Isten szeretete a legerősebb kapcsolat, amely létezhet ember és ember között. Amíg ezt át nem érzed, addig, ha a fene fenét eszik, akkor sem fogod megérteni a valóságot, megismerni az igazságot. Gyárthatsz mindenféle előítéletekből és tudatlanságból fakadó teóriát, ahogyan ezt én is megtettem, de nem fogsz közelebb jutni az igazsághoz soha egyetlen lépéssel sem, ameddig nem kéred az Ő segítségét. Nincs más út és lehetőség, de nem is kell, mert ennél jobb és boldogabb állapot nem létezik. Isten a legjobbat ajánlja neked is. Csak el kell fogadnod. Fogadd hát el most, ha még nem tetted! Olvasd az ígét és tedd félre az előítéleteid! Ne hallgass a sok ellenséges érzelmű manipulátorra, akik feltett szándéka, hogy bemocskolják, és a porba tiporják Istent és az Ő szavát. Hogy egy vérengző, vad Istennek állítsák be előtted. Adj egy esélyt Neki, hogy megmutassa az igazi természetét neked! Ha nem adsz Neki lehetőséget, akkor nincs jogod véleményt formálni sem Őrá. Ami tehát a bibliával kapcsolatban a legfontosabb, ez Isten szava, és a lényegét tekintve ma is azt adja át, amiért leíródott. Ha elkezded hinni az ígében, akkor fel fogja fedni előtted a teljes igazságot. Minél alaposabban megismered, annál jobban. Azok közül, akik szapulják, a legtöbben nem is olvasták el soha. Te ne tartozz ezek közé!

Haladjunk most tovább a pontosítás folyamatában! Aki

olvasott már az írásaimból nyilván észrevette, hogy akár a katolikus egyházat, több ízben szapultam az úgynevezett „modern tudományokat” és az ezeket művelő „tudósokat”. Nos, úgy gondolom, hogy a pontos és tiszta érthetőség céljából ez a téma is megér néhány mondatot. A legfontosabb dolog, amelyet ki kell jelentenem az, hogy egyáltalán nem a tudománnyal van bajom, sőt, nem is a tudósokkal. Mi több: Rengeteg tudós van, aki ugyanarra a következtetésre jutott, mint jómagam. Hozzám hasonlóan látja az Isten jelenlétét a világban és a teremtésben. Nem minden tudós evolucionista. A tudomány nem az ördögtől való. Isten nem akarta azt, hogy tudatlanok legyenek a gyermekei, csak azt akarta, hogy felesleges és hamis tudással ne bírjanak. Ma, amit tudománynak neveznek, az leginkább ebből áll. Felesleges és hamis tanításokból. Úgy, mint az evolúció elmélet, amely az egyik legfontosabb és legérdekesebb témát, az ember és a fajok eredetét tárgyalja, és amely valóban nem egyéb, mint elmélet és egyben tulajdonképpen egy vallás. Bizony, ez is egy hitrendszer. Az ateisták és a matéria híveinek a hite. Azoké, akiknek elviselhetetlen a mindenkinél feljebbvaló, egyetlen, teremtő Isten gondolata. Védik is a hitüket tűzzel-vassal. Ma is van inkvizíció csak sunyin csinálják. Semmiféle valódi bizonyítékuk nincs máig sem arra, hogy Darwinnak igaza volt, amikor megfogalmazta az ő bibliájukat, amelynek címe: „A fajok eredete természetes kiválasztás útján, avagy a sikeres fajok fennmaradása a létért folyó küzdelemben.” Arra azonban egyre több, hogy nem volt igaza. Ennek ellenére a mai tudomány még mindig ezt az elméletet tartja a meghatározónak. Bár egyre több és súlyosabb sebből vérzik, egyre csak foltozgatják, és ezt tanítják az iskolákban a gyerekeknek mind a mai napig. Erre még visszatérek alább. Nos tehát azokkal a tudományokkal és tu-

dósokkal „van bajom”, amik és akik ezt a vonalat erősítik. Ezek szeretik kijelenteni minden olyan tételre, tanításra, amely nem az ő nézeteiket tükrözi, hogy tudománytalan, áltudományos, ostoba. Pedig éppen az ő általuk hirdetett nézetekre igaz általában mindez. Semmi olyan tan, lelet, bizonyíték nem fér bele az ő igazságukba, amely akár a legcsekélyebb mértékben is eltér vagy ellentmond annak, amely az ő véleményük. Nem támogatnak semmiféle olyan törekvést, amely az övékével ellenkező alternatívát próbál meg feltárni, bizonyítani legyen az bármilyen témával, tárggyal kapcsolatos. Pedig a tudománynak erről kellene szólnia. Semmelweis Ignácot kiátkozta korának orvostársadalma, amikor kézmosásra buzdított egy boncolás és egy szülés között. Higiénéjára törekedett minden téren, mert megfigyelte, hogy a tisztaság és az élet kéz a kézben járnak. A tudós kollégáknak azonban ez nem tetszett. Nem, hogy kiátkozták, hanem kitörölni kívánták még a történelemből is. Végül egy bécsi elmegyógyintézetbe zárták őt, ahol az ápolók végül egyszerűen agyonverték. Nevét megcsúfolták, a családja is ráment a dologra. Felesége megváltoztatta a nevét és morfinista lett, míg fia öngyilkosságot követett el. Ilyen sorsra jutott ő és a családja csak azért, mert szembe mert helyezkedni a kor hivatalos álláspontjával, amely emberek tömegeinek a halálát okozta. Nincs ez nagyon másképpen ma sem. A valódi tudomány és fejlődés legnagyobb kerékkötője az úgynevezett „tudományos világ” és az ezt alkotó tudós társadalom. Tényleg, milyen ciki lenne, ha kiderülne, hogy mindaz amiben eddig hittem, amit tanítottam, amiről cikkek, tanulmányok, értekezések hegyeit, könyveket írtam, amiért magas elismerésekhez, címekhez, fokozatokhoz jutottam, mindez marhaság. Na, erről szó sem lehet. A tekintély és az alázat nem nagyon fér össze.

Minden területen ki van jelölve a járható út, aki attól eltér, annak vége. Nem foglalkoztatják, nem kap pénzt semmire, ignorálja őt a tudományos világ. A legtöbb tudósnak ennyi elég is. Nem akarnak kirekesztett páriák, nyomorgók lenni. Inkább beállnak a sorba, és ha fel is bukkan a lelkük mélyén a kétség, inkább szemet hunynak. Az a tudós, aki szembe száll a szép magyar kifejezéssel élve main stream, azaz a főáramlatú, uralkodó dogmák tanaival, annak befellegzett. Sem katedra, sem elismertség, sem kutatási pénz, sőt állás sem dukál neki, egyszerűen az a tudós, aki felvállalja a harcot, ki meri nyilvánítani névvel, hogy mindez egy nyilvánvaló marhaság, az szakmai öngyilkosságot követ el. Kevesen teszik ezt meg manapság. Hogy a semmit válasszák a sok minden helyett. Pedig ez a „semmi” lesz az, amely a mindent fogja jelenteni és megadni ezeknek az Isten igazsága mellett kiálló embereknek. Ha már szóba hoztam, hát nézzük meg az evolúció témakörét! Előző írásomban már említettem és adós is maradtam néhány válasszal, amelyekre azóta megkaptam a válaszokat. Fussunk neki tehát ismét!

Isteni teremtés, avagy evolúció, ahogyan Darwin látta

Az evolúció mozgatórugója a halál. A haláltól való félelem, másképpen az életben maradásért folytatott küzdelem generálja a fejlődést az evolúció hívei szerint. Egyszer élsz, túlélés mindennek felett, a halálból lesz így az élet, azaz az életet a halál motiválja.

Az Istenben való hit mozgatórugója az élet. Darwin és az evolucionisták azt állítják, hogy a fajok természetes kivá-

lasztódás szerint, a létért való küzdelem során jönnek létre. A természetes kiválasztódás elve szerint azok az egyedek, amelyek a legalkalmasabbak az adott környezetben való túlélésre, fennmaradnak azáltal, hogy a túlélésre képesebb utódaik lesznek, míg azok, amelyek nem alkalmasak a túlélésre, elpusztulnak. Például ha van egy szarvascsorda, amelyet vadállatok fenyegetnek, akkor természetesen azok az egyedek fognak életben maradni, amelyek gyorsabban tudnak futni. De akármeddig is folytatódik ez a folyamat, a szarvasokat nem fogja új fajjává változtatni. Lehet, hogy gyorsabban fognak futni, de a szarvasok akkor is szarvasok maradnak. Darwin és követői azt állítják, hogy ezek a szarvasok előbb-utóbb át fognak alakulni egy olyan fajjává, amely mondjuk a hatékonyabb menekülés céljának elérése érdekében szárnyakat növeszt. Ezt a folyamatot simán lemodellezték a madárrá változott kistermetű, rovarrevő dinoszauruszokkal, amelyek addig ugráltak a levegőbe zsákmányuk után, míg szárnyuk nem nőtt. Vagy a bálnával, amely szerintük eredetileg szárazföldi állat lehetett, csak nem talált elég élelmet a szárazon, ezért egyre többet ment a vízbe, míg végül ott is maradt. Ez nem vicc. Tényleg ezt tanítják. Az egyik faj úgy alakult ki, hogy kijött a vízből táplálékért, a másik meg úgy, hogy visszament oda, miután rájött, hogy hiba volt kijönni. Az evolúció azt feltételezi, hogy az utód rendellenes fejlődés következtében más lesz, mint a szülő. Más, éspedig jobb. Pedig ez kizárólag éppen fordítva történhet csak meg. Minden genetikus pontosan tudja, hogy nem létezik olyan genetikai mutáció, amely javítana a genetikai információn, vagy új információt tenne hozzá. A mutáció csak rombolni képes a genetikai információt. Pozitív mutáció nem létezik csakis negatív. A genetikai állomány kizárólag romlani tud, fejlődni nem. Ebből követke-

zik, hogy evolúció kizárólag negatív előjellel létezhet, amelynek mi, mai emberek vagyunk a legékesebb bizonyítékai. Isten megalkotta a tökéletest, ezen az állapoton fejleszteni pedig nem lehet, csak és kizárólag rontani. A rendellenes fejlődés negatív fejlődés és nem pozitív. Az alapteória szerint a változások lassan, apró lépésekben következtek be. Igen ám, de erre soha semmilyen bizonyítékot nem sikerült felmutatni. Egyetlen átmeneti fajt sem sikerült fellelni sehol, akármennyit keresgéltek is. Minden régészeti lelet arra utalt, hogy a fajok azonnal a végleges formájukban jelentek meg. Ezért folyamodtak egyesek rendszeresen a leletek hamisításához, de ezekről a próbálkozásokról mindig hamar kiderült, hogy csalás. Amikor már nagyon recsegett-ropogott a dolog, akkor néhány tudós összeült egy válságtanácskozásra, és hosszas fejtörés után kiagyaltak egy új elméletet, amely azt jelentette ki, hogy az evolúció mégsem apró változások hosszú folyamataként, hanem ugrásszerűen következett be. Ezt nevezték el neodarwinizmusnak. Ez a gyakorlatban úgy néz ki, hogy például egy kis testű dinoszaurusz tojásából egy hirtelen bekövetkezett véletlen genetikai mutáció következtében egy madár bújt elő. Ezt egy német paleontológus állította, név szerint Otto Heinrich Schindewolf. Maga Darwin is megfogalmazott kétségeket, illetve gyenge pontokat a „saját” elméletével kapcsolatban. Könyvében ennek a fejezetnek a Difficulties on Theory, azaz a nehézségek az elméletben címet adta. Azt remélte, hogy a tudomány fejlődése során ezeket a nehézségeket majd megmagyarázzák és kiküszöbölik, ám ennek éppen az ellenkezője következett be. Miután például a biokémia, a mikrobiológia és a genetika tudománya bekerült az ember eszköztárába, nem, hogy megerősítette volna Darwin elméletét, hanem alapjaiban rengette meg azt. Az evolúció hí-

vei alig győzik befoltozni a sok léket, amelyet Darwin hajója azóta is egyfolytában kap. Tudományos érvek híján kizárólag olyan eszközökhöz tudnak nyúlni, mint az elhallgatás, elhallgattatás, hazudozás, és dühödt tagadás. Ennyi, amire képesek. Miután azonban Lucifer „jóvoltából” ők diktálnak (náluk a pénz és a hatalom), ezért az ő akaratuk érvényesül a világban. Ám az ember tudata lehet szabad. Te személy szerint eldöntheted, hogy mit hiszel el valóságnak. Elhiszed, hogy te magad is a véletlen műve vagy, és egy forró porhalmazból alakultál ki, a szerveid, a szemed, a szíved, a hihetetlenül összetett és bonyolult tested mind a szerencsés véletlenek sorozataként a forró porból állt össze, vagy elhiszed, hogy egy mérhetetlen teremtő intelligencia gyermeke vagy, aki az életre lett teremtve Isten dicsőségére és örömére. A választás a tied. És ez még messze nem minden. Felmerül a kérdés, hogy mi a helyzet a lélekkel? Mi a helyzet az érzelmeiddel? Ezek hogyan fejlődtek ki a forró és összesűrűsödött porból? Ahogyan a darwinista evolucionisták állítják az élőlények minden bonyolultságuk ellenére nem tervezetten, hanem sorozatos véletlenek egybeesése folytán alakultak ki, így az ember is. Ez a materializmus alapköve. De vajon azok az emberek, akik ebben hisznek, hogyan magyarázzák a lélek kialakulását? Egy materialista filozófia csakis tagadásban lehet, ha a lélek kerül a fókuszba. A lélek nem alakulhat ki véletlenül az anyagból. Ekkora marhaságot azért talán már tényleg senki nem venne be, akinek legalább egy falat esze van. Egyszóval a materialista evolucionizmus tagadja a lélek létezését. Kénytelen tagadni, mert az ő elméletükkel a lélek jelenvalóságát nem lehet megmagyarázni. Érdekes, hogy pszichológia egyik legnagyobb alakja Sigmund Freud, maga is lelkes ateista, evolucionista volt.

A biblia szerint Isten teremtette az embert, az evolucionisták szerint pedig az ember teremtette Istent. Szerinted? Az embert teljesen érthető módon mindig is nagyon érdekelte és foglalkoztatta az őt körülvevő világ és a saját eredete. Az aktuális kor ismeretei és uralkodó nézetei szerint igyekezett is magyarázatot adni ezekre a kérdésekre. Eredendően általában mindig valamiféle isteni teremtésben hittek az emberek, leginkább csak az istent, isteneket, vagy az ezeket megszemélyesítő dolgokat (nap, hold, tenger, stb.) cselelték fel koruk, kultúrájuk szerint. Azonban alternatívok is mindig akadtak. Már Arisztotelész is megfogalmazott egy a darwini tanokhoz hasonló elméletet, amelyet sokan elfogadtak tőle, hiszen Arisztotelész korának igen elismert személyisége volt. Platón legkiválóbb tanítványa és sok tételben filozófiai ellenfele is. Nos, ma is sok alternatív van, akik ufók, régi nagy múlttal bírós csillagközi kultúrák, vagy idegen fajok által laboratóriumban kifejlesztett lénynek gondolják az emberi fajt. Ezekből igen sok verzió fellelhető manapság, nem is térek ki rájuk. A két legfőbb irányzat azonban ma is az Isteni teremtés és a darwini evolúció álláspontja. Darwinról már volt szó az előző írásomban is, folytassuk tehát vele!

Nézetem szerint Darwin egy fizetett bérenc volt, akit megfelelően finanszírozva egy konkrét feladattal bíztak meg. Kedvenc részem életének történetéből az a rész, ahol az addig „cél nélkül élő, lödörgő fiatalember” hirtelen egy világ körüli útra induló expedíció kellős közepén találja magát. Ez teljesen természetes és életszerű, nem igaz? Így szokott ez lenni. Idézem az idevágó részt a fenti mű magyar kiadásának a bevezetőjéből:

„Darwin az egyetemen 1831-ben végez; kapóra jön számára, hogy épp akkor indul föld körüli útra a Beagle (Kopó; mint rendőrkopó, vadászkopó) nevű háromárbcos. Henslow beajánlja a kapitánynak, Robert Fitzroynak, és ráveszi, hogy a hosszú út unalmát enyhítendő vigye magával Charlest. Utóbbinak útravalóul Lyell frissen megjelent Principles of Geology-ját adja. A hajó 1831. december 27-én fut ki, az út öt évig tart. Darwin mint képzett és tapasztalt naturalista tér vissza, forma szerint is. A hagyományoknak megfelelően a hosszabb hajóutakon a gyűjtemények és a feljegyzések készítésével mindig külön természetkutatót bíztak meg, aki rendszerint a hajóorvos volt. Így történt ez a Beagle esetében is, de a hajó orvosa, R. McCormick egy év múlva váratlanul hazatért, s helyét a természetkutatói poszton hivatalosan is Darwin foglalta el. A korábban cél nélkül élő, lődörgő fiatalembert a hosszú út teljesen átalakítja, 1836. október 2-án megváltozva, ambíciókkal tele tér haza. 1839-ben Lyell ajánlására tagja lesz a Királyi Társaságnak.”

Nos, hát nyilván így ment ez akkoriban. Látom is magam előtt az esetet: Henslow (aki melleleg pap volt) odamegy az „épp indulni készülő” kapitányhoz. „Figyu Robert! Hallom mész erre a hosszú, unalmas útra, biztos, hogy szitává fogod unni magad. Te, van nekem egy cimborám, rendes gyerek, véletlenül pont most végzett az egyetemen. Tud egy csomó jópofa sztorit, vidd már magaddal, ha elviszed, ígérem nem fogsz unatkozni.”A kapitány persze egy ilyen ajánlatnak nem tudván ellenállni kapva kapott az alkalmon, és az ifjú Darwin már utazhatott is a világ köré. Megkapta útravalóul annak a Charles Lyellnek a könyvét, akit így jellemez a wiki: Sir Charles Lyell a 19. századi geológia legnagyobb alakja, a darwini evolúcióelmélet inspirátora. (Mit nem mond...) Te-

hát Lyell „inspirálta” Darwint egy kicsit, majd miután Darwin hazajött a hosszú útról, hamarosan be is protezsálta őt tagnak a Királyi Társaságba. Innen pedig üstökösként ívelt fel Darwin karrierje, sorra jelentek meg a „korszakalkotó” munkái. Nos, én itt egy komplett koreográfiát sejtek a háttérben. Szerintem Darwint kiválasztották egy konkrét feladatra. Siker, pénz, csillogás volt a mérleg egyik serpenyőjében, mindjárt kezdésből egy világ körüli utazással megspékelve, a másikban pedig a sűrű enyészet. Az ifjú Darwin vélhetően nem sokat habozott és elvállalta a feladatot. Ez a feladat pedig az volt, hogy alaposan dolgozza ki az evolúció elméletet és támassza alá azt a lehető legtöbb „tudományos” bizonyítékkal. Nyilván megkapta a megfelelő iránymutatást (inspirációt), és nem az ő fejéből pattant ki az elmélet. Neki az volt a dolga, hogy alaposan rakja össze a sztorit és gyűjtse össze a lehető legtöbb bizonyítékot az út során, amelyet egyébként kifejezetten e célból indítottak útnak. Nem az első eset volt és nem is az utolsó amikor egy ember eladta a lelkét jó pénzért és hírnévért az ördögnek. Szeretném hangsúlyozni – ahogyan minden írásomban – azt, hogy az itt leírt gondolatok az én gondolataim. Azt, hogy ezek a gondolatok honnan származnak, már több alkalommal kifejtettem, most nem térek ki erre. Tehát álláspontom szerint Charles Darwin egy fizetett bérenc volt, akit egy jól felépített stratégia szerint választott ki a hatalom, és akinek minden egyes „tudományos” megnyilvánulása egy jól előkészített és megkomponált forgatókönyv szerint zajlott. Indokolt is volt ez a gondos tervezés és szervezés, hiszen ma már jól látszik, hogy a Darwin által fémjelzett tanok alapjaiban forgatták fel az úgynevezett tudományos világot, és rengeteg embert fordítottak el az Isteni teremtésbe vetett hittől. Darwin munkássága (a teljesség igénye nélkül) olyan embereket inspirált, mint Karl

Marx, Adolf Hitler, Joszif Dzsugasvili, ismertebb nevén Joszif Visszarionovics Sztalin, és még számtalan rasszista, nacionalista diktátor könyvespolcán alapvető műként szerepelt „a fajok eredete természetes kiválasztással, avagy a sikeres fajok fennmaradása a létért folyó küzdelemben.” című darwini munka. Mert, hogy ez volt az eredeti címe e jeles műnek, amelyet egyébként még életében hatszor átírt „szerzője”. Bizonyos tételeket törölt, bizonyos tételeket pedig beemelt a műbe. Az első és a hatodik kiadás között majd harminc százalékos eltérés van. Végül is ez magyarázható, én sem mindent úgy látok, ahogyan láttam régebben. Csak én nem a régít reszelem, hanem leírom az újat. Tehát „a sikeres fajok fennmaradása a létért való küzdelemben”. Szép gondolat... Ez az elmélet inspirált a későbbiekben számos olyan filozófiai irányzatot, amelyek elterjedésének és a hatalomgyakorlók köreiből bekövetkezett népszerűségének következményeként emberek millióinak kellett szenvednie és meghalnia. Innen ered az újkorban oly széles rétegeket megmozgató „felsőbbrendű faj” alapgondolata, amely a huszadik század véres világháborúhoz, vagy a színpalak mögött zajló nem kevésbé véres és kegyetlen történésekhez vezetett, mint például az eugenika, amit „véletlenül” éppen Francis Galton, Darwin unokaöccse „talált fel”. Darwintól ez már túl sok lett volna, oda tették hát az öcsköst, hogy dobja fel a vezérhangyát a népnek, nehogy ne jusson az eszükbe. Meglátásom szerint ez is az előre megtervezettségre utal. A módszerek nem változnak, ma is ez folyik. A forгатókönyv előre elkészül, a népet pedig idomítják hozzá. Előszednek strómanokat, akik nevével fémjelzik az aktuális tételt, majd ha túl nagy a gond, akkor a stróman viszi a balhét (de a tervezők már így is jól jártak, mivel a dolog általában megtörtént és kifejtette a kívánt hatást, amiért a stróman bűnhődik, lásd Hitler), ha beválik a dolog, ak-

kor pedig ünnepelt tudós, politikus, orvos, vagy a „szakterületének” megfelelő példakép válik belőle, lásd Darwin vagy Sigmund Freud. Csepegtetik mind az információkat mind a technikát és a kettő a megfelelő időben és módon összegződve kiváltja a kívánt hatást. További figyelemre méltó momentum az is, hogy az „alapmű” megjelenésekor Darwint hevesen elítélte az anglikán egyház. Ezt a véleményét azonban jóval később, 2008-ban módosította. Olyannyira, hogy megkövette az akkor már régen halott szerzőt. Vajon mitől változott meg ennyire az egyház álláspontja? Csak nem elveszítették ők is a hitüket? Vagy esetleg beálltak ők is a sorba? Idézek egy cikket, amely egy a mai fővonalas médiában jelent meg az esetről:

„Hivatalosan is bocsánatot kért az anglikán egyház vasárnap, amiért „félreértette” Charles Darwin a fajok eredetéről szóló művét. Nyilatkozatában az egyház beismeri, hogy túlzottan érzelmesen reagált a tudós ötletére és megismételte ugyanazt a hibát, amit a XVII. században, amikor Galileo Galilei tanításaiban kételkedett.

A szövegben szó szerint az áll: „Charles Darwin, 200 évvel születésed után az anglikán egyház bocsánatkéréssel tartozik, amiért félreértett és másokat is erre ösztönzött. Emberek és intézmények hibáznak, ezalól a keresztények és az egyház sem kivétel”. A nyilatkozat hétfőtől egy hivatalos anglikán weblapon is olvasható lesz, amely Darwin írásait is publikálja.

A 126 éve halott tudós ükunokája, Horace Barlow bár nem látja sok értelmét az akciónak, ugyanakkor úgy véli, Darwin örülne a bocsánatkérésnek.

Charles Darwin 1859-ben hozta nyilvánosságra forradalmi evolúciós elméletét a fajok eredetéről, amely minden

idők egyik legbefolyásosabb művévé vált, és alapjaiban változtatta meg a tudományt és az emberek világképét is.”

Remek a cikk! Már a maga műfajában. Elemezzük kicsit! Kiválóan tetten érhető benne a szándék. Már a bevezetőjében ott van az elrejtett manipuláció. Először is összemossa ezt az esetet a nyilvánvalóan igazságtalan és nagy port felkavart, ráadásul a katolikus, pápai klérus által elkövetett Galilei esettel, ami az olvasóban eleve ellenszenvet kelt az egyház iránt. A Galilei esetről egyértelműen a tudományos álláspont volt a helyes és az egyház akarta minden eszközzel megakadályozni ennek az elismerését. Egyébként Galileo Galilei szilárdan hitt az Isten általi teremtésben, ahogyan így volt ezzel például (a teljesség igénye nélkül) Leonardo da Vinci, Isaac Newton és Albert Einstein is. Fenti cikk ezzel azt sugallja, hogy itt is pontosan ez a helyzet. Ráadásul az, hogy melyik egyházzal van szó az ettől kezdve teljesen mellékes. Egyház-egyház, istenhívők-istenhívők. Egy csapat, kész, pont. Szerepel a „hiba” szó is, amely egyértelműsíti a dolgot. Tehát, amit az egyház (hívó) tesz, az mindig hiba függetlenül attól, hogy melyik egyház (hívó), mikor és mit tesz.

A cikk folytatódik: „emberek és intézmények hibáznak, ez alól a keresztények és az egyház sem kivétel”.

Pont. Ismétlődik a „hiba” (kód) szó, és nem is akárhogyan. Ugye itt a hiba és a keresztény szavak lényegében egymás után azonnal következnek. Ezt így kell csinálni! Az idézet így gyakorlatilag bevési azt az olvasóban, hogy hibáznak a keresztények. Briliáns.

És méltó lezárásként: „...forradalmi evolúciós elméletét a fajok eredetéről, amely minden idők egyik legbefolyásosabb művévé vált, és alapjaiban változtatta meg a tudományt és az emberek világképét is.”

Elmondja, hogy ez a forradalmi mű micsoda sikert ért el a tudományos világban. A tudomány szóról tudni kell, hogy alapködnek minősül manapság. Már írtam arról korábban, hogy ezekre a kódokra a tudat már kisiskolás kortól kezdve kondicionálva van, és amikor a megfelelő kód elhangzik, akkor tudat alatt azonnal kifejti a kívánt hatást. Ez tulajdonképpen a hipnózis egy fajtája. Ha az átlag olvasó ezt olvassa, vagy hallja, azonnal térdre borul és elhisz mindent, megszűnik a kételkedése. A cikk úgy folytatja, hogy ez az egyik „legbefolyásosabb” műve „minden időknek”.

Már bocsánat, de hova ez az általánosítás? Úgy fogalmaz a cikk írója, mintha például ez a „világkép” általános lenne. („emberek világképét”) Melyik emberekre tetszik gondolni? A muszlimokra? Vagy a keresztényekre? A hindukra? A buddhistákra? Vagy rám? Vagy az evolucionistákra? Mert igen, az utóbbiakét valóban alapjaiban megváltoztatta. De csak az övékét. Ez pedig ma is a kisebbség. Akiknek persze a kezében összpontosul a pénz és a hatalom, de attól még ez a jelentős kisebbség ezt jelentsük ki bátran.

Látjuk tehát, hogyan törekszik a mindenkori hatalom arra, hogy minden módon és eszközzel „népszerűsítse” és elfogadtassa azt a mesét, amelyet idestova bő másfél évszázada akarnak belevetni az emberiség fejébe abból a célból, hogy az Isteni, a bibliában leírt teremtéstörténetet hiteltelenné, elfeledtessék. Pénzt, energiát nem kímélve törekednek arra, hogy minden gyermek ezt tanulja meg. Nem szívesen, de meghagyják a lehetőséget arra, hogy megismerhessük az igazságot, – hogy miért, azt már egy korábbi írásomban kifejtettem –, de azért ezt a megismerést minden eszközzel igyekeznek megghiúsítani. A lehetőség tehát adott, de az a cél, hogy számodra rejtve maradjon.

Visszatérve tehát erre az elméletre azt szeretnék elhitetni

velünk, hogy mindaz, amelyet ma láthatunk ha körülnézünk, vagy akár akkor, ha a tükörbe nézünk egy galaktikus porhalmazból a véletlenek és a szerencsés egybeesések összjátékának eredményeként jött létre. Ez a galaktikus porhalmaz (aminek a létrejöttére nem adnak magyarázatot) addig kavargott mindenféle úrbéli fizikai hatásoktól ösztökélve, amíg egyszer csak összesűrűsödött és galaxisokká, csillagokká, bolygókká alakult. De mindenek előtt volt egy nagy bumm, aminek a következtében a világegyetem ma is tágul. Sosem találnád ki, de ezt a nagy bumm (ősrobbanás) elméletet egy Georges Lemaitre nevű katolikus pap találta ki(!). Ez nem vicc. Egy katolikus pap találta ki az ateista, materialista evolucionisták alaptételét. Gyönyörű! Ezek az emberek a világegyetem tágulását említik mindent meggyőző bizonyítékként számos esetben, amikor régi, „elavult” tételt kell megcáfolni. Olyanokat például, mint Albert Einstein vélekedését, amely szerint a világegyetem állandó és statikus. E nézetét később egy „mindent bizonyító felfedezés” hatására maga Einstein is elvetette állítólag. Ez a felfedezés bizonyította be azt, hogy a világegyetem folyamatos tágulásban szenved. E felfedezés azon a megfigyelésen alapul, amelyet ma vöröseltolódásként ismerünk. A vöröseltolódás tétele a Doppler effektus elvére hivatkozva azt állítja, hogy az egyes csillagok fénye egyre vörösebbé válik, ahogyan távolodik a megfigyelőjétől. Ez az egyetlen úgynevezett „tudományos” bizonyítéka az ősrobbanás elméletnek. Ha a csillagok, galaxisok távolodnak, akkor ebből következik, hogy valamikor (sok milliárd évvel ezelőtt-ez fontos!) ezeknek egy helyen, egy pontban kellett lennie. Tehát volt egy ok (ez lenne a nagy bumm), amely következtében ezek szétrepültek és azóta is távolodnak egymástól. Ezzel több probléma is van, például, hogy ha így volt, akkor miért nem egyenletesen oszlik el az

anyag az univerzumban? Miért nem minden megegyező irányban forog? Hiszen ha lett volna egy ősrobbanás, akkor ezeknek így kellene lennie. Ehhez képest holdak, bolygók akár egy rendszeren belül, sőt galaxisok is forognak egymással ellenkező irányban. Az univerzumban számunkra látható anyag eloszlására semmilyen törvényt vagy szabályt nem sikerült megalkotni. Az évszámok is feltételezettek. Évmilliárdokról beszél egy olyan lény, aki évtizedeket él. Ma már a fizikusok is elismerik, sikerült ezt bizonyítaniuk, hogy a fény sebessége sem állandó, mint ahogyan azt sokáig hitték és ma is tanítják az iskolákban. Tehát például a csillagok vörös színe az égvilágon semmit sem bizonyít. Maximum azt, hogy milyen anyagot éget a csillag, de még azt sem feltétlenül, mert nem állapítható meg az, hogy a csillag fénye minden torzítás és akadálymentesen ér-e el hozzánk. Nincs bizonyíték semmire. Sem a nagy bummra, sem a világegyetem tágulására. Semmilyen konkrét tény nem áll rendelkezésre bizonyítékként ennek az elméletnek az alátámasztására. Minden csak és kizárólag teória, amely önmagából építkezik. Nem akarok további mélyreható fizikai bizonyításba fogni ennek a teóriának a gyenge pontjairól, mert ezekről önmagában köteteket írtak ehhez értő, nálam sokkal képzetesebb koponyák, de azért néhány dolgot mindenképpen megemlítettem, mert szorosan kapcsolódik a luciferzum által leírt világképhez. Miért fontos az evolúció híveinek az ősrobbanás és a táguló világegyetem tétele? Azért, mert ez az egyetlen lehetőség arra, hogy beleilleszthessék az elméletük létszerűségét megalapozó földi évmilliárdokat egy kozmikus időtávlatba. Az evolúciónak még szerintük is évmilliárdokra, év-százmilliókra van (lenne) szüksége ahhoz, hogy az élet a jelenlegi formájában kifejlődhessen egy bolygón. Pedig tévednek. Az élet a jelenlegi formájában évmilliárdok alatt

sem, egyszerűbben szólva soha sem fejlődhetne ki csak úgy, önmagától. Alapvető törvény, hogy a semmiből nem lesz soha valami. Az élettelenből soha sem lesz csak úgy, magától élő. Amit valamiféle tervező intelligencia és akarat nem tart össze, az nem, hogy létrejönne, de inkább szétesik. Gondold el! Ha csak egy izomcsoportodat nem használod sem mire hosszabb ideig, még az is elcsökevényesedik, nem, hogy fejlődne. Ha a lélek elhagyja a testet, az szétesik, elbomlik. A természetben minden éppen az evolúció ellenkezőjét bizonyítja. Ami nincs használva az szétesik. Ha nem gondolkodsz, elhülyülsz. Az idős kori demenciának, elhülyülésnek nem az az oka, hogy az agyi erek elmeszesednek, stb., hanem az, hogy az ebben szenvedő emberek még annál is kevesebbet használják az agyukat, mint azt megelőzően az aktív, munkával töltött évek alatt. Egyáltalán nem szükséges, hogy valaki idős korára idióta legyen. Sőt! Normális esetben az idős emberek bölcsőbbek és okosabbak, mint fiatal társaik. Nem véletlenül voltak több kultúrában vezetők vagy tanácsadók a nép öregjei. Tehát a semmi nem a valami létrejöttét fogja kiváltani, teljen el bármennyi idő is. Az evolúció hívei pedig ezt állítják. Az ember és az egész ma látható flóra-fauna a csillagközi porból spontán módon alakult ki szerintük évmilliárdok alatt. Nem minősítem ezt a hitet, mindenki abban hisz, amiben akar. Azonban azt még sokan az ateista tudósok közül is elismerik, hogy ez az elmélet számos sebből vérzik. Minden, amit állít feltételezéseken alapul, amelyek egymásból következnek és amelyek egymásra épülnek. Az egész alapköve az ősrobbanás. Ha ez nem igaz, akkor a többi sem lehet az. Ennyit magáról az evolúciós alaptételről, most nézzünk meg néhány olyan részletet, amelyekkel adós maradtam.

Emberi őstörténet, ősemberek, dinoszauruszok

Előző írásomban említettem ezt a témát, amely fejezetünk címéből kiviláglik. Sok dolog nem volt világos számomra ezekkel kapcsolatban, és bár gyanúm és elképzeléseim voltak, nem állt össze a kép ebben a témakörben. Már több ízben leírtam azt is, hogy amennyiben megfelelő módon kérdezel, választ fogsz kapni. Hogy kitől és milyen választ, abban lehet különbség attól függően, hogy ki vezet téged, de, hogy lesz válasz az bizonyosra vehető. Ekkora ziccet sem Isten sem a gonosz nem hagy ki. Ha Isten vezet téged, akkor tőle fogsz választ kapni a neki tetsző módon és csatornán keresztül, de ugyanígy igaz ez a gonoszra is. Ha a gonosz hátlójában vagy, akkor ő fog a saját érdekének megfelelően informálni, leginkább dezinformálni. Én a magam részéről meg vagyok győződve arról, hogy az én információforrásom Istentől való és Isten ügyét szolgálja, tehát ez egy jó Forrás, de úgy vélem, minden hozzám hasonló szerző oldaltól függetlenül így vélekedik. Egyetlen bizonyítékot tudnék felhozni a saját hitelességem mellett – bár itt is megjegyzem, hogy nem szándékom a meggyőzés – ez pedig az, hogy amit leírok, az szöges ellentétben áll szinte mindennel, amit ma tanítanak és elfogadnak az iskolák és a tudósok. Azaz a hatalom. A hatalomnak pedig nyilvánvaló érdeke a nép megvezetése lehetőleg minden téren. Erről ennyit és most következzen az érdemi mondanivalóm.

Leírtam a Nagy átverés című munkámban azt is, hogy amikor például az előember, ősember (értsd: neandervölgyi, cro-magnoni, pekingi, stb.) témakörre direktben rákérdez-

tem, csak annyi választ kaptam, hogy „kamu”. Mindig csak ezt és így. Később rájöttem, hogy ilyen mennyiségű információt, amelyre én ácsingóztam, telepatikus úton nem lehet átadni. Flash-ek, rádöbbenések, összefüggések felismerése jöhet ilyen módon, de egy könyvfejezetnyi anyag átadása ilyen módon nem lehetséges. Máshogy azonban igen. Meg is történt. Az Úr jó pásztor, terelgeti a birkáját a megfelelő legelőre, velem is ez történt. Oda terelgetett, ahol megkaptam azt, amit szerettem volna. Ha az ember elfogadja Istent és a biblia tanítását igazságnak, akkor törvényszerű, hogy az ember ilyen jellegű történelme, mint amit az ateista, evolucionista, materialista iskolai tanítás próbál elhitetni nem lehet igaz. Vagy ez vagy az. Az tehát számomra egyértelmű volt, hogy az a történet, ami a tankönyveinkben olvasható, tok-vonó hazugság. De mégis, miután oly sok évig mosták az agyam ezzel, nagyon nehezen állt, illetve nem állt össze a kép egy másik verziót illetően. Hiszen a biblia beszél az ember történetéről de semmiféle előembert, meg neandervölgyit nem említ. Miért? Mert nem léteztek soha. Na de – mondhatod – számos bizonyíték utal arra, hogy ezek léteztek. Ki vannak állítva múzeumokban, elismert tudósok írtak róluk, stb. Az a helyzet, hogy igazából semmilyen hiteles bizonyíték nincs ezekkel a lényekkel kapcsolatban. A legtöbb és legjobb bizonyíték, amelyet ezeknek a lényeknek a létezésére fel tudnak mutatni, emberi csontvázak, leginkább koponyamaradványok, koponyák, amelyeknek robusztus felépítéséből, kidudorodó szemöldökcsontjából, robusztus állkapcsából kikövetkeztettek és lemodelleztek egy komplett lényt, annak életvitelét és minden ismérvét. 1922-ben Henry Fairfield Osborn, az Amerikai Természettudományi Múzeum igazgatója bejelentette, hogy Nyugat-Nebraskában, a Kígyó-patak közelében egy

pleisztocén korból származó őrlőfogot talált. Ez a fog állítólag ötvözte az ember és a majom fogának jellemzőit. Megrajzoltak ez alapján egy komplett, szép szőrös, barna, félmajom embert. Adtak neki azonnal egy szépen hangzó tudományos nevet is: Hesperopithecus haroldcooki. Gyönyörű nem? Ez volt a Nebraskai ember. Sőt, még az asszonyát és a gyermekeit is megrajzolták ebből az egy disznófogból. Öt év elteltével folytatták az ásást, és megtalálták a foghoz tartozó csontokat is, amelyek egy kihalt disznóénak bizonyultak. Ezután csendben törölték a Nebraskai embert a színpadról. Néhány csont és használati eszköz (kőszerszámok) köré kerekítettek egy komplett történelmet, amely valójában soha meg sem történt. Így (is) működik a tudomány. Hogyan állíthatok ilyet? Vegyük sorjában! Mi az oka annak, hogy ez a teória a ma elfogadott tudományos tény? Az, hogy az evolúciót hirdető (Istent tagadó) oktatásnak és tudománynak szüksége van ezekre a lényekre ahhoz, hogy elméletüket megpróbálják a felszínen tartani. Az összes előember leletről teljes egészében kijelenthető, hogy hamisítvány. Vagy majom csontvázak kombinációi, vagy csontváz keverékek, amelyek mind megtévesztő célt voltak hivatottak szolgálni. Még a téma úgynevezett tudósai is beismerik, hogy nincs meg a hiányzó láncszem mind a mai napig, amely a majom őst és az embert összekötötte. Miért? Mert soha nem is létezett. Keveset beszélnek erről, de a majmoknak például semmiféle őst nem sikerült megtalálniuk. Csak kész majmokat leltek a kutatók. Mintha egyből majom lett volna a majom. Az előember az evolucionisták kreálmánya. Ennyit az előemberről. Az ősember már hálásabb téma, hiszen itt csontok, valódi koponyák vannak. Ezeket már be lehet mutatni alájuk biggyesztve különböző dátumokat, hiszen az átlagember úgysem fogja tudni semmilyen

módon ellenőrizni ezek hitelét még ha akarná sem. A tudósok ezt állítják és kész, neki ennyi bőven elég. Miért állítják mindannyian? Már leírtam. Sokan elhiszik közülük azt, hogy igaz, amit tanultak és, amit tanítanak. Akik pedig nem, azok hallgatnak, mert ha nem ezt tennék, állás nélkül maradnának. Kirekesztett páriákká válnának a saját közegükben, ahol most egész jól elvannak. Ha hazudni kell ezért vagy csak hallgatni, hát megteszik. No, haladjunk tovább! Tehát a koponyák. Kevesen tudják (nem verik nagy dobra) de az ember szemöldökcsontja ma is folyamatosan nő. Kinek jobban kinek kevésbé, de dudorodik. Jé, ez érdekes... Ha mondjuk nem ötven vagy száz évig élnénk, hanem háromszáz vagy még annál is több évig, akkor a mi szemöldökcsontunk is egészen másképpen festene a koponyánkon a halálunk után, mint így. A hosszú életre még visszatérünk. Maradjunk annyiban, hogy ha ez igaz, akkor a kiugró szemöldök kérdése kipipálva. Mi a helyzet a robusztus állkapoccsal? Nem bonyolult a dolog. Ezek az emberek rágtak. Sokat és hosszú ideig. Mert, hogy sokáig éltek és sok növényi táplálékot, rostban gazdag ételmelet fogyasztottak. Nem a közértben vették meg a zsemlét, a parizert, meg az előemésztett moslékot, hanem természetes ételmelet vettek magukhoz hosszú időn keresztül. Ha te aktívan használod egyegy testrészed, mondjuk, nehéz dolgokat cipelsz rendszeresen, akkor az ehhez a munkához használt végtagjaid, testrészeid meg fognak erősödni, hogy bírják a terhelést. Ehhez még csak több száz év sem szükséges, elég mondjuk egy évtized és rá sem ismersz egykor satnya végtagodra. Ha mondjuk, rendszeresen elkezdesz rostos növényeket rágcsálni, vagy jobban ízlik a rágógumi és minden nap órákig rágózol, akkora állkapcsod lesz, illetve olyan rágóizmaid, mint egy pitbullnak. Ha van kedved, próbáld ki.

Ennyit az állkapocsról. És végül, de messze nem utolsó sorban „sajnos” van egy olyan makacs tény, amellyel kapcsolatban az evolúció hívei meglehetősen bajban vannak. Mégpedig az, hogy ezeknek a „primitív” ősembereknek nagyobb agyuk volt, mint nekünk. Persze ennek ellenére – mondják – nyilván butábbak voltak nálunk, de azért ez mindenképpen figyelemre méltó fejlemény. Az igazság azonban az, hogy egyáltalán nem voltak butábbak nálunk. Sőt! Sokkal okosabbak voltak. Alább részletesen kifejtem ezt. Mi a helyzet az úgynevezett „kőkorszaki” kőeszközökkel? Nos, a világ egykor nagyon más volt, mint ma. Itt érkezett el a pillanat, hogy rátérjünk a biblia által leírt teremtéstörténetre.

Kulcsfontosságú dolog az, hogy amikor az ember találkozik egy olyan nézettel, tanítással, elmélettel, amely gyökeresen más, mint amit addig hitt, tartott, gondolt, képes legyen teljesen nyitott maradni. Képes legyen letenni azt a szemüveget, amely az addigi ismeretei alapján, mindent azokkal összevetve, és azokhoz viszonyítva alkot képet az új információkról. Ha nem tudja letenni ezt a szemüveget, akkor szükségszerűen egy torz képet kap, mert egymással szöges ellentétben álló információk egyszerűen nem hozhatók közös nevezőre. Vagy ez vagy az. El kell dönteni. Vannak összefésülhető dolgok, egymással közös nevezőre hozható, egységbe kapcsolható információk, de amiről itt szó van, az a két végpont. Fehér vagy fekete. Itt nincs olyan, hogy szürke. Dönteni, választani kell. Az agymosás valós dolog, és a mai iskolákban éppen ez folyik. Agymosó nagyüzemek ezek, ahol gyermekeinket egy életre igyekeznek megbélyegezni hamis információk bevésésével. Ezen mi felnőttek is átestünk mindannyian. Ezért nagyon fontos, hogy ezeket az ismereteket, amelyeket oly nagy gonddal belénk égettek (minél többet járt valaki iskolába, annál töb-

bet és általában annál eredményesebben) képesek legyünk teljes mértékben, vagy a lehető legjobban félretenni egy olyan esetben, amikor új információk jutnak el hozzánk. Az ember alapvetően szubjektív lény, tehát képtelen a teljes objektivitásra, de ettől függetlenül minden erőnkkel törekedni kell erre. Olyanná kell válnunk, mint gyermekként, amikor minden lehetséges és hihető volt számunkra. Az iskolában ezt vették el tőlünk. Megmondták, hogy merre van előre és mi elhittük. Mert mindenki más is elhitte. Azóta pedig a többség lelkesen menetel a megadott irányba. Amelyen nem oda jut, ahova Isten szeretné. Jóval inkább oda, ahova a Sátán. Gondolj bele! Ha az iskolában azt mondták volna neked a tanárok, hogy az Egyiptomi piramisokat ötszáz éve építették, ez lenne a tévében, minden tankönyvben, minden tudós ezt állítaná, akkor te is simán elhinnéd. Nem gondolkodnál rajta, hogy igaz-e vagy sem, csak elhinnéd. Mindenki ezt mondja, mindenki így tudja és hiszi, minden „tudományos” bizonyíték ezt támasztja alá, mi okod lenne kételkedni ebben? Elhinnéd te is. Így működik az agymosás. Az emberi ismeretek döntő többsége nem tapasztalati tudás, hanem tanult, átvett ismeret. A „tudósok” hosszú időn keresztül úgy gondolták, hogy a föld lapos. Úgy tartották, hogy a nap kering a föld körül. Azért, mert sokan hisznek valamit, – legyenek azok bármilyen elismert és köztiszteletben álló emberek – egyáltalán nem biztos, hogy úgy is van, hogy az az igazság. Ha azokban az időkben éltél volna, te is simán elhitted volna, hogy a föld lapos, le lehet esni a szélén, és, hogy a nap kering a föld körül, hiszen ezt mindenki láthatta. Kinevetted volna azt, aki ennek az ellenkezőjét állította volna. Tehát a világ a biblia szerint nagyon fiatal. Sokkal fiatalabb, mint gondolnád. Mindössze úgy körülbelül hatezer éves(!). Puff! Na nee! Ugye, ezt

mondod? :) Mondtam, tedd félre az ismereteidet! Most hal-
lasz erről a témáról először. Nincs semmiféle ismereted ez-
zel kapcsolatban. Ha így van, akkor egyből hihető a dolog.
Az evolucionista elmélet azt tanítja, hogy úgy nagyjából tí-
zennégymilliárd éve lehetett a nagy bumm. (Tudod, a ka-
tolikus pap ezt találta ki) Ennyi idős a világegyetem. Utána
sokáig semmi, majd úgy négy és fél milliárd éve kialakult a
Föld is. Újabb egymilliárd év múlva jelent meg az élet a boly-
gón és mindössze néhány millió éve az ember. Véletlenek
szerencsés összjátékaként jelent meg ugyebár a felizzott ga-
laktikus porból, mert hiszen maga a Föld, amelyen az élet-
nek ez a nyüzsgő sokfélesége kialakult is abból lett. Ez talán
hihetőbb? És honnan vannak ezek a számok? Csupa teória.
Csak azért hihetőbb annak, aki ebben hisz, mert egész élet-
ében ezt hallotta. Észak-Koreában több, mint húszmillió
ember hiszi azt, hogy az egész világ őket akarja elpusztítani
és csak a nagy vezér, a jóságos Kim védi meg őket ettől. Csak
mert ezt hallották egész életükben minden forrásból. Nehéz
a bevéselt dogmákat törölni, figyelmen kívül hagyni. Sem-
miféle valódi bizonyíték nem áll rendelkezésre az evoluci-
onista időegyenes igazának bizonyítására. Én tehát azt mon-
dom, hogy ami nekik tizennégy, de van aki szerint
húszmilliárd (nem mindegy?), az Istennek és nekem mind-
össze hatezer. Miért ne? És, hogy volt tovább? Még egy
szóra azért álljunk meg itt! Miért gondoltad először, hogy ez
bizonyosan marhaság? Hogy hatezer évnél biztosan idősebb
kell, hogy legyen a Föld. Ha őszintén belegondolsz, tényleg
kizárólag csak azért, mert minden, amit eddig hallottál, ta-
nultál ezt támasztotta alá. Ugye? Nem voltál ott. Még azt
sem tudhatod pontosan, hogy a dédapád idejében mi volt.
De rávágod, hogy a hatezer az nagyon kevés, az biztosan
nem igaz. Pedig valójában semmiféle bizonyítékod nincs az

állításod igazának bizonyítására. Csak úgy hiszed, hogy biztosan te tudod jobban. Rendben, nézzük, hogy nekem milyen bizonyítékom van! A legfontosabb bizonyítékom erre a biblia, de lesz ennél „kézzelfoghatóbb”, fizikai bizonyíték is. Ádámtól Jézus Krisztusig le van vezetve a „családfa”. A hosszú életűek esetében konkrétan megadja, hogy ki mennyi idős volt, amikor nemzette a sorban következő generációt. Ezek ismeretében viszonylag könnyen vissza lehet számolni Jézus Krisztustól Ádámgig.

A bibliai modell szerint Isten hat nap alatt teremtette meg a ma ismert világegyetemet, mégpedig úgy, hogy először a földet teremtette meg, majd minden egyebet, köztük magát az embert. Ebbe a hat napba minden belefért. Ádámtól Noéig pontos számok állnak a rendelkezésünkre miszerint Ádám megteremtése és Noé születése között ezerötvenhat év telt el. Elképesztő belegondolni, hogy Noé apja Lámekh még beszélhetett a kilencszáz esztendőes Ádámmal. Papa, mondd milyen volt Istennel az édenben? „Noé pedig hatszáz esztendőös vala, mikor az özönvíz volt a földön.” Tehát az özönvíz Ádám után, azaz a teremtés után ezerhatszázötvenhat évvel következett el. Noé ötszáz esztendőös volt amikor nemzette három fiát Sémét, Khámot és Jáfetet, akiktől a mai emberek mindannyian származnak. Noé fiai után Isten elrendelte, hogy az emberek élete maximum százhusz esztendő legyen, amely ezután egyre csökkenni kezdett, majd végül be is állt erre a szintre. Minden generációt figyelembe véve, nagyságrendileg hatezer évre tehető a teljes bibliai alapú történelem. Krisztus előtt durván négyezer, utána pedig kétezer éves intervallumban számolva. Ez azt jelenti, hogy az özönvíz körülbelül Krisztus előtt kétezer-háromszázötven évvel történt. E szerint tehát ebben az időpontban mindössze nyolc ember élt a földkerekségen. Nem volt semmijük csak

annyi, amennyit át tudtak menteni a bárkában. A föld átalakult, minden megsemmisült, ott állt nyolc ember egy teljesen megváltozott és kihalt világban. Azt írtam megváltozott. De mennyire változott meg, milyen lehetett az özönvíz előtt? Nézzük, mit mond az írás erről! Az íge így mondja:

*„Kezdetben teremté Isten az eget és a földet. A föld pedig ki-
etlen és puszta vala, és setétség vala a mélység színén, és az Is-
ten Lelke lebeg vala a vizek felett. És monda Isten: Legyen vi-
lágosság: és lőn világosság. És látá Isten, hogy jó a világosság;
és elválasztá Isten a világosságot a setétségtől. És nevezé Isten
a világosságot nappalnak, és a setétséget nevezé éjszakának: és
lőn este és lőn reggel, első nap. És monda Isten: Legyen meny-
nyezet a víz között, a mely elválaszsa a vizeket a vizektől. Te-
remté tehát Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet
alatt való vizeket, a mennyezet felett való vizektől. És úgy lőn.
És nevezé Isten a mennyezetet égnek: és lőn este, és lőn reggel,
második nap.”*

Ha figyelmesen olvassuk az ígét, akkor azt látjuk, hogy Isten Lelke lebegett a vizek fölött, majd egy „furcsa” mondat: „Legyen mennyezet a víz között, a mely elválaszsa a vizeket a vizektől.” Milyen vizeket milyen vizektől? Meg is magyarázza: „Teremté tehát Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet alatt való vizeket, a mennyezet felett való vizektől.” Tehát vannak mennyezet alatt való és mennyezet felett való vizek. A mennyezet pedig az ég, ahogyan írva van: „És nevezé Isten a mennyezetet égnek.” E szerint tehát lett ég alatti és ég feletti víz. Az ég alatti vizet ma is ismerjük, de mi lehet az ég (mennyezet) feletti víz? Ilyet ma nem ismerünk hiszen az ég felett a világűr van. E szerint a föld körül jelentős mennyiségű víznek kellett lennie, amely így nyilván fagyott bu-

rokként vette körül a bolygót, és amelyet a bolygó mágneses mezője tartott a helyén. Ha ez valóban így volt, az sok mindenre adna megfelelő magyarázatot. Egy ilyen burok nagyban megváltoztatná a bolygón uralkodó körülményeket. Gondoljunk csak a Marsra. A jelenlegi információk alapján ott is azért változott meg a bolygó, mert eltűnt a légköre valamilyen hatás következményeként. Az egykor zöld és vízzel rendelkező bolygó egy sivár égitesté vált ennek a változásnak a hatására. Igaz, ma már más a helyzet a „vörös” bolygóval is, de ez most nem ide tartozik. Tehát ha a Föld körül volt egy ilyen „bura”, akkor az meglehetősen komoly befolyást gyakorolt a bolygó klímájára és ezáltal a teljes növény és állatvilágára. Hogyan nézhetett ez ki? A mai, körülbelül százhatvan kilométer vastag és hat megkülönböztetett rétegből álló légkör, ezzel a jégburával együtt hét rétegből állt és valószínűsíthető, hogy keskenyebb is volt, mint a mai vastagsága, hiszen ennek a burának ennél közelebb kellett lennie a felszínhez ahhoz, hogy a Meissner effektus szerint a helyén maradjon. A Föld mágneses ereje rohamosan gyengül. A jelenlegi evolucionista tudományos álláspont szerint ez régebben sokkal lassabb ütemben történt a mai rohamos gyengüléssel szemben. Ennek okára azonban nem tudnak kielégítő magyarázattal szolgálni. Mi indokolná ezt a gyorsulást? Semmi. Kénytelenek ezt állítani, ha a föld történetét évmilliárdokban akarják megadni, hiszen azt ők is elismerik, hogy ha a jelenlegi ütemben csökken a mágneses tér ereje, akkor körülbelül ezer év múlva teljesen meg is szűnik. A föld magnetoszféráját vizsgálva megállapítást nyert, hogy a bolygó mágneses ereje az elmúlt százötven évben tíz százalékkal csökkent. Az elmúlt ezer évben pedig mintegy negyven százalékkal. Ha az evolucionistáknak lenne igaza, és ezt a tendenciát figyelembe véve visszaszámolnánk az időben akkor azt kapnánk, hogy

mindössze huszonötezer évvel ezelőtt a bolygó mágneses ereje olyan mértékű lett volna, amely minden életet elpusztított volna. Tehát ezek az adatok is a csupán néhány ezer évre tehető történelem biblikus verzióját támasztják alá. Sokkal jobban illeszkednek egy hatezer éves idővonalba úgy gondolom. A mai adatokból és helyzetből tehát az következik, hogy a bolygó mágneses tere sokkal erősebb volt az özönvíz előtti világ idején. Nagyságrendekkel erősebb. A nagyobb mágneses tér hatással van (volt) az élő szervezetekre is, de ez tartotta egyensúlyban a bolygó körül kialakult jégburát is. Ha ez így volt, akkor ez a burok jelentős mértékben megsűrte az űrből érkező káros sugárzásokat, köztük a röntgen és az UV sugárzást, és nagy mértékben megnövelte a légnyomást legalább a mai szint duplájának a környékére. Vélhetően sokkal magasabb volt az oxigénszintje is a levegőnek. A földfelszín topográfiája, víz-föld aránya és a földkéreg szerkezete is más lehetett. De haladjunk sorjában! Vélhetően sokkal nagyobb arányban borította föld és sokkal kisebb arányban tenger, illetve víz a bolygó felszínét mint ma. Miért gondolom ezt? Az ige azt mondja:

„És monda Isten: Imé néktek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén, és minden fát, a melyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledeül.”

Tehát az „egész” föld színén. Ebből arra lehet következtetni, hogy az egész föld színén növényzet lehetett. Nem azt mondja az ige, hogy a szárazföldeken, hanem azt, hogy az egész föld színén. Erre még ráfogható, hogy erőltetett magyarázat, de van fizikai bizonyíték is ennek az elméletnek az igazolására. Számos, ma is a felszínen lévő de tökéletesen lakatlan és az életre alkalmatlan helyen bukkannak csodálatos

leletekre. Például az Antarktiszon. Fák, bokrok, gazdag növény és állatvilág jellemezte egykoron ezt a ma szinte tökéletesen kihalt helyet. Burjánzott rajta az élet. Ugyanígy Grönlandon. További bizonyíték, hogy még ma is annyi szén és olaj van a földben, hogy ilyen mennyiségű fosszilis energia-hordozó létrejöttéhez sokkal nagyobb mennyiségű növényi és állati eredetű „alapanyagra” lenne szükség, mint amennyit ma a föld produkálni tudna. Az evolúció hívei azzal magyarázzák ezt a tényt, hogy év-százmilliók álltak rendelkezésre ahhoz, hogy a ma megfigyelhető, relatíve kis száraz területről (nem egészen harminc százaléka a teljes felszínnek) összegyűlhessen ennyi olaj és szén. De mi van a tenger alatti készletekkel? Még ha a tengerek szintje alacsonyabban volt is, ahogyan állítják, az sem befolyásolta volna jelentős mértékben ezt a mai 30/70%-os föld-víz arányt, sőt, egyes földtörténeti korokban ez az arány állítólag még kisebb volt a szárazföldek kárára. Ráadásul ennek a mai szűk harminc százaléknak is jó része teljesen használhatatlan. A Szahara és a sivatagok, a hatalmas sziklahegységek gyakorlatilag teljesen lakatlanok. Így a fenti arány még kedvezőtlenebb lesz. Ez mindenképpen kevésnek kellet legyen ennyi biomassa ki-termelésére. Pedig az evolucionisták ezt említik meg legfőbb bizonyítékként arra, hogy mindenképpen ennyi időnek kellett eltelnie a dinoszauruszok kora és a jelenkor között. Kulcsfontosságú tény az, hogy ezek a rétegek és lelőhelyek általában koncentráltan fordulnak elő a földkéregben. Ha az evolucionistáknak igaza lenne, akkor ezek az anyagok nagyon elszórtan és kis mennyiségekben fordulnának elő, de nem így van. Egyes lelőhelyek olyan nagyok, hogy egyszerre kellett elpusztulnia relatíve kis területen belül óriási mennyiségű élő anyagnak, hogy később ilyen koncentráltásban jelenjen meg az olaj vagy a szén a talajban. Azt mondják,

hogy jött a meteor, becsapódott és ez a kataklizma okozta például a dinoszauruszok teljes kihalását. Ez okozhatta volna valóban, ha egyrészt megtörtént volna, másrészt ha képes lett volna az egész bolygó felszínén egy akkora erejű pusztítást kifejteni, amely által szinte a teljes élővilág egyidejűleg nagy nyomás mellett eltemetődik, amely hatás szükséges a szén és az olaj kialakulásához. Ha a növényzet és az állatvilág túlnyomó többsége csak a felszínen pusztul el és semmisül meg, abból ma nem lennének szén és olajmezők. Egy meteor ehhez kevés. Elég lehet a globális pusztításhoz, de kevés egy olyan mértékű pusztításhoz, amely a fosszilis energiahordozók ilyen mennyiségű, és az egész bolygón jelenleg megfigyelhető kialakulásához szükséges. Ha a meteor ehhez elvileg megfelelő méretű lenne, akkor kisbolygónak neveznék és maga a bolygónk sem élné túl a találkozót vele. További érveljük az, hogy a szén és az olaj kialakulásához, akár a gyémántéhoz, ami tulajdonképpen egy szénfajta, rendkívül hosszú idő szükséges. Ez nem igaz. Mesterséges gyémántot nagyon gyorsan elő tudnak ma már állítani. Ugyanígy szenet és olajat is. Laboratóriumi körülmények között készítettek szenet. Százötven fokon, nyomás alatt tartottak egy agyagból, fából és vízből álló keveréket, amely harminchat hét alatt szénre alakult. Erről is kevés szó esik, de találtak szénben ember által készített tárgyakat. Vasból készült edényt, csengőt, ékszereket, különféle használati tárgyakat. Vajon, hogyan kerülhettek ezek bele? További állítólagos bizonyíték a megkövesedett növényi és állati maradványok az eltelt év-százmilliókra, évmilliókra. Nos, a fák, csontok megkövesedéséhez megfelelő körülmények között akár néhány évtized, vagy ennél kevesebb idő is elégséges. Találtak megkövesedett holttestet vízzel elárasztott temetőben, miközben menteni akarták a sírt és a maradványokat. Találtak meg-

kövesedett kalapot, makkokat, emberi lábat csizmában, vízimalom kerekének egy részét, fából készült primitív horgászorsót, és még több meghökkentő tárgyat. Találtak megkövesedett szerveket is, amelynek bizonyosan nem lett volna ideje évmillióig kövesedgetni, de még évekig sem, ezek átlagos körülmények között sokkal hamarabb lebomlottak volna ennél. Itt valamilyen fizikai és kémiai hatás következtében nagyon gyors folyamatról lehetett szó. Nem lebomlottak, hanem megkövesedtek. Számos növényi anyag vált kővé ehhez optimális körülmények között nagyon rövid idő alatt. Az, hogy valami megkövesedett, nem bizonyítja azt, hogy több millió éves. Persze ha csatolnak hozzá egy tudományos kormeghatározási vizsgálati eredményt, úgy rögtön hitelesebb lesz a dolog. Nem sorolom a leleteket, akit érdekel, nagyon érdekes anyagokra bukkanhat e tárgyban is. Lényeg az, hogy a szén és az olaj alapanyagát alkotó növényi és állati szervezeteknek nagy tömegben, koncentráltan és hirtelen kellett eltemetődnie gyakorlatilag az egész föld felszínén. Ez az egyetlen lehetséges magyarázata annak, ahogyan ezek a lelőhelyek ma megtalálhatóak a földkéregben. Mi okozhatott egy ilyen jelenséget? Az özönvíz. Mit ír erről a biblia?

„Lőn pedig hetednapra, hogy megjöve az özönvíz a földre. Noé életének hatszázadik esztendejében, a második hónapban, e hónap tizenhetedik napján, felfakadának ezen a napon a nagy mélység minden forrásai, és az ég csatornái megnyilatkoznak. És esék az eső a földre negyven nap és negyven éjjel.”

„És esék az eső negyven nap és negyven éjjel.” Honnan volt ennyi eső? Elolvadt a külső jégburrok. Ez megmagyarázza azt is, hogy az özönvíz után a klíma jelentős mértékben meg-

változott. Ennek okán változott meg az élővilág is és csökkent az emberek, állatok, növények mérete, életciklusa. Tehát a burok eltűnt, de nem ez volt az, amely a valódi csapást jelentette. „felfakadának ezen a napon a nagy mélység minden forrásai.” Ez utóbbi történés volt az, amelyből a víz döntő többsége származott. Az özönvíz jelenségét ne úgy képzelj el, mint amikor például egy medencét feltöltenek vízzel. Bár a pusztítás hosszú ideig, legalább hat hónapig tartott, (Noé és családja bő egy évig tartózkodtak a bárkában) mégis maga a jelenség sokkal inkább egy hihetetlen erejű és méretű cunamihoz, szökőárhoz hasonlíthatott. A kéreg feltöredezett, ami által olyan mennyiségű, a földkéreg hatalmas nyomása alól kitörő, pusztító erejű víz tört a felszínre, hogy mindent elsöpört, ami az útjába került. Gondoljunk csak egy szökőár erejére. Egy cunami irtózatossá teszi a pusztítást, de mi lehet ez ahhoz képest, ami az özönvíz volt? Érdekes megnézni a 2004. december 26-án, Délkelet-Ázsia partjain végigsöprő, több ezer embert elpusztító szökőár történetét bemutató, *The Impossible (A lehetetlen)* című filmet. Ez egy gyenge hullámocskát hozott egy lavórban, maximum ennyi a bibliai történéshez képest, mégis, emberek és állatok ezrei pusztultak el miatta. Az özönvíz valami olyan elementáris kataklizma volt, ami előtte sosem volt és ami sosem lesz többé. Isten ezt mondta:

„Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére.”

Tehát eredetileg sokkal több volt a szárazföld és kevesebb a felszíni víz mint napjainkban. A nagyságrendekkel nagyobb száraz területeken óriási mennyiségű és méretű élet

burjánzott. Ezt söpörte el egy gigantikus szökőár, amely képes volt egyidejűleg földdel, hordalékkal mélyen eltemetni bármit, amely az útjába került. De előtte hol volt ez a rengeteg víz? A földkéregben, ahonnan később feltört. Dávid zsolttárából:

„Az Úré a föld s annak teljessége; a föld kerekége s annak lakosai.

Mert ő alapította azt a tengereken, és a folyókon megerősítette.”

Vagy a százharminchatodik zsolttárból:

„A ki kiterjesztette a földet a vizek fölé; mert örökkévaló az ő kegyelme.”

Magyarul a föld vízre került. Tehát a földfelszín alatt jelentős mennyiségű víz volt, ahogyan egyébként ma is ez a helyzet. Gondoljunk csak az óceánok, tengerek mélyén lévő forrásokra, amelyekből sok helyen forró víz tör elő szüntelenül napjainkban is. Honnan jön ez a víz? Nyilván az óceán fenekénél mélyebbről a földkéregből. Az özönvíz előtti földön ez a vízkészlet sokkal nagyobb lehetett a kéregben és sokkal kevesebb a felszínen. A légnyomás sokkal magasabb volt. Sosem esett az eső, sem az emberek, sem az állatok nem ismerték ezt a jelenséget. Amikor Isten megteremtette a világot, nem esővel kívánta öntözni azt. Így ír erről az ige:

„mert az Úr Isten még nem bocsátott vala esőt a földre; és ember sem vala, ki a földet művelje;

Azonban pára szállott vala fel a földről, és megnedvesíté a föld egész színét.”

Az eső később érkezett meg, de a szárazföld bárkán kívül rekedt lakói nem örültek neki. Milyen volt tehát ez a csodavilág? A belélegezhető levegő lényegesen dúsabb volt oxigénben, mint a mai. Borostyánba zárt levegőbuborékokból vett minták alapján legalább másfélszerese volt a levegő oxigéntartalma a mainak. Mit eredményez egy ilyen környezet? Elképesztő méretű és mennyiségű burjánzó életet. Egy ilyen közegben élő lények, emberek, állatok, madarak, halak, rovarok, növények a maiakhoz képest szuperlényeknek tűnnek. Sokkal energikusabbak, hatalmas méretűek, az arra képesek gyorsabb gondolkodással, gyorsabb reakcióidővel bírhattak, mint napjaink élőlényei. Képzeljünk el egy ilyen szuperembert! Hatalmas termet, ezzel arányos agy. Hihetetlenül magas intelligencia, tanuló és megértőképeség, rendkívül gyors felfogás. Tökéletes memória, és ehhez párosuló évszázadok alatt megszerzett tudás, amely Istentől eredt. Nem volt szükségük semmilyen adathordozóra, sem „okos” eszközökre. Ők voltak okosak. Minden fejben volt. Ha ma oxigénnel dúsítasz fel egy emberi szervezetet olyan változásokat fogsz tapasztalni, ami elképzelhetetlen a normál közegben. Ebben a régi világban pedig ezek a lények minden pillanatban ilyen hatás alatt álltak. Mintha folyamatosan doppingolva lettek volna. Mi hozzájuk képest lelassult tökfilkók vagyunk – már bocsánat az általánosításért – de ez a helyzet. Ha Noé és családja mellé állítanának minket, úgy hatnánk mellettük, mint Pumukli, a gnóm kobold. Később genetikai szinten is visszatérünk erre. Ha ma ilyen körülmények között léteznénk, tegyük fel a levegő oxigéntartalma nem huszonegy, hanem harminckét-harmincöt százalék lenne, nagyobb légnyomáson kerülne ez a szervezetünkbe, nagyok lennénk, erősek, legalább kétszer akkorák, mint ma, úgy lefutnánk a maratont, hogy meg sem kottyanna. Eszünkbe sem jutna autót konst-

ruálni magunknak. Minek? A szervezetünk olyan gyorsan regenerálódna, hogy sokkal kevesebb pihenésre lenne szükségünk. Mindemellett nagyságrendekkel kevésbé fáradna el minden szervünk. Az oxigén csodákra képes az emberi szervezetben. Talán hallottál róla, súlyos betegségeket eredményesen, sokszor csodának beillő eredményeket produkálva gyógyítanak nagynyomású, úgynevezett keszon kamrákban, megnövelt légnyomás és oxigénszint alkalmazásával. Magyarországon ezt hiperbár oxigénterápiának nevezik. Tehát sokkal elevenebbek lennénk és mindez sokkal kevesebb kóppással, elhasználódással járna. Mit eredményezne ez? Hosszabb működési ciklust, azaz hosszabb életet. Hosszabb és egészségesebb életet. Ádám és az első tíz generáció átlag nyolc-kilencszáz évet éltek. A jégburának köszönhetően nem jutottak el a röntgen és az UV sugarak a felszínre. Ezeknek ugye nagyon erős roncsoló hatásuk van mindenre, különösen az élő szervezetre. Az UV sugárzás hatásait jól lemérhetjük még tárgyakon is, amelyek hosszú ideig vannak erős nap-sugárzásnak kitéve. Az anyag egyszerűen elfárad és lebomlik. A röntgensugárzás hatását pedig egyszerűen képzeljük el úgy, mint egy mikrogéppuskát, amely folyamatosan szitává lövi a testünket. A test egy idő után belefárad és nem lesz képes regenerálódni. Nem véletlen, hogy a röntgenasztensek, orvosok, ólomköpenyben, ólomfal mögé bújva teszik a dolgukat. Tehát ezek a sugarak nem érték el a felszínt, a burok jótékony szűrőhatásának következtében. Minden tiszta, nincs ipari, biológiai szennyezés. A levegő, a víz, a táplálék ideális anyagokkal segíti a szervezetünket. A szervezet hatékonysága szinte tökéletes. Az akkor élő emberek nemhogy fejletlen, primitív bunkók voltak hozzánk képest, hanem éppen fordítva. Mi apró termetűek, nyomorékok és genetikai hulladékok vagyunk hozzájuk képest. Gyenge reprodukciók a sokadik hat-

ványon. Végigbetegeskedünk ötven-nyolcvan évet, megvakulunk, megsüketülünk, elhülyülünk, kihullanak a fogaink, a hajunk, összeaszunk, a szervezetünk igen gyorsan leépül. Ez lenne az evolúció? Persze! Csak negatív. Őseink génállománya sokkal tisztább volt. Ezért volt lehetséges, hogy nyolc emberből egy egészséges faj fejlődjön ki. Olyan tiszta volt Noé és a családja génkészlete, hogy a következő generációk során megvalósult testvérházasságok hatására sem sérült, tökéletesen egészséges utódokat eredményezett. Próbálnád csak ki ezt ma. Nézd meg a Habsburgokat például, vagy az olyan uralkodóházak leszármazottait, ahol gyakran fordultak elő bel, vagy testvérházasságok! Jól látszik az eredmény. Egyébként Darwin is az unokatestvérét vette feleségül. Tíz gyermekük született. Mary születése után elhunyt, Anne pedig tíz évesen. Robert szellemi fogyatékkal 19 hónapot élt. Henrietta tizenöt évesen idegösszeomlást kapott. Hat fia közül három állandóan beteg volt, Darwin nyomoréknak nevezte őket. A kor egészségügyi helyzetével is magyarázható a dolog, de a testvérházasság bizonyosan nem vált előnyükre. De Darwin hitt a fajvédelemben. Nézz csak utána, ha érdekel!

Az özönvíz előtti világban, ami a környezetet illeti, édeni állapotok uralkodtak. Buja növényzet, égbe nyúló hatalmas, dús fák, óriás rovarok, hatalmas emlősök, gigantikus hüllők – ma ismert nevükön dinoszauruszok – és mindezekkel egy időben és helyen, hatalmas emberek éltek csodás életüket. Rengeteg fosszilis lelet tanúskodik ennek a kornak a csodás lényeiről. Amelyek nem sértik az evolucionista álláspontot, úgy, mint rovar, hal, emlős, vagy hüllő fossziliák, azok szabadon megismerhetők, múzeumokban megtekinthetők. Mindössze annyit biggyesztenek melléjük, hogy hány millió vagy százmillió éve éltek ezek a csodás lények. A teljesség igé-

nye nélkül hadd említsek néhány példát: Találtak több, mint egy méter szárnyfesztávolságú szitakötőt. Ez a rovar ma tíz, tizenkét centiméter szárnyfesztávú. Találtak negyvenöt centiméteres csótányokat. Kettő méternél hosszabb százlábúakat. Hatvan centis szöcskéket és majd méteres pókot. Az emlősök sora sem kevésbé érdekes. Hat méter hosszú és négy tonnát nyomó óriáslajhár. Csontváza megtekinthető. Közel négy méter fesztávú bölényszarv lelet van. Három és fél méteres jávoragancs. Kettő méternél is nagyobb hódmaradványok, koponya és csontváz. Az elefántmadár négy méter magas és fél tonna volt. Egy strucc kiscsibének hatna mellette. A mai átlag tíz és húsz centiméter közé fejlődő szalamandra őst is megtalálták, amely több mint kétméteres volt. Igaz ma is él egy óriásszalamandra faj nagyjából egy méteres átlaggal, de ezek az állatok annyira le vannak lassulva, hogy maga a létezésük is csodaszámba megy. Nyilván, amikor nagyobb volt az elérhető oxigénmennyiség, sokkal fittebbek lehettek, de valahogyan, minimális testméret csökkenéssel ennek az egy fajnak sikerült fennmaradnia. A jelentős többség azonban nagyjából tizedére csökkentette a testméretét, hogy alkalmazkodjon a megromlott életkörülményekhez. Tehát itt is jól felismerhető a negatív előjelű „evolúció”. Romlott a minőség. Visszatérve a leletekhez, találtak a mai nagy fehér cápa fogaihoz nagyon hasonló cápa-fogakat, vélhetően a nagy fehérrel közel azonos lehetett a hal, amely használta őket, csak körülbelül ötször akkora. A mai legnagyobb regisztrált nagy fehér cápa, hét és fél méteres volt és több, mint négy tonnát nyomott. Szorozzuk ezt fel öttel és kapunk egy képet az ősvilág tengeri csúcsragadozóiról. Találtak háromezer méteres magasságban megkövesedett óriáskagylókat az Andokban. Ezek másfél és három méter közötti, több száz kilós példányok voltak, amelyek zárt

állapotban kövesedtek meg. Felmerül a kérdés, hogy egyrészt miképpen kerültek fel a hegyre, másrészt miért vannak csukott állapotban? Tudni kell a kagylókról, hogy amint elpusztulnak, azonnal kinyílnak. Elernyednek a héjakat összezáró izmok, kinyílik a kagyló hozzáférhetővé téve a légszövetet az ebből élő állatok számára. Ezek a kagylók azonban bezárva kövesedtek meg. Miután felmáztak három ezer méteres magasságba. Nem túl életszerű.

Mi történhetett? Az, hogy hirtelen borította el őket egy rendkívül nagy hordalékréteg, amelyet az érkező gigaárvíz hozott magával. Ez a nagy súlyú hordalék nem engedte kinyílni az elpusztult kagylókat. A súly egyszerűen zárva tartotta őket. És hogyan kerültek fel a hegyre? Talán a víz felemelte őket? A biblia azt írja:

„Azután a vizek felette igen nagy erőt vevének a földön, és a legmagasabb hegyek is mind elborítottának, melyek az egész ég alatt valának. Tizenöt singgel nevedékének a vizek feljebb, minekutánna a hegyek elborítottak vala. És oda vesze minden földön járó test, madár, barom, vad, és a földön nyüzsgő minden csúszó-mászó állat; és minden ember.”

Tehát a legmagasabb hegyet is elborította az ár. Igen, ám de ezek a legmagasabb hegyek messze nem voltak olyan magasak, mint amelyeket ma ismerünk. Hiszen ha lettek volna ekkora hegyek, akkor ezeken a helyeken jelentős mértékben csökkentek volna az élethez szükséges feltételek. Isten a világot tökéletesnek teremtette. Nagy gondot fordított arra, hogy az élet mindenhol egyenlő mértékben és a lehető legnagyobb hatékonysággal létezhesen. Egy olyan hegy, mint ma a Mount Everest anomáliának számít. Az eredeti tervben ezek nem szerepeltek. Egyébként az Everesten is ta-

láltak kagylófossziliákat. Nos, oda aztán biztosan nem mászott fel egy sem közülük. Mi történhetett? A biblia megadja a választ:

„Vízarádattal, mint egy ruhával borítottad be azt, a hegyek felett is vizek állottak vala.

Egy kiáltásodtól eloszlának, és mennydörgésednek szavától szétriadának.

Hegyek emelkedének fel és völgyek szállának alá arra a helyre, a melyet fundáltál nekik.”

Tehát a topográfia, a felszín domborzati viszonyai jelentős mértékben megváltoztak az özönvíz hatására. Ekkor repedt meg a földkéreg, ekkor torlódtak össze a kéreglemezek néhol maguk alá gyűrve egymást, máshol pedig égbe nyúló hegláncokat alkotva. Valószínűleg ekkor tűnt el Atlantisz is, amely az Isten által elpusztítani kívánt világ emblematisz helyének számíthatott. Atlantisz jelképezhette, jelentette mindazt a romlott tudást, amelyet az ősök használtak és alkalmaztak. Ennek a világnak pusztulnia kellett, annyira megromlott az eredeti tervhez képest. Felmerülhet sokakban egy erkölcsi dilemma. Hogyan tehet Isten ilyet? Hogyan pusztíthat el szinte válogatás nélkül embert, fókát, pingvint, medvét, madarat, egyszóval mindent? Miért nem elégedett meg a bűnösök elpusztításával? Erre egy logikus válasz létezik. Azért, mert mindent annyira átítatott a fertőzés, hogy resetelnie kellett a tökéletes tisztításhoz. Még így sem pusztult el minden, hiszen a vízben élő állatok jelentős része túlélte a kataklizmát. Így szól erről az ige:

„És oda vesze minden földön járó test, madár, barom, vad, és a földön nyüzsgő minden csúszó-mászó állat; és minden em-

ber. Mindaz, a minek orrában élő lélek lehellete vala, szárazon valók közül mind meghala. És eltörle az Isten minden állatot, a mely a föld színén vala, az embertől a baromig, a csúszómászó állatig, és az égi madárig; mindenek eltöröltetének a földről; és csak Noé marada meg, és azok akik vele valának a bárkában.”

Tehát a „szárazon valók közül mind meghala”. Ami a génkészlet megrontását jelentette, az nyilván leginkább a szárazföldi életre korlátozódott, de az új világ levegőjének jelentős oxigéncsökkenése egy-két generáción belül mindenképpen elintézte a vízben élő magas oxigénszükségletű óriási állatokat is. A génállomány megrontásával kapcsolatban gondoljunk csak a mitológiai lényekre! Sok jel mutat arra, hogy a mitológiából ismert lények nem a fantázia szülöttei. Sokkal inkább az ősvilág emberének a teremtményei, amelyeket Isten nem állhatott. A kentaur, a minotaurusz, a szatír, az unikornis, a sellő és ki tudja még hányféle torzó is emberi génmanipuláció által kreált létező hibridek voltak, amelyek megcsúfolták Isten munkáját. Isten egyértelműen megtiltotta a fajok keverését.

„Az én rendeléseimet megtartsátok: Barmodat másféle állattal ne párosítsd, szántóföldedbe kétféle magot ne vess. Ha pedig valaki barommal közösül, halállal lakoljon, és a barmot is öljétek meg. Ha valamely asszony akármely baromhoz járul, hogy az meghágya őt: öld meg mind az asszonyt, mind a barmot, halállal lakoljanak; vérök rajtok.”

Isten utálta a génrontást, amit fajtalanságnak fogalmazott meg:

„És megszüntetem a fajtalanságot a földről,”

„És véget vetek fajtalanságodnak”

„és be ne teljék a föld fajtalansággal.”

„fajtalankodás ez; tűzzel égessék meg azt és azokat, hogy ne legyen köztetek fajtalankodás.”

Akik pedig ezt elkövették, azok kihívták maguk ellen Isten haragját, ahogyan ez később, az özönvíz utáni új világban is megtörtént. Ezért intette Isten a zsidókat oly részletesen a Mózesi törvények által.

„És ne járjatok annak a népnek rendtartási szerint, a melyet kiűzők én előletek. Mivelhogy mindezeket cselekedték, azért megúáltam őket.”

Tehát az özönvíz nem oldotta meg tökéletesen a problémát. Az embert tovább kísérte a bűn. A bűn elpusztításához kevés volt az özönvíz, ehhez Jézus Krisztus, maga Isten kellett, hogy eljöjjön. Az özönvíz előtt Isten azt határozta el, hogy megment minden használható génállományt. Ennek szellemében utasította Noét:

„Minden tiszta baromból hetet-hetet vígy be, hímet és nöstényét; azokból a barmokból pedig, a melyek nem tiszták, ketőt-kettőt, hímet és nöstényét.”

Visszatérve az erkölcsi dilemmához, azt el kell ismerünk, hogy ami Istené, márpedig minden és mindenki, amely létezik a világegyetemben az Istené, azzal Ő szabadon

rendelkezhet. Képzeld el azt, ha valaki meg akarná neked szabni, hogy a saját tulajdonoddal mit tegyél. Nem örülné neki. Ne essünk azért tévedésbe! A gyermekeink például nem a saját tulajdonunk! Csak megkaptuk őket egy kis időre, hogy gondoskodhassunk róluk és, hogy szerethessük őket. Ők szuverén lények, saját étellel, akarattal. Nem a mi tartozékaink. Pontosan ugyanolyan jogaik vannak, mint nekünk. Sok szülő szem elől téveszti ezt. A gyermekek Isten tulajdonai, ahogyan mi is. Isten tehát tetszése szerint rendelkezhet mind velük, mind velünk. Ez az, amely kiveri a biztosítékot az evolúció híveiben. Ez az a gondolat, amelyet képtelenek elviselni. Az egojuk felrobban a dühtől, ha csak rágondol erre a lehetőségre. Én – egyebet amúgy sem tehetvén – meghagyom a döntés lehetőségét neked testvér. Ezt a dilemma ügyet így summáznám: Erkölcsi dilemma: Hogy tehet ilyet Isten? Válasz: Hogyne tehetne? Amit Isten teremtett az Istené. Pont. Ha te készítesz valamit, azzal azt tehetesz, amit akarsz. Te alkottad, ha megbántad, el is pusztíthatod, meg is változtathatod. Azt írtam „valamit”, mert ugye valakit nem tudsz alkotni, te nem vagy Isten, élő nem vagy képes teremteni, csak Istentől való képességed alapján vagy képes utódnemzésre. (Ha még nem intézett el a sok génmanipulált „élelmiszer” és méreg). Ebből következik, hogy az utódod, ahogyan te is, Isten tulajdonai vagytok, mert mi emberek mindannyian az Ő teremtményei vagyunk. Az ember oly könnyen agyontapos egy hangyát. De vajon tudna-e teremteni akár egyet is?

Nem beszéltünk eddig az úgynevezett ősvilág talán leziggalmazott lényeiről, a rettenetes gyíkokról, avagy a dinoszauruszokról. Mert bizony, ahogyan feljebb írtam, ők is ott voltak. Mégpedig egyszerre, egy időben az emberrel, az

emlősökkel. Bizonyíték? Van. Az evolúció harcosai mindent a földtani rétegrendekkel magyaráznak. Úgy igyekeznek megállapítani egyes leletek korát, hogy beazonosítják azt a réteget, amelyből a lelet előkerült. De, hogyan azonosítják be? Hát a benne talált fossziliák vélt kora alapján. Ez a körbeérvelés klasszikus példája. Semmiféle konkrét bizonyíték nincs az egyes földtani rétegek korát illetően. Mondom: nincs. Számos helyen a rétegek nem is úgy követik egymást, ahogyan az elvárható lenne. Azt mondják, hogy ami legalul van, az nyilvánvalóan a legrégebbi. Ez logikusnak is látszik egészen addig, ameddig nem látunk például egy szökőár által letarolt területet. Ott a lerakódások nem időrendben alakulnak ki hanem egészen másképpen. Szó szerint az történik, hogy a geológusoknak van egy „puskája”, egy kapott és megtanult táblázat, amelyben le van írva, hogy melyik réteg melyik időszakban rakódott le, mennyi idős. Vannak ezekben a rétegekben úgynevezett „index kővületek”, amelyek alapján megadják az adott kőzet relatív korát. Mondok példát: Azt mondják, hogy a trilobiták az úgynevezett kambrium időszakában voltak a legfittebbek a leírás szerint. Azaz úgy nagyjából ötszázmillió éve. Tehát ha találunk egy kőzetet, amelyben trilobita fosszília van, az körülbelül ötszázmillió évesnek vélhető. Ha azt kérdezi valaki, hogy mennyi idős lehet ez a trilobita? Azt a választ fogja kapni, hogy úgy nagyjából ötszázmillió éves. Honnan tudhatjuk ezt? Hát onnan, hogy a kőzet, amelyben rátaláltak éppen ennyi idős. Nos, ez a körbeérvelés. Ez nem bizonyíték, csak parasztkivítés. Egyáltalán nem kizárt, hogy trilobiták ma is élnek egyébként. Az teljesen bizonyos, hogy hozzájuk nagyon hasonló mélytengeri rákok ma is élnek és virulnak. De nézzünk mást! Itt van a bojtosúszós hal. Háromszázhuszonötmillió évesnek adták meg ezt a fajt. Tehát azok a le-

letek, amelyben ezek fossziliái fellelhetőek, éppen ennyi idők kell, hogy legyenek. A baj akkor jött, amikor a közelmúltban halászok kifogtak egy eleven példányt ebből a fajból. Azóta már fotózták is élve a vízben, bebizonyosodott tehát, hogy a faj él és virul napjainkban is. Pedig eddig tutibiztos, három-négyszázmillió éves indexkövület volt a fossziliája. Ennyit ér ez a „bizonyíték”.

Ritkán teszem, de direkt megnéztem a wikiben, hogy mit ír a kambriumról. Azt, hogy 542 millió, plusz-mínusz egymillió (!) éve kezdődött, és 488,3 millió (!), plusz-mínusz 1,7 millió (!) éve ért véget. Az egész nagyon durva, de hogy azok a tizedek vajon hogy jöttek ki? Hogy röhögtek, amikor ezt kitalálták. Na, én erre mondom: Ne már! Érted? Ez tudományos tény barátom. Na erre varrj gombot! Mindegy, ezt tanítják tehát biztosan hazugság. Hagyjuk!

Szóval a dinoszauruszok. Mert azok tényleg itt voltak. Benne van a bibliában is:

„Nézd csak a behemótot, a melyet én teremtettem, a miként téged is, fűvel él, mint az ökör!

Nézd csak az erejét az ő ágyékában, és az ő erősségét hasának izmaiban!

Kiegyenesíti farkát, mint valami czédrust, lágyékának inai egymásba fonódnak.

Csontjai érczsövek, lábszárai, mint a vasrudak.”

Nem víziló, nem elefánt a behemót, hanem dinoszaurusz. Illetve sárkány. Mert így hívták ezeket a kor emberei. A dinoszaurusz kifejezés, az újkor terméke. Darwin korának szüleménye. Egyrészt így sokkal tudományosabb, másrészt így nem biztos, hogy eszedbe fog jutni róluk a sárkány. Ér-

dekes momentum az, hogy például a kínai naptárban miért van tizenegy valódi, létező állat és tizenkettediknek egy „mesefigura”? Talán mert nem az. A dinoszauruszok együtt lettek teremtve az emberrel és minden más állatfajjal abban a hat napban, amikor Isten megteremtette a világot. Ádám és leszármazottai együtt éltek ezekkel még egy ideig az özönvíz után is. Ritkán említett, de annál érdekesebb momentum az, hogy a fenti idézet Istentől való éspedig egy Jóbnak kinyilvánított intelem részeként hangzott el. Mit mondott Isten? Azt mondta: „NÉZD CSAK A BEHEMÓTOT!” Vajon, hogyan értette ezt Isten? Odatolt egy fotót Jób orra alá? Vagy egy tablettát? (tablet) Esetleg a tévében nézze meg? Szerintem csak egy módon nézhette meg, (idézhette fel a látványt). Úgy, hogy tisztában volt azzal, miről beszél neki Isten. Hogyan lehetett ezzel tisztában? Kizárólag úgy, ha már látott ilyet e beszédet megelőzően. De folytassuk sorjában! További ritkán emlegetett, de annál nagyobb probléma a téma kutatói számára, hogy miképpen vehettek magukhoz ezek a hatalmas lények kellő mennyiségű oxigént? A probléma oka az, hogy testméreteikhez képest aránytalanul kicsi a legtöbb faj orrnyílása. Ezért tartják úgy, hogy ezek a lények kifejezetten lomha, lassú mozgású és életvitelű állatok voltak. De még ha jelentősen le is voltak lassulva, akkor is fuldokolniuk kellett volna folyamatosan a legtöbbjüknek. Feltéve, hogy a maihoz hasonló légköri viszonyok uralkodtak. Mert a „tudósok” ebből indulnak ki. De, amint azt írtam, ez nem így volt.

Így azonnal érthetővé válik ez az anatómiai anomália is. Mert, hogy nem az. Ha a légnyomás és az oxigénszint lényegesen nagyobb volt, akkor ez a probléma soha nem állt fent. Nem létezett. Könnyedén lélegezhetek még akkor is, ha éppen futni akartak. Azt gondolom, hogy az első idők-

ben, ahogyan a biblia is leírja, kizárólag növényevő fajok léteztek.

„fűvel él, mint az ökör!”

Tehát, amit Isten teremtett, az növényevő volt, az embert is beleértve. Isten konkrétan megmondta, hogy mit szánt táplálékkul teremtményeinek:

„És monda Isten: Imé néktek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén, és minden fát, a melyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledeül. A föld minden vadainak pedig, és az ég minden madarainak, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatoknak, a melyekben élő lélek van, a zöld fűveket adom eledelül. És úgy lőn.”

A maghozó gyümölcsről jut eszembe: A sárgabarack magja állítólag kiváló gyógyszer minden rákos megbetegedésre. Egy amerikai szerző írt erről egy részletes kutatásokkal és statisztikákkal alátámasztott könyvet, majd börtönbe került. Nekem ettől hiteles lett a dolog azonnal. A gyógyszerlobbi nyilván nem örült ennek a „felfedezésnek”. Ők nyilván tudják az igazságot, de nekik a sok rákos ember az érdekük. Mindenesetre, ha a környezetemben valaki rákban szenvedne, azonnal ajánlanám neki a dolgot. Baja bizonyosan nem származna belőle, maximum meggyógyul.

Isten a húsevésre (vér nélkül) csak az özönvíz után adott felhatalmazást.

„Azután megáldá Isten Noét és az ő fiait, és azt mondá nekik: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet. És

féljen és rettegjen töledek a földnek minden állatja az égnek minden madara: minden a mi nyüzsg a földön, és a tengernek minden hala kezetekbe adatott; Minden mozgó állat, a mely él legyen nektek eledelül; a mint a zöld fűvet, nektek adtam mindazokat. Csak a húst az őt elevenítő vérrel meg ne egyétek.”

Írtam már erről az előző könyvemben, és ezt az álláspontom tartom is. Az ember, illetve a gonosz által vezetett ember rontotta meg a teremtést olyan mértékben, hogy annak pusztulnia kellett. Felmerülhet a kérdés, hogy ha nem voltak azonnal ragadozók, akkor mi állhatta útját a mértéktelen szaporulatnak? Erre adódik logikus válasz: A világ kezdetén nem volt szükség arra (és ma sem lenne, ha lenne egyensúly) hogy a korlátlan szaporulatnak bármi is útját állja. Hely és táplálék korlátlan mennyiségben volt (és lenne ma is) jelen a bolygón. Isten azt mondta, hogy sokasodjanak és szaporodjanak. Minden előre, az embert is beleértve ez volt a terv. A dinoszauruszok tehát éltek és szaporodtak, ahogy a többi élő is a földön. Amikor Isten megszólította Noét, hogy építsen bárkát, azt is megparancsolta neki, hogy gyűjtsön be minden állatból, így a dinoszauruszokból is. Ebből az következik, hogy a dínók is túléltek az özönvizet. A sárkányok túléltek a nagy kataklizmát az emberrel és a többi faj képviselőivel együtt. Azt gondolom, hogy ma is léteznek. Nem a jurassic parkra gondolok, de azt gondolom, hogy bizonyos gondosan szeparált és kontrollált környezetben tartanak ilyen állatokat ma is. Sőt az sem kizárt, hogy szabadon is élnek olyan területeken, mint a világtól elzárt, ember számára élhetetlen mocsarak, őserdők és esetleg, mint Nessi, mély vizű tavak, beltengerek fedezékében, de akár az óceánokban is lehet néhány túlélő belőlük. Ez persze csak felté-

telezés, ami azonban nem az, az a rengeteg a közelmúltból való „középkori” sárkányokról szóló leírás. Az ókorban számos leírás van a sárkányokról. Olyan szerzőktől is, akiket más tárgyokban hitelesnek fogad el még a mai fővonalas tudomány is. Ismét csak messze a teljesség igénye nélkül, de hadd hozzak néhány példát dinoszaurusz (sárkány) ábrázolásokra, leírásra. Kérlek ismét emlékeztess magad arra, hogy a dinoszaurusz (álnév) egy újkori meghatározása ezeknek a lényeknek. Csupán bő százötven éve jött „divatba”. Előtte ezek a lények az egységes „sárkány” néven voltak ismertek. Tehát a dinoszaurusz megnevezés nem a tudomány előrehaladtát, fejlődését tanúsítja, hanem a ködösítést szolgálja. Már Egyiptomi véseteken is feltűnnek dinoszauruszok. Ráadásul ezek nem sárkányszerű lények, hanem jóval inkább hosszú nyakú és farkú, óriás testű hullóknak látszanak. A neves görög történetíró Hérodotosz, aki Krisztus előtt bő négyszáz évvel élt, kifejezetten kutatta ezeket a lényeket. Egy írásában így ír erről: „Arábiába mentem egy helyre, majdnem Buto városával szemközt, hogy a szárnyas sárkányok felől érdeklődjek. Annyi sárkány gerincét és bordacsontjait láttam, hogy azt lehetetlen leírni. A szárnyas sárkány hasonlít a vízi kígyóhoz, a szárnya nem a madarakéhoz hasonlít, hanem sokkal inkább a denevérekére. A hely, ahol a csontok vannak egy keskeny hegyszoros magas hegyek között. Azt beszélik, a szárnyas sárkányok tavasszal repülnek Arábiából Egyiptom felé, de a szorosban találkozhatnak az íbisz nevű madarakkal, amelyek megölik őket.” A Louvrebán ki van állítva egy ősi pecséthenger, amelyen tekergő nyakú dinoszauruszok láthatóak. Josephus Flavius Krisztus előtt néhány évtizeddel azt írta, hogy Mózes megölt egy sárkányt amikor Etiópia földjére ment. Babiloni ábrázolásokon is látható sárkány. Nagy Sándor esetében is említést nyernek

a sárkányok, amelyek barlangokban laktak és megrémíteték a hadvezér katonáit. A második századból római mozaikon látható egyértelmű dinoszaurusz ábrázolás. Sokan ismerik Szent György történetét, aki Krisztus után majd háromszáz évvel ölt sárkányt. Egy hetedik századi Francia mítosz szerint egy vízi sárkány jött ki a Szajnából, amelyet elfogtak és megölték az emberek. Ugyanebből az időszakból származik Beowulf története is, aki ugyancsak híres sárkányölő hírében állott. A vikingek is nagyon szerették a sárkány szimbólumokat. Fafaragásaikon, hajóikon rendszeresen megörökítették ezeket a lényeket. Egy fafaragáson, amely a tizenegyedik századból származik, egy embert eszik meg egy sárkány. Wagner sárkányölő Siegfriedje is egy Norvég mítosz alapján „kelt életre”. Marco Polo leírásaiból ismerhetjük meg, hogy a Kínai császárnak hintó húzó sárkányai voltak. Megemlékeznek róla, hogy a császári udvarban volt császári sárkánytető tisztség, ami ma állatgondozónak felelne meg. A sárkányok véreből gyógyszert készítettek, tojásaik a legnagyobb kincsnek számítottak. Hazánk tájáról is vannak emlékek. Az Esztergomi várban ma is megtekinthető tizenkettedik századi faragásokon sárkányszerű lények láthatóak. Mesefigurákat faragtak volna vörösmárványba egy várban? Német és angol területekről is vannak hasonló középkori ábrázolások. Ugyancsak Franciaországból Nerluc városából is van egy történet, amely szerint e városkát újrakeresztelték abból az alkalomból, hogy egy „ökörnél is nagyobb, hosszú, hegyes szarvakkal bíró sárkányt” öltek meg ott az emberek. Orosz és Bolgár ábrázolásokon is feltűnnek a sárkányok. Litvánia címere egy lovon ülő, kivont karddal hadakozó páncélos lovag. A Litván Marijampolé nevű hely címerén egy ugyanilyen lovag egy sárkánnyal küzd. És végül, de nem utolsó sorban a biblia is számos helyen említi

a sárkányokat: Sárkányok mérgé, sárkányok forrása, szárnyas sárkány, sárkány, amely a tengerben van, sárkányt át-döfte, benyelt engem, mint a sárkány, és még sorolhatnám ezeket. Az említett példák még csak nem is a jelenések könyvéből valók, amely egyértelműen nem fizikai sárkányra utal. Bár leírtam máshol, hogy a biblia döntő részben szellemi megfelelésekben íródott, de azt is mondtam, hogy van fizikai jelentése is, amely nekünk szól. Talán emlékszel a kissé profán, de szerintem találó hagyma-hasonlatra ezzel kapcsolatban. Ezekben az idézetekben, a fent idézett behemótot leíró idézetről nem is beszélve, egyértelműen ezekről a lényekről lehet szó. A behemót nyilván olyan jellegű dinoszaurusz lehetett (például brontosaurus vagy újabban apatosaurus), amelyre a behemót jelző inkább illett, mint a sárkány. Amelynek irdatlan méretei voltak a hangsúlyosak, és amelyre Isten felhívta a figyelmet. Ezerkilencszázhatban Amerikában, a Texas állambeli Glen Rose városkánál, a Paluxy folyó hatalmasan megáradt és hosszan leszakított egy vastag mészkőréteget a meder anyagából. Amikor az árvíz levonult a helyi lakosság megdöbbenve látta, hogy a frissen előbukkant új mészkőmederben rengeteg dinoszaurusz lábnyom vált láthatóvá. (Ma Glen Rose Dinosaur Valley) Ezen a helyen fedeztek fel a dínók lábnyomai mellett, sőt néhol azokban is emberi lábnyomokat. Tehát az ember nem, hogy egy időben járt ott a dinoszauruszokkal, de még majdnem egymás lábára is tapostak. Az egyértelműen, tisztán és hosszan követhető, jól kivehető emberi lábnyomokkal azonban volt egy kis probléma. Mégpedig az, hogy mezítláb is ötven centiméter hosszúak voltak és két méterre voltak egymástól lépésenként. Nagy ember hagyta ott ezeket a nyomokat. Nem is verték nagydobra az esetet, de aki kutatja a témát, megtudhatja az igazságot. Egy szó, mint száz, a dinosza-

uruszok az ember mellett éltek és az özönvíz során Noé bárkájában éltek túl, az ember társaságában. Nyilván sokaknak eszébe jut, hogy miként férhetett be a bárkába ennyi állat, ha csak például egy kifejlett brontosaurus úgy huszonöt tonnát nyomott. Noénak nyilván volt annyi esze, – de ennél több segítséget is kapott Istentől –, hogy nem kifejlett példányokat fogadott be a bárkába. Nyilván nem ő szaladgált a családjával, és hajkurászta össze az állatokat, hanem azok érkeztek meg a bárkához Isten parancsára. Noénak az volt a dolga, hogy megépítse időre a bárkát és ezt meg is tette. Jól feljebb tehát ott hagytuk abba, amikor az özönvíz után, egy gyökeresen megváltozott világ tárult a túlélők szeme elé. Nem volt semmijük azon kívül, ami a bárkában velük volt. Itt kerülnek képbe a kőeszközök. A kő volt a leggyorsabban és legegyszerűbben beszerezhető alapanyag szerszámkészítésre. Amikor Noé utódai elkezdtek szétszéledni az egész földön, nomád életmódot folytattak. Mindenhol ahol megálltak, elkészítették azt amire szükségük volt. Gyorsan és hatékonyan voltak képesek elkészíteni a szerszámaikat ezért csak minimális terhet cipeltek magukkal. Ami nem kellett állandóan nekik, azt hátrahagyták. Ne felejtsük el, hogy sokkal nehezebb volt a dolguk nekik is, mint az özönvíz előtt. Megváltozott a klíma, a terepviszonyok, az állatok féltek tőlük, nehezebb volt a táplálékhoz jutás, és mindehhez egy oxigénszegény környezet párosult. Úgy kellett nagyobb megterhelést elviselniük, hogy a körülmények jelentősen mostohábbak lettek. Ilyen környezetben érthető, hogy nem vittek magukkal semmit, amire nem volt állandó szükségük. Ha megálltak egy-egy helyen, ott újra elkészítették ami kellett. Ha többet időztek, több és finomabban megmunkált eszköz készült, ha gyorsabban haladtak, akkor csak sebtében pattintottak eszközöket maguknak. A meg-

munkált eszközök minőségbeli különbsége sokkal valószínűbb, hogy innen ered, mintsem a készítőinek fejlettségi szintjéből, mint ahogyan azt az evolucionista tudomány magyarázza. Ez volt tehát a kőkorszak. Az ember, ameddig le nem telepedett, nem készített magának fém eszközöket, pedig a tudásuk meg volt ehhez. A mostohább körülményeknek köszönhetően mind az emberek mérete, mind az élethossza is egyre csökkent. Hol volt már az ősvilág édenje. A megmaradt dinoszauruszok is lassan kipusztultak, nyilván a nagyobb testűek először, mert képtelenek voltak alkalmazkodni az új körülményekhez. Valószínűleg egy ideig még küzdöttek, de nem volt esélyük. Nagy részük rövidesen végleg eltűnt a történelem színpadáról. Érdekes kérdés még a ragadozók és növényevők összeférhetősége az átmenekítés során. Úgy gondolom – ezt a biblia is alátámasztja –, hogy Isten nem teremtett ragadozó fajokat. Minden élőlénynek, az embert is ideértve, növényi táplálékot szánt:

*„A föld minden vadainak pedig, és az ég minden madara-
inak, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatoknak, a me-
lyekben élő lélek van, a zöld fűveket adom eledelül. És úgy lőn.”*

Isten tehát nem teremtett húsevő, ragadozó fajokat. Mint írtam feljebb, a húsevést az embernek is csak az özönvíz utáni világban engedte meg. De akkor, hogyan lettek a ragadozók? Milyen módon jöttek létre? Úgy gondolom, hogy az ember, a gonosz által vezetett ember teremtményei voltak ezek. A génrontás során, génmanipulációs emberi tevékenység alapján jelentek meg ezek a fajok. Azonban Isten meghagyta őket, amikor elhatározta a bolygó megtisztítását. Erre utalhat, amikor a bárka rakományáról utasította Noét:

„Minden tiszta baromból hetet-hetet vígy be, hímet és nőstényét; azokból a barmokból pedig, a melyek nem tiszták, kettőt-kettőt, hímet és nőstényét.”

Tehát a tiszta fajokat preferálta, de beengedett egy keveset a „nem tiszta” fajokból is. Hogy miért, azt nem tudom, de nyilván valamilyen módon megváltoztatta a tervét, mivel ettől fogva az embernek is megengedte a húsevést. Csak annyit kötött ki, hogy a vért ne egyék meg.

„És féljen és rettegjen tőletek a földnek minden állatja az égnek minden madara: minden a mi nyüzsög a földön, és a tengernek minden hala kezetekbe adatott;

Minden mozgó állat, a mely él legyen nektek eledelül; a mint a zöld fűvet, nektek adtam mindazokat.

Csak a húst az öt elevenítő vérrel meg ne egyétek.”

Az tehát, hogy a dinoszaurusz leletek ilyen nagy számban kerülnek elő, így már könnyen érthető. Ha nem év-százmilliókban hanem csupán évezredekben gondolkodunk, rögtön hihetőbbé válik az, hogy ennyi maradvány fennmaradt. Gondolj bele! Több százmillió év. Ennyi idő beláthatatlan. Nem, hogy csontok, még ha meg is kövesedtek volna, de még a bolygó sem valószínű, hogy megmaradna ennyi ideig. Ez egy olyan légből kapott és beláthatatlan intervallum, amelyet csak a még inkább elképzelhetetlen és légből kapott évmilliárdok tudnak felülmúlni.

Láthattuk tehát, hogy az ősvilág egy tökéletes és csodavilág lehetett, amelyet azonban az ember megrontott.

„És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szün-

telen csak gonosz. A föld pedig romlott vala Isten előtt és megtelék a föld erőszakoskodással. Tekinte azért Isten a földre, és ímé meg vala romolva, mert minden test megrottotta vala az ő útát a földön. Monda azért Isten Noénak: Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általok: és ímé elvesztem őket a föld-del egybe.”

Abban a világban minden tökéletes volt először egészen addig, ameddig Isten eredeti terve működött, amíg a gonosz azt meg nem rontotta az embert manipulálva és felhasználva céljai eléréséhez. Ebben a világban, ahogyan írtam, minden sokkal nagyobb volt. Az ember is. Isten mindent tökéletes arányosságban teremtett meg. Teljesen logikátlan az a gondolat, hogy a dinoszauruszok, az óriási emlősök, óriás halak és vízben élő állatok, méteres rovarok mellé egy törpe (mai méretű) embert teremtsen. Logikátlan és aránytalan lett volna ez, nyilván nem is ez volt a helyzet. Ebből az következik, hogy minden éppen fordítva igaz, mint ahogyan azt ma tanítják nekünk és gyermekeinknek. Az úgynevezett evolúció valóban megtörtént és történik, csak negatív előjellel és sokkal gyorsabban. Az ember az első formájában, Ádám és Éva testében volt a legtökéletesebb, ők voltak a prototípusok ha úgy tetszik. A tökéletes körülmények által uralt világban egy tökéletes emberpár. Utánuk a helyzet egyre gyorsuló mértékben azóta is romlik. Tudod, a Sátán kedvenc módszere az, hogy mindent a fonákjára fordít. Ha azt állítják, hogy az ember átlagéletkora egyre nő, akkor biztos, hogy csökken. Ne tévesszen meg bennünket az, hogy tudósaink ezt állítják. Ez szimpla hazugság. Mihez képest nő? A sötét középkori higiéniai állapotokhoz képest valóban jobb a helyzet. De ha az akkor élt emberek megkapták volna ugyan-

ezeket a körülményeket, mint a ma és tisztább helyeken élő emberek, akkor ugyanannyi ideig éltek volna, és ugyanolyanok lettek volna a statisztikák mint ma. Sőt, vélhetően jobbak, hiszen a víz és a táplálék akkoriban még gyakorlatilag teljesen tiszta volt. Ennek fényében tehát ma sokkal rosszabb a helyzet, csak a higiéniai körülményekben tapasztalható (egyáltalán nem általános) fejlődés a valós tényeket elfedi és a világ „fejlett” részein pozitív irányban módosítja azt. Az igazságot tekintve mégis azt látnánk, hogy az úgynevezett elmaradott területeken nem, hogy nem javult a helyzet a középkor óta, de jelentősen romlott. Mind a csecsemő, mind a gyermekhalandóság növekedett. Ehhez társul az éhezés, az új betegségek, vírusok, baktériumok felbukkanása, amelyek mind az új kor emberének a termékei. A gyilkos vírusok és baktériumok mind laboratóriumban kitenyésztett emberi termékek. Ezekről a középkori ember szinte teljesen mentes volt. Volt időnként pestis máshol kolera, tífusz és hasonló járványok, élek a gyanúval, hogy ezek sem kizárólag a katasztrofális higiéniai állapotoknak voltak köszönhetőek, bár azok is nyilván segítették a járványok „munkáját” De nem létezett az a nagyipari laboratóriumi technológia, amely ezek kifejlesztését és széles körben való elterjesztését lehetővé tette volna. Ez tehát a helyzet az úgynevezett evolúcióval, az ősemberekkel és a dinoszauruszokkal.

Maradt még egy nyitott kérdés. Ez pedig az úgynevezett jégkorszak ügye. Számos bizonyíték utal arra, hogy volt egy időszak bolygónk történetében, amikor ez az állapot jellemezte. Fagyott hó és jégvilág volt bolygónk igen jelentős része. Alaszkában, Szibériában, de nyilván ez a helyzet az Antarktison is, állva, a szájukban még le sem nyelt táplá-

lékkal megfagyott mamutokat, orrszarvúkat találtak. Olyan növényeket legeltek ezek az állatok, amelyek meleg égöv alatt nőnek. Gyakorlatilag állva maradtak, úgy fagytak jégbe és hóba. Mi a helyzet ezzel? Milyen jégkorszak az ilyen, amely így pusztít? Az bizonyos, hogy nem lassú eljegesedésről volt szó. Úgy gondolom, hogy a válasz a fentiek ismeretében nem túl bonyolult. Azt látnunk kell ezeknek az állatoknak az esetéből, hogy a lehülés nagyon gyorsan, hirtelen érte őket. Gyakorlatilag sem reagálni, sem menekülni nem volt idejük. Egyszerűen megbénultak és megfagytak ott, ahol éppen érte őket a vész. De honnan érkezett ez a vész? Mi váltotta ki és mikor? Először nézzük a „hivatalos” magyarázatot! A földtörténet bizonyos időszakában, állandóan ismétlődve lehülési periódusok következtek be, amelyek kevésbé vagy jobban, jégvilággá változtatták bolygónk felszínének egy részét. Ez a folyamat azonban nyilvánvalóan nem lehetett olyan gyors, hogy a mamutokat állva megfagyassa. Az eljegesedés ezekben a periódusokban a sarkoktól indult és az egyenlítő felé egyre csökkent. A tudósok a sarki jégből kinyert és analizált minták alapján állításuk szerint közel félmillió évre visszamenőleg tudták elemezni az éghajlati viszonyokat, azok változásait. Az eltelt időszakra a jégrétegek alapján következtetnek. Imádják ezeket a rétegeket. Lehet őket számolni, analizálni. De mi van akkor, ha az adott réteg, nem annyi idő alatt alakult ki, rakódott le, és nem olyan módon mint, ahogyan ők azt feltételezik? És ez itt a lényeg! Csupán feltételezés az, hogy például egy csík a jégben egy év (nyár-tél) periódust jelent. Erre semmilyen konkrét bizonyíték nincs. Így tűnt logikusnak, illeszkedett az evolúció elmélethez, hát elfogadták tudományos ténynek.

Van egy további érdekes képződmény, amely a fagy és a jég

világára jellemző. Ez a gleccser. Mi ez valójában? A „tudományos” álláspont szerint a gleccserek olyan természeti képződmények, amelyek az állandó hóhatár felett alakulnak ki. Nagy mennyiségű és rendszeres hóutánpótlás, valamint a nap munkája szükséges ezek kialakulásához, amelyhez természetesen igen hosszú idő szükséges. Már megint ez a hosszú idő. Esik a sok hó, a magas hegyek között húzódó völgyekben összeáll, összetömörödik majd a nap megolvasztja a felszínét, ezt követően pedig újra megfagy. Így változva, lassan egy masszív jégfolyammá alakul a sok-sok idő elteltével. Nos, ez is csupán egy teória. Gleccser kialakulását még senki sem tudta megfigyelni. Csak azt, ahogyan olvadnak folyamatosan. Persze, mert senki sem él olyan hosszú ideig és különben is, mostanság olvadás van, mert ugye a bolygó átlaghőmérséklete egyre növekszik. Lehet, hogy másról van szó. Én úgy gondolom, hogy a gleccserek is hirtelen, igen rövid idő alatt alakultak ki. Egyszerre az összes. Azóta pedig folyamatosan olvadnak és húzódnak vissza. Nem volt a föld történetében több ilyen ciklus, sőt egy sem. Következzen az „én” verzióm, amely egyáltalán nem csak az enyém, sokan gondolják úgy, ahogyan én látom.

Ennek megismeréséhez vissza kell térnünk az özönvíz kataklizmájához, amely mint oly sok egyéb kérdésre, erre is tökéletes és logikus magyarázattal szolgál. Egy amerikai fizikus, név szerint Walt Brown, *In the Beginning* (Kezdetben) című munkájában szinte tökéletes leírást ad arról, hogy miként következhetett be ez az elképzelhetetlenül nagy és az egész bolygót megváltoztató csapás. Elméletét hidrolemez elméletnek nevezte el, amely a következőképpen hangzik:

„Ma a föld felszínén tizenhét olyan furcsa geológiai for-

máció található, amely ma már logikusan megmagyarázható egy bolygó méretű özönvízzel, amit a felszín alatti üregekben lévő víz feltörése okozott, melynek ereje meghaladta tízmillió(!) hidrogénbomba erejét. Ez az elmélet magyarázatot ad arra, hogy miként alakultak ki igen rövid idő alatt a hegységek, megmagyarázza, hogyan keletkeztek a kőszent és kőolajat tároló rétegek, hogy miért sodródnak a kontinensek és miként alakultak ki a vulkánok és hatalmas tengeri árkok a tenger fenekén. Megmagyarázza a földtani rétegeket is és a fossziliák egy részének eredetét, az úgynevezett jégkorszakokat és a kanyonok kialakulását is. Az özönvíz előtti földön valószínűleg egyetlen szuperkontinens létezett, hiszen Isten egy olyan világot teremtett ahol az élet egyenlő és a lehető legoptimálisabb körülmények között létezhetett. Kellott élettér a vízben élő állatoknak is, de az arány éppen fordítottja lehetett a mai állapotnak. Tehát egyetlen szuperkontinens létezett, amelyet tavak, folyók, kisebb hegységek és ugyancsak kisebb tengerek borítottak. A hidrolemez elmélet (és a biblia) szerint az özönvíz előtti föld kérge alatt óriási mennyiségű víz volt elraktározva, legalább a mai óceánokban lévő vízmennyiség fele. Ez a víztömeg egymással kapcsolatban lévő üregekben volt és egy nagyjából nyolcszáz méter vastagságú réteget alkotott körülbelül tizenhat kilométerrel a föld felszíne alatt. A felszín alatti üregekben megnövő nyomás hatására a hidrolemez feletti réteg nyúlni kezdett, majd apró repedések jelentek meg a kérgen amelyek két irányban futottak úgy körülbelül öt kilométer per másodpercenkénti sebességgel. A repedés a legkisebb ellenállás irányában haladva nagyjából két óra alatt végigfutott az egész bolygón. Ahogy a repedés végigszárguldott a felszínen a földkéreg úgy hasadt fel, mint amikor valaki eltép egy kifeszített lepedőt. A felszín alatti vi-

zekre óriási nyomás nehezedett a tizenhat kilométernyi kőzetréteg nyomásából adódóan, ezért a repedésből iszonyatos erővel tört fel a víz. A számítások szerint ebből az egész földön végigfutó repedésből a hang sebességével tört fel a víz és mintegy harminckét kilométeres magasságba lövellt fel. Ez a borzalmas mennyiségű víz olyan esőáradatot okozott, amelyhez hasonlóra sem az árvíz előtt sem utána nem került sor a bolygónkon. A biblia azt írja, hogy a mélység összes forrása egyetlen nap alatt fakadt fel, majd azt is leírja, hogy mi történt úgy nagyjából négy és félezer éve. Mindezt ma már tudományosan is bizonyítani tudjuk a hidrolemez elmélet segítségével. A mélységből feltörő víz és a légkörbe kerülő vízgőz iszonyatos erejű szelet generált. A víz egy része a hideg sztartoszféra fölé lövellt, majd túlhűtött jégkristályokká alakulva rettenetes jégvihart alakított ki, amely visszatérve a felszínre pillanatok alatt eltemetett, megfojtott és megfagyasztott rengeteg állatot. A lehulló jégeső az erős földmágnesség hatására a sarkok felé koncentrált, de került belőle egyre kisebb arányban az egyenlítő irányába is. A folyamatosan, óriási erővel feltörő vízszugár erodálni kezdte a repedés szélein lévő kőzetréteget, emellett felkapta az özönvíz előtti tengerek meszes tartalmát is. Az iszapos vízben lévő óriási mennyiségű üledék lerakódott a föld minden pontján, mélyen maga alá temetve állatokat és növényeket. Így jöttek létre a ma kiásott fossziliák. Az özönvíz tövestől tépett ki és sodort el növényeket, amelyek egyes helyeken felhalmozódtak, majd rövid idő alatt szenné és kőolajjá alakultak olyan folyamatok során, amelyeket laboratóriumi körülmények között modellezni lehet. Az erózió miatt egyre szélesedő repedés végül olyan széles lett, hogy a hidrolemez alatti, korábban óriási nyomás alatt lévő kőzetréteg felgyűrődött, létrehozva így az óceáni hátságokat,

melyek úgy futnak végig a bolygón mint varrás a baseball labdán. A kontinentális lemezek, alattuk még némi vízzel, amely mintegy kenőanyagként szolgált, két oldalra lecsúsztak a kiemelkedőben lévő óceáni hátságáról. Amikor ezek az egyre gyorsabban csúszó lemezek elérték az óránkénti körülbelül hetven kilométeres sebességet ellenállásba ütköztek, összenyomódtak, eltörtek, megvastagodtak és végül összegyűrődtek. Ott, ahol a lemezek a vízből kiemelkedve gyűrődtek össze, hegyek jöttek létre, ahol pedig lefelé gyűrődtek, tengeri árkok. Ezért van az, hogy ezek a formációk többnyire párhuzamosan futnak az óceáni hátságokkal, amelyekről lecsúsztak. Ahogy a lemezek lecsúsztak a hátságokról mögöttük mély medencéket hagytak, amelyekbe azután az özönvízből származó víz visszahúzódott. A kontinentális lemezekon kisebb medencék is maradtak, ezekből lettek az özönvíz után a tavak. A tavak vízszintje az esőzések után megemelkedett, aminek következtében a víz kilépett a tómederből a meder legalacsonyabb pontján, mintegy éket hasítva a medret kialakító üledékes kőzetbe. Ettől egyre nagyobb mennyiségű víz kezdett kiömleni a tóból, egyre nagyobb sebességgel, egyre mélyebb árkot ásva. Ez a folyamat addig gyorsult, mígnem a tavak összes vize egészen mély árkot nem vájt a kőzetbe létrehozva egy kanyont. A legnagyobb mind közül a Grand Kanyon lett. A Grand Kanyontól észak-keletre volt valamikor egy óriási tó. Ebből a tóból több víz ömlött ki, mint amennyi ma a nagy tavakat alkotó öt tó medrében található. Ennek az óriási tónak a vize tehát a mai Arizona államban lévő Grand Kanyont mindössze néhány hét alatt alakította ki iszonyatos erővel” ellentétben az az állítással, amit az evolúció hívei tanítanak ma az iskolákban. Ők azt tanítják, hogy a Colorado folyó vájta ki ezt a kanyont úgy (kiszámolták) tizenhét millió év alatt. Fura,

hogya a kis Colorado milyen hatékonyan kivájta ezt a kőzetet ekkora méretben, de a kanyon széleit az erózióknak nem sikerült lekoptatnia, még ennyi idő leforgása alatt sem. Nem az lenne logikus, ha a tizehétmillió év igaz lenne, hogy a partnak enyhén lejtene kellene a völgy aljának irányába? A meredek partfalakat le kellett volna törnie ennyi idő alatt az erózióknak. Persze, nagy volt a szárazság és kemény a kő. Tizenhétmillió évig. Szerintem inkább egy hirtelen és elképesztő erejű áradás vájta ki ezt a képződményt, ahogyan ez ma is megfigyelhető, amikor valahol egy megáradt folyó utat tör magának. Sőt, még sokkal kisebb patakok és vízfolyások is kialakítanak ilyen jellegű méretükkel és erejükkel arányos kis vízmosásokat, amelyek éppen úgy néznek ki csak kis méretben, mint egy kanyon.

Az erózióval kapcsolatban még annyi érdekességet hadd említsek meg, hogy kiszámolták, amennyiben a föld felszíne az erózió jelenlegi hatásait, sebességét figyelembe véve erodálódna, akkor a jelenlegi felszíni képződmények úgy bő tízmillió év múlva teljesen eltűnnének. Ha ez így van, hogyan lehetséges, hogy az elmúlt évmilliárdok, év-százmilliók alatt ez nem történt meg? Mi tudjuk, hogyan lehetséges. Úgy, hogy a teremtés óta ennek az időtartamnak a töredéke sem telt még el. További evolucionista állítás, hogy a földrészek egykor összeértek. Miért, ma nem? Ma is összeérnek. Az óceánok alatt talaj van, földkéreg. Az, hogy víz áll rajtuk, nem jelenti azt, hogy a kontinensek különálló egységek lennének. Ma is össze vannak kapcsolva egymással. Ez az ősvilágban is így volt, de nem abban a formában, ahogyan azt tanítják nekünk, az úgynevezett Pangea elmélet szerint. Azt állítják – és ezt a legtöbben, akik ránéznek a térképre el is hiszik -, hogy a földrészek ha összetoljuk őket képzeletben,

tökéletesen illeni fognak egymáshoz. Ez bizonyítja a kontinensek évmilliók alatt megtörtént vándorlását, sőt, a tudósok szerint nem is a Pangea volt az első ilyen szuperkontinens, hanem előtte volt már több is. Úgy is van, hiszen ha évmilliárdokról beszélnek, akkor nem szűrhatják ki a szemünket egy szűk kétszázmillió éves történettel, hiszen a Pangea elmélet ennél kevesebbről beszél. A legfőbb bizonyíték tehát az, hogy a kontinensek összeillenek. Ezen felül számos hasonló kövület található például Dél-Amerikában és Afrikában. De találhatóak ehhez hasonlóak a többi kontinensen is. Ez utóbbi tény éppen olyan erős bizonyíték az özönvízre is, mint amennyire az összeilleszthetőség nem bizonyíték, illetve az, de éppen az ellenkezőjére, mint amit állítanak. Valóban első pillantásra, de lehet, hogy még másodikra is úgy néz ki a földrészek alakja, mintha pontosan illeszkednének egymáshoz, de ha valaki veszi a fáradságot és méretarányosan lemodellezi a dolgot, azonnal ki fog derülni egy rakás probléma ezzel kapcsolatban. Először is Afrikának majd a felét le kellene faragni ahhoz, hogy valóban passzoljon Dél-Amerika alakjához. A Mexikótól Panamáig húzódó földsáv teljesen kilóg a képből, nem illik sehova. Továbbá az összeillesztéshez Európát és Dél-Amerikát balra, Afrikát pedig az óramutató járásával megegyezően jobbra kellene elforgatni. És hol volt ez a hatalmas kéreglemez, amely most az óceánok fenekét alkotja? Vagy azon csúszkálnak a földrészek? A feltöredezett kéreglemezek együtt mozognak a belőlük kiemelkedő kontinensekkel. Nem a kontinensek szélei a kéreglemezek szélei, hanem a törésvonalak a szélek. Ezek illettek egymáshoz és nem a kontinensek. Ezek a kéreglemezek valóban ma is mozognak. Felgyűrődnek, egymás alá csúsznak, ennek következtében

valóban mozognak a kontinensek is, de soha nem értek össze és nem is fognak összeérni soha.

További kérdés, hogy az emberek és állatok miként tudtak elvándorolni a világ minden tájára, miután kiszálltak a bárkából? Miután közlekedési eszközeik nem voltak egy mód maradt a világ benépesítésére. Gyalog vágtak neki az útnak. Nomád életet élve vándoroltak addig, ameddig letelepedésre alkalmas helyre nem találtak. Az, hogy a világ minden tájára eljutottak mind az emberek mind az állatok, könnyen megmagyarázható, ha nem a jelenlegi tengerszintet vesszük alapul. Ha elfogadjuk a fenti leírását a történeteknek, akkor nem vehetjük ezt alapul mivel a vízkészlet jelentős hányada ebben az időszakban fagyott jégtakaróként volt jelen a felszínen. A nyilván egyre gyorsabb ütemben szaporodó emberi és állati populáció az olvadásnak induló és még napjainkban is olvadó, visszahúzódó jeget követve húzódott egyre északra és délre, közben az élhető sávban minden egyéb olyan területet elfoglalva, ahol megfelelő körülményeket talált az életben maradáshoz. A tengerszint tehát alacsonyabb volt, így szárazon megközelíthetett olyan területeket, amelyek ma szigetként jelennek meg a felszínen. Ilyen volt Ausztrália, Új Zéland, Pápua-Új Guinea, de a Brit szigetek, Írország és még hosszan sorolhatnám az olyan területeket, amelyek száraz kapcsolattal bírtak a ma látható nagy kontinensekkel. A Brit szigetek egységet képeztek a mai Európával. A La Manche csatorna egyes részein a tenger még ma sem mélyebb harminc méternél, Dover és Calais között például sehol sem éri el az ötven méteres vízmélységet. Az ázsiai és amerikai kontinenseket egymástól elválasztó Bering-szoros esetében pontosan ugyanez a helyzet. Itt sok helyen csupán húsz méter mély a víz, de sehol sem több ötven méternél. Ma

is jól megfigyelhető műholdas felvételeken egy földhíd, amely Dél-Amerikát és az Antarktiszot köti össze a Falkland, a Dél-Georgia és Déli-Sandwich szigetek érintésével. A tengerszint egykori lényegesen alacsonyabb voltára utal a sok mostanában megtalált víz alatti város is, amelyet régészek számos helyen fedeztek fel a mai tengerpartok közelében. Ezek a városok nyilván a kataklizma után épültek, és nyilván nem a víz alá. Amikor az olvadó jégből származó és a földkéregből lassan továbbra is feltörő víz hatására a tengerek szintje emelkedni kezdett, az emberek elhagyták ezeket a helyeket és magasabban fekvő vidékekre költöztek. Ez a folyamat napjainkig tartott és ma is ez történik. A tengerek szintje ma is folyamatosan emelkedik. Ez nem a túlzott szén-dioxid kibocsátás miatt kialakult, egyre gyorsuló ütemű, újkeletű folyamat, hanem az özönvíz vége óta tartó, egyes rövid időszakokban kisebb-nagyobb kilengéseket mutató, de egyenletesen meglévő hatás. A tengervíz szintjének emelkedése jelenlegi becslések szerint, mintegy félmilliárd embert fenyeget azzal, hogy elveszíti otthonát. Kína, India, Banglades, Vietnam, Indonézia, Japán, az USA, a Fülöp-szigetek, Brazília, Európa alacsonyan fekvő területei, mint például Hollandia, de gyakorlatilag a világ minden táján az alacsonyan fekvő tengerparti részek rövidesen víz alá kerülnek ha tetszik ha nem. Ennek a folyamatnak a gyorsasága is arra utal, hogy a valóságban minden sokkal rövidebb idő alatt történik, következik be, mint ahogyan azt megpróbálják velünk elhitetni. Az évmilliárdoknak, év-százmillióknak, de még az évmillióknak sincs semmiféle realitása a valóságban. Bő hatezer év, ennyiről beszélünk mindössze. E „röpke” kitérő után térjünk vissza fő témánkhoz!

A hit csapdái

Amint már könyvünk elején szóba került, az úgynevezett kereszténység nem feltétlenül jelent egyet Jézus Krisztusban való hittel és az Ő követésével. Sok magát keresztény felekezetűnek, hívőnek valló ember csak afféle „műkeresztény” vagy „álhívó”. Elmegy a templomba, megtartja a keresztény ünnepeket, megtesz ezt-azt, amitől úgy látszik mint ha, de valójában az egész ezzel kapcsolatos tevékenysége terhes számára, csak azért történik, hogy a külső szemlélők azt gondolják róla, hogy „rendes”, hívő, istenfélő ember. Ezeket hívja az Úr „képmutatóknak”.

„Képmutatók! Helyesen prófétálta felőletek Ézsaiás:

Ez a nép ajkával tisztel engem, de a szívük messze távol van tőlem.”

Tehát a képmutatók azok, akik beszédük szerint szeretik az Urat (úgy tesznek, mint ha), de szívük szerint közömbösek vagy ellenségesek. Mindig eszembe jut ez a csoport, amikor politikusokat látok miséken az első sorban pózolni, miközben azt latolgatják, hogy kitől mennyi kenőpénz jön a jövő héten, vagy hogyan tegyék el az útból az érdekeiket sértő embereket, ellenfeleiket. Na, most lebuktam. Hogyan láthatom ezeket, ha nem járok templomba? Hát a tévében. Megint lebuktam. Jó, nagyon ritkán azért én is nézek tévét bevallom. Még híradót is. Hogy utána megint sokáig ne nézzek. Viccet félretéve, ezek az emberek, a képmutatók nem csak a politikusok közül kerülnek ki. Sok embernek fontos a pozíciója szempontjából, a társadalmi elismertsége miatt, családi okok, vagy bármi egyéb okból, hogy azt gondolják róla, hívő, „istenfélő” ember. A tudóstársadalomban ez már nem

annyira sikk manapság, náluk más az irányadó vallási nézet, de rájuk is az jellemző, hogy úgy táncolnak, ahogyan a szél füttyül. Ilyen világ van. A hitetlen politikus azért megy „istentiszteletre”, hogy mindenki lássa őt, a hívő tudós meg azért nem megy, nehogy meglássák, mert még mit gondolnának róla, abból akár baja is lehetne. A pénz és az anyagi érdekek diktálnak, Isten lemaradt a legtöbb ember szemében, ha még szempont egyáltalán. A keresztény frakciókon belül van egy, a többitől nagyon markánsan elkülöníthető és szűk társaság, az úgynevezett „karizmatikusok” csoportja. Ezek a megéllhetési keresztények. Akiknek Isten és az Őbenne való hit csupán üzlet és semmi egyéb. Akik a hiten keresztül vezetik meg az őket követő általában egyszerű és jó szándékú híveket. Tudod, ezek azok a csodatévő prédikátorok, akik üvöltve dicsérik az Urat, hallelujáznak, kézzel betöltik a „szentlelket” a hívőbe, aki ettől hanyatt esik és keze-lába rángatózik. Akiknek a hívei artikulátlanul üvöltve, idétlenül ugrabugrálva, sikoltozva, hörögve élik át a „szent szellem be-léjük hatolását”. Ezek az emberek csalók, szélhámosok, akik különféle pszichológiai és a szervezetre fizikailag ható trükkökkel váltják ki híveikből a kívánt hatást. Magyarországon a legismertebb ilyen óriás szekta a Hit gyülekezete. Ez tele van jószerevével gyanútlan, Krisztust szerető emberrel, akik miközben egy hatalmas pók hálójában behálózva, a legjobb szándékkal telve keresik az Urat, menetelnek sokak szerint a saját végzetük felé. Nem karizmatikus szekta, de hasonlóan veszélyes a Jehova tanúinak egyháza is. Ezek az „egyházak” mind aknák az úton. Van több kisebb-nagyobb, ilyen-olyan gyülekezet itthon is, akik mind azt mondják magukról, hogy az övék az igaz hit, de a nagy egyházak mellett az említett két szekta a legveszélyesebb.

A képmutatókra nem is érdemes ennél több szót vesztegetni, vizsgáljuk meg inkább a valódi hívők, mint valóban figyelemre érdemes csoportok nézeteit és viselkedését!

Ebben a csoportban is két nagy kategóriát különíthetünk el. Azokat, akik hisznek Istenben, de különösebben nem törődnek Vele, vagy egyenesen elutasítják Őt. Mert bizony sok ilyen ember van. És angyal is. Legismertebb képviselőjük maga Lucifer. Ezt a csoportot már alaposan „kibeszéltük” előző írásaimban, most hagynám őket. A fontos csoport az Istent, Jézus Krisztust szerető és követni kívánó emberek. Azt hinné az ember, hogy egy-két kisebb nézetkülönbségtől eltekintve ezek az emberek körülbelül azonos nézetet képviselnek mind hitükben, mint értékrendjükben. Pedig ez nagyon nem így van. Ahogyan a legtöbb vallásban, az úgynevezett kereszténységben belül is akad számos „frakció”. Az ultraliberális és megengedő superkegyelem híveitől az ultraradikális „mindenki pokolra jut, aki nem kéri Krisztust és, aki nem úgy él, ahogyan az meg van írva!” típusú hívőkig. Aki befogadja az életébe Jézus Krisztust, az előbb-utóbb szembesül azzal a helyzettel, hogy a megtérés messze nem a végállomás. Lucifer gondoskodott arról, hogy a számára elveszni látszó emberek közül is vissza tudja halászni a lehető legtöbb lelket. Ezért jött létre például a római katolikus egyház. Ezt ismerte fel a reformáció annak idején és ezért szakítottak az addig jobbra egységes, a pápa által vezetett keresztény közösséggel. Nem tudtak azonosulni a pápisták tetteivel, korrupciójukkal, a kegyetlenkedéseikkel, világi befolyást és élvezeteket hajszoló törekvéseikkel. Mára azonban a helyzet megváltozott. Az utolsó néhány pápa okos politikusként szépen becsékeszte és behódoltatta a kiugrott egyházakat, és újra a Vatikán befolyási övezetébe vonta őket. Kimondva-kimondatlanul mára ismét a Vatikán uralja gyakorlatilag az összes

intézményesített keresztény egyházat. A hívők úgy tagjai egy-egy gigantikus szektának, hogy fogalmuk sincs erről. Vita van arról, hogy ezek a hívők milyen sorsra jutnak. Az alapfelfogás az, hogy minden lélek, aki itt a földön nem fogadja be a szívébe Krisztust, pokolra jut. Nálam még egy kicsit rezeg a lécz ezzel kapcsolatban, erre alább röviden kitérek, de elmondható, hogy ebben úgy nagyjából minden keresztény vagy Krisztust követő ember egyetért. Fontos és egyértelműen kijelenthető tény, hogy a valódi hívők nem a pokol elkerülése végett hisznek Jézus Krisztusban, hanem azért, mert szeretik az Urat. Ez a szeretet a hit „lelke” és lényege. Ez ad valódi hitet, amely nem csak abból a tudásból táplálkozik, hogy Isten él (ezt a Sátán és követői is hiszik sőt tudják), hanem az Isten iránti szeretetből nyer életet. További viták vannak arról, hogy a tényleges hívőkön belül is juthat-e valaki pokolra? Ha igen, akkor ki és miért? Melyek azok a dolgok, amelyek megengedettek és mik azok, amelyek nem? Amint arra könyvünk elején utaltam, az egyik legnagyobb nézetkülönbség abban van a hívő közösségeken belül, hogy elég-e a hit, vagy szükséges a cselekedet is a megváltáshoz? Pedig erre az igében egyértelmű leírás van. Esetleg megmenekülhet-e, üdvözülhet-e az az ember, aki tulajdonképpen nem hívő, de egész életében a légynek sem ártott, csak segített mindenkin és csak jót tett mindenkivel, azaz kizárólag a cselekedetei alapján üdvözülhet-e valaki? A biblia erre is egyértelmű választ ad. Mégis számos kérdés van, amelyre a biztos és pontos választ valószínűleg csak otthon tudjuk majd meg. Megpróbálom az alábbiakban a legfontosabb és legérdekesebb nézeteket kiemelni, és választ találni rájuk.

Fontos és igen alaposan megfontolandó gondolat az, hogy amennyiben nem a radikális nézeteket valló, még a megté-

vesztett hívők számára is poklot jósoló Krisztust követőknek van igaza, akkor miért alapított a Sátán ennyi hamis egyházat? Hiszen ennek semmi értelme nem lenne, ha abban, hogy pontos ismeretek szerint kell hinni, nem a radikálisoknak lenne igazuk. Ha már szóba került ez a jelentős csoport, akkor talán kezdjük velük a csapdák és a vélt igazságok feltérképezését!

Radikálisoknak neveztem őket, de miért? Mert éppen ezek a hívők jelentik az ellenpólust azokhoz képest, akik a feltétel nélküli kegyelmet hirdetik. Radikálisoknak nevezem őket annak ellenére, hogy magam sem értek teljesen egyet ezzel a meghatározással esetükben, talán a szigorú találébb lenne rájuk nézve. Ez a csoport úgy gondolja, hogy nem véletlenül van olyan pontosan és nagy gonddal körülírva a bibliában az a témakör, hogy miként kell járni Krisztusban. Az úton, amely Ő maga. Nem véletlenül van a tízparancsolat. Nem véletlenül nincsenek benne „joghézagok”, kiskapuk. Nincsen csak egy „kicsit lopok, úgysem hiányzik senkinek”, meg „csak egy kicsit török házasságot, más meg se tudja”, „amiről nem tud, az nem fáj neki, mivel nem bántottam meg, ez nem is bűn”-féle megmagyarázás. Istennel szemben kell tisztességesnek lenni! A bűn az bűn, csinálod vagy nem? Ez a kérdés ezeknek az embereknek a szemében. Nincs egy betű elérés sem ahhoz képest, ami le van írva az igében. Ez a csoport úgy gondolja, hogy azok, akik – legyenek akár hívők akár hitetlenek – nem tartják meg Isten szavát, mind pokolra jutnak. Én a magam részéről nem vagyok ennyire radikális, de az alapelvvel egyetértek. Nálam ebből az nem „megy át” jelen állás szerint, hogy aki véletlenül tudatlan, vagy félrevezetett, az miért kell bűnhődjön? A radikálisok érve erre az, hogy „nézz csak körül, amit láatsz, abból rá kellene jönnöd az igazságra.” Isten annyi jelet, nyo-

mot hagyott, hogy ha nem találsz rá az útra, akkor az nem az Ő hibája, hanem a tied. Csak magad okolhatod.” Én ezt túl radikálisnak érzem. Beszéltem már erről az előző (Nagy átverés című) írásomban. Kértem is útmutatást vagy javítást ezzel kapcsolatban, de nem érkezett, amiből arra következtettem, hogy én látom helyesen a dolgot. Az én álláspontom egyfajta „arany középút” a radikálisok és a liberálisok között, de messze nem a se hideg se meleg verzió. Egy testvér, aki egy gyülekezetet vezet és akivel időnként levelezek teológiai témában ezt az én sajátos megközelítésemet úgy kommentálta, hogy „látszik rajtad a spirituális múltad”. Ez igaz és nyilván nem véletlen. Azok, aki hozzám hasonló utat jártak be, mégis ritkán jutnak abba a révbe, ahol én kikötöttem. A nagy kérdés (amelyet feltettem sokaknak, és amelyre eddig nem kaptam más választ, mint amely tulajdonképpen a Forrástól származik, és amelyet már közzétettem) az, hogy Isten miként pozicionálja a gyermekek születését, ha nincs karma? Mondom érthetőbben: Ha Isten maga az igazság és a szeretet, mert ez egyértelműen így van, akkor miért van az, hogy az egyik gyermek egy putriba születik nyolcadik gyereknek egy balkáni nyomortelepre, vagy egy afrikai éhezőnek, koldulni kényszerített nyomoréknak, szexuális bántalmazásnak állandóan kitett ázsiai kisgyermeknek és még sorolhatnám a végtelenségig a negatív oldalt. Vagy pedig születik például a világ egy gazdag részén élő jó módú, hívő családba, ahol azonnal megismeri a hitet, az Urat, könnyű és kellemes élete van születésétől a földi pályafutása lezárultáig. Nos, ez az a kérdés, amelyre általában tipikusan ilyen válaszok érkeznek: „Isten útjai kifürkészhetetlenek”. Azaz: nem tudom. Akkor ki tudja? Persze, Isten tudja, de jó lenne, ha mi is megérthetnénk. A radikálisok (és amennyire tudom a feltétel nélküli kegyelem hívei is) ki-

zárják a reinkarnáció még részbeni lehetőségét is arra való hivatkozással, hogy a biblia nem beszél erről. Én előző írásomban hoztam egy idézetet erre, amelyet egyértelműnek véltem a dolog bizonyítására. Ez volt az a Csia – féle fordítás szerint:

„A tanítványok aztán megkérdezték őt: „Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?”

„Illés ugyan eljön – felelte – s helyre fog mindent állítani, azt mondom azonban nektek, hogy Illés már eljött, de nem ismertek rá, hanem kényük-kedvük szerint bántak vele. Így kell az ember Fiának is szenvednie tőlük.” Akkor látták be a tanítványok, hogy Bemerítő Jánosról beszélt nekik.”

Az én érvelésem cáfolata az volt az ezzel kapcsolatban más nézetben lévők részéről, hogy itt nem magáról Illés próféta új megtestesüléséről van szó, hanem Jézus Krisztus itt Illés szellemiségére utalt, amely Bemerítő Jánosban (a Károli-féle fordításban Keresztelő János) nyilvánult meg. Nos lehet, hogy ez az igazság, ezt mindenki döntse el maga:

Károli:

„Monda pedig az angyal néki: Ne félj Zakariás; mert meghallgattatott a te könyörgésed, és a te feleséged Erzsébet szül néked fiat, és nevezed az ő nevét Jánosnak. És léssen tenéked örömdre és vigasságodra, és sokan fognak örvendezni az ő születésén; Mert nagy léssen az Úr előtt, és bort és részegítő italt nem iszik; és betelik Szent Lélekkal még az ő anyjának méhétől fogva. És az Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz. És Ő előtte fog járni az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a fiakhoz térítse, és az engedetlen-

neket az igazak bölcsességére, hogy készítsen az Úrnak tökéletes népet.”

Csia Lajos fordításában:

„Ám az angyal így szólt hozzá: „Ne félj, Zakariás, hiszen könnyörgésed meghallgatásra lelt. Feleséged, Erzsébet fiat fog szülni neked, és azt te majd János névvel nevezed. Örömdre és ujjongásodra lesz e gyermek, sőt sokan fognak örülni annak születésén, mert nagy lesz az Úr előtt. Nem fog inni sem bort, sem pálinkát, és már anyja méhétől Szent Szellem fogja betölteni. Izráel fiai közül sokakat fog az Úrhoz, Istenünkhöz téríteni. Ő előtte fog járni Illés szellemével és hatalmával, hogy az atyák szívét a fiakhoz visszatérítse, engedetleneket az igazságosak észjárására hozza, hogy az Úrnak jól fölkészült népet állítson elő.”

Ugye mennyire megtévesztő a Károli verzió? Azt mondja: „ az Illés lelkével”. A Csia-féle fordítás pedig azt, hogy „Illés szellemével”. Hatalmas különbség van a kettő között. Az egyik nyilván nem helyes. Ha a lelkével, akkor ő maga az. Ha a szellemével, akkor valóban csupán a szellemisége azonos Illésével. Ennyit számít a fordítás. Az azonban mindenképpen az én teóriám ellen szól, hogy az igében egy-egy tételt megerősítendő mindig több igeszakasz fellelhető, a reinkarnációra pedig – amennyire én tudom – kizárólag ez az egy stimmelhet. Mindenesetre az általam radikálisoknak nevezett csoport tökéletesen kizárja, elutasítja és téves, veszélyes, hamis tanításnak nevezi ezt a tant. A veszéllyessel a magam részéről teljesen egyetértek. Veszélyes, mert amint ezt is kifejtettem már, abba a hamis illúzióba ringathatja az ebben hívó lelket, hogy nincs gond akkor sem, ha most nem sikerül. Majd megcsinálom legközelebb. Tudod, most még él-

vezkedek egy kicsit, aztán majd legközelebb jó leszek. No, ez biztosan nem működik. Ez az út bizonyosan a kárhozát útja az én meglátásom szerint is. Mi lehet akkor az igazság? Azt írtam: Isten kegyelme olyan nagy, hogy itt talán mégis hagyott egy kiskaput. Kizárólag azoknak a gyermekeknek, akiket a Sátán megtevesztett, és ezeken belül is csak azoknak, akik még ebben az állapotukban is inkább jók, mint gonoszak voltak fizikai életük során. Jó lenne ezt hinni, de ennek sajnos valóban kicsi a valószínűsége. Isten nem tesz kivételt senkivel. Ezek szerint nincs magyarázat? Hiszen tulajdonképpen most magamat cáfoltam meg elég alaposan. Ez a kérdés nyitva maradt az előző írásban is. Bár előrébb jutottam legalább abban, hogy az ígét, mint bizonyítékot a reinkarnációra elvessem. Ez is valami. Azt el tudom képzelni, hogy Isten nem köt mindent az orrunkra, abban pedig szilárdan hiszek, hogy a legvégsőig elmegy minden egyes gyermek megmentéséért, tehát amit csak lehetséges, meg fog tenni, megtesz mindenkiért. De, hogy hol a határ, amelyet nem lép át azt csak Ő ismeri. Ha van megoldás, akkor az Nála van és alkalmazza is, ez biztos. De mi a helyzet a lelkek pozicionálásával? Mitől születik valaki akkor, amikor és oda, ahova? Ha megtudom, te is meg fogod tudni ígérem!

A radikális nézetten lévők – talán a szigorúak megnevezés tényleg helyesebb lenne rájuk vonatkoztatva – tehát úgy gondolják, hogy mindenkinek egy élete, egy dobása van. Eből az egy dobásból kell hatost dobni ahhoz, hogy mennybe jusson az ember. Mindezt egy olyan közegben, ahol minden lehetséges akadály, ami létezik, a kocka elé van gördítve és a kocka még cinkelt is. Nehéz ügy és Isten pontosan tudja ezt, ezért nem is kíván ilyet az embertől. Meglátásom szerint a radikálisokkal az a baj, hogy egyfajta szabályrendszer

alapján akarnak közeledni Istenhez. Magukra veszik a törvényt, amelyet Krisztus levett az emberről. Ha a szabályok szerint, azokat betartva akarsz „jó lenni” Istennél, azonnal megbuktál. Egyrészt ez úgysem fog sikerülni. Nem tudsz betartani minden törvényt, pedig a törvény azt mondja, hogy ha akár csak egyet is megszegsz, akkor mindben bűnös vagy. Lehetetlen megtartani a törvényt. Másrészt pedig egy szabályrendszert nem lehet szeretni. Még a rendőrt sem szereted, aki megpróbálja veled betartatni az összes szabályt büntetés terhe mellett. Ha még a szabályok betartatóját sem szereted, hogyan szerethetnéd azt, aki meghozta ezeket a szabályokat? Sehogy. Ez az út nem működik. Az azonban kétségtelen tény, és ebben igazuk van a radikálisoknak, hogy rendkívül sok a jel, és az ezeket a jeleket megerősítő információ, amelyekből ha valaki hajlandó gondolkodni ezen, szükségszerűen fel kell ismernie Isten jelenvalóságát a teremtésben. Ez valóban így van, de én mégis inkább Swedenborggal értek egyet, aki azt állította, hogy azok is üdvözülhetnek, akik bár nem ismerték meg az Urat és tanításait, mégis úgy éltek és cselekedtek életükben, ahogyan azt az Úr tanította az Őt ismerő gyermekeknek. Ez azt jelenti, hogy Isten mindenkinek nyitva hagyja az ajtót. Nem rekeszt ki senkit a kegyelemből. A dolog Swedenborg szerint úgy működik, hogy amikor az ember itt „meghal”, lelke kilép a testből és találkozik azokkal az angyalokkal, akik mellé voltak rendelve. A lélek abban az állapotban van ekkor, amelyben a halál pillanatában volt azaz, olyan szellemi tartalommal, minőséggel bír, amilyenbe földi pályafutásának végére jutott. Ezért írtam, hogy fontos az ember életében az idős kor, mert optimális esetben az ember ilyenkor éri el szellemi érettségének és fejlettségének csúcsát. Türelmes, bölcs, megértő, szeretetteljes, nem hajszojla már

az anyagi világ által kínált „élvezeteket”, tárgyakat, egyszóval a lehető legkevésbé kötődik az anyagi dolgokhoz. Lelki lényvé, szellemi emberré válik. Hangsúlyozom: optimális esetben! Mert sajnos manapság ez a szellemi kiteljesülés sok esetben elmarad. Ha egyáltalán az ember megéri az idős kort. Tehát Swedenborg úgy látta, hogy a lélek miután kilép a testből, maga választhat, hogy mit szeretne. Az angyalok hívják a mennybe függetlenül attól, hogy ki és mi volt az illető földi életében. Igen ám, de a lélek itt őszintévé válik. A testével együtt elveszíti a képmutatásra való képességét is. Otthon mindenki az és azt mutatja, aki és ami valójában. Istent és az angyalokat nem lehet megtéveszteni. Első könyvemben (Luciferzum) részletesen foglalkoztam az általam „frekvenciaként” leírt minőséggel, amely az emberi lényt földi halála utáni, és egyébként ez előtti állapotában is meghatározza, jellemzi. Frekvenciaként írtam le tulajdonképpen mindent. Mindent amit látunk, tudunk, ismerünk. Magát az embert is. Egyszerű a képlet. Minél alantasabb valami, annál alacsonyabb a frekvenciája, és nyilván minél finomabb, tökéletesebb, egyszóval Istenhez közelebb, annál magasabb lesz a frekvenciája. Ha elfogadjuk, hogy a teremtésben minden állandó rezgésben van, akkor ezt az elméletet is el kell fogadnunk. Rezeg a kő is (mozognak az atomok folyamatosan), a macska is, az ember is, az angyal is, és mindegyik egyre magasabb frekvencián, ahogy a fejlettségi szintje egyre magasabb. Az egyes csoportokon belül is vannak eltérések, ez leginkább az emberek csoportján belül figyelhető meg. Itt a legnagyobb a szórás azaz a különbség ember és ember között. De például a macskák esetében is megfigyelhető jellembeli különbség, amelyet ugyancsak frekvenciakülönbség okoz. Azonban mondjuk a kövek esetében már nehezebb lenne rátalálni ugyanerre a különbségre, mivel azok jóval

alacsonyabb frekvenciával bírnak és szűkebb a spektrum (frekvencia tartomány), amelyben léteznek. Swedenborg sehol sem beszélt reinkarnációról félreértések elkerülése végett. Még nagyon szűk réteg számára sem. Ez egy olyan teória, amely „tőlem” származik, és simán lehet, hogy ez a „spirituális romlottságom” eredménye. Igazából el kell ismernem, hogy bizonyos szempontból még csak nem is logikus a dolog, mégis elképzelhetőnek tartom, mivel más megoldás nem látszik, amely magyarázatot tudna adni arra a hatalmas egyenlőtlenségre, amely a születéskor adott körülményeket illeti egy-egy gyermek esetében. Illetve mégis van egy elmélet, de ez meglehetősen igazságtalannak tűnik a földi perspektívából nézve. Ez úgy hangzik, hogy a fizikai lét valójában csak egy rövid pillanatig tart az örökkévalósághoz képest, amelyet Isten kínál mindannyiunknak. Egy röpké pillanatig kell helytállni azért, hogy mindent megkapjunk e pillanat letelte után, amikor hazamegyünk. Ez eddig stimmel, de akkor is óriási egyenlőtlenségek vannak ember és ember sorsa között. Miért? Ezt Isten is pontosan tudja, személy szerint ismer minden sorsot. És most jön a kulcs: Isten figyelembe veszi a fizikai lét körülményeit, és aszerint ítéli meg az embert, hogy milyen körülmények között kellett helytállnia. Tehát ha valaki cudar körülmények közé, nyolcadik gyereknek született a balkáni putriba, akkor nem lesz akkora elvárás elé állítva, mint aki a tehetős, fejlett és kulturált környezetben látta meg a napvilágot. Magasabb kiindulópontból muszáj magasabbra ugrani. Ha te két méterről rugaskodsz el, akkor szép teljesítmény a három méter átugrása, de ha ugyanezt az ugrást öt méterről indítod, akkor ugyanez a három méter erős visszaesésnek mondható. Öt méterről legalább hatot kell teljesíteni. Ez a verzió tehát tulajdonképpen egyenlő feltételeket jelent, csak

innen nem látszik. Mi csak ezt az oldalt látjuk. Azt, hogy az egyik ugró két méternél kezd, a másik meg öt méternél. És azt feltételezzük, hogy négy méter a szükséges szint. De ha valaki (mint Isten) átlátja a teljes képet, akkor azonnal ki-
tehetjük az egyenlőségjelet, bár az is lehetséges, hogy a mo-
csárból nehezebb kiugrani, mint mondjuk egy száraz és
napsütötte, langyos és sima kőpárkányról elrugaszzkodni.
Azt gondolom, hogy ez talán mégis egy életszerűbb verzió,
mint a reinkarnáció, amely egy akár soha véget nem érő mó-
kuserékbe is kényszeríthetné a lelket. Na, majd otthon
megtudjuk, mi az igazság.

Visszatérve Swedenborg állításához, a halál után a lélek
nem lesz képes máshova „menni”, mint ami a neki megfelelő
minőség (frekvencia). Ezért van az, hogy a gonosz lélek po-
kolra jut, mert nem tud máshova jutni. Csak azzal a minő-
séggel (frekvenciával) lesz képes létezni (együtt rezegni,
hogy spirituálisan fogalmazzak), ami az ő saját minőségének
megfelel, ami azzal egyezik. Nem Isten taszítja oda. Ellen-
kezőleg. Isten mindent megtesz, és azért harcol, hogy a lélek,
amíg erre van lehetősége, azaz itt a földi létben ismerje fel és
fogadja be Őt a szívébe. Mert ha ezt megteszi, azzal olyan
mértékű frekvenciaemelkedésben lesz része, hogy ezáltal
bizonyosan üdvözülni fog amikor hazamegy. Isten szeretete
nélkül ennek a frekvenciának az elérése nem lehetséges. Az
én teóriám magyarázatot ad így arra is, hogy miét van esé-
lye minden „pogány” népnek az üdvözülésre annak elle-
nére, hogy például sosem hallott Jézus Krisztusról, az Ő ál-
dozatáról, cselekedeteiről, a tanításáról. Nem hallott róla, de
azt a minőséget élte, mintha hallott volna. Ezek a lelkek mi-
után elhagyják a testüket, megismerik a valóságot és az Urat.
Elfogadhatják Őt otthon is és ezt általában boldogan meg is

teszik. Azok a lelkek azonban, akik alantasak voltak földi életükben, erre nem lesznek képesek, mert otthon a frekvenciájuk már nem emelhető. Én így látom. A radikálisok nálam sokkal szigorúbbak. Azt tanítják, hogy senki, aki még itteni életében nem tér meg, nem juthat a mennybe. Nem üdvözülhet, mert amint az írva van, Krisztus az ajtó. Csak Őrajta és általa üdvözülhet a lélek. Ha nem ismeri meg itt, odaát már késő lesz. Ez a radikális nézet. Sőt mindezt még meg is fejelik azzal, hogy nem elég megismerni Krisztust és hinni benne, még tévhitünk sem szabad, hogy legyen mert a tévhit is megakadályoz az üdvözülésben. Ha szentekben, Szűz Máriában hiszünk, bálványokat csókolgatunk, hamis liturgiákon veszünk részt, elveszítjük Isten támogatását és pokolra jutunk. Szerintük csak az üdvözülhet, aki minden pontosan tud és betart. Nincsenek tévhitői, és nem követ el semmilyen olyan dolgot, bűnt, tevékenységet, amely nincs összhangban az Ige tanításaival. Ezzel szöges ellentétben áll a megengedők nézete, akiknek a leginkább liberális vonala az úgynevezett szuperkegyelemben hívők tábora.

Hatalmas vita dúl hívő és hívő, felekezet és felekezet között napjainkban is abban a témában, hogy tulajdonképpen mi az, ami feltétlenül szükséges az üdvözüléshez. Hit vagy cselekedet? Esetleg mindkettő vagy talán egyik sem? Vannak néhányan, akik úgy vélik Jézus Krisztus kivette őket a törvény hatálya alól, ők büntetlenek születtek, minden bűnük meg van bocsátva. Ebből az következik, számukra, hogy tulajdonképpen mindent szabad, mindent megtehetnek, Isten így is, úgymint szereti őket, mindent megbocsát nekik. Szabad a pálya, hozzunk ki mindent az életből amit csak az adhat. Nos, erre a csoportra nem is vesztegetnék több szót, a következőkből kiderül, hogy mi lehet a helyzet ezek-

kel az emberekkel. Megemlíteni is csupán azért említettem őket, mert van egyfajta eszmei kapcsolat az ő nézetük és az imént említett szuperkegyelem hívei között. Ez utóbbiak igen népes táborot alkotnak a keresztény hívők és a Krisztust követő emberek között. Különbséget tesztek e két csoport között, mert sok olyan hozzám hasonló hívő ember van, aki nem fogadja el a „kereszténységet”, de hisz Jézus Krisztusban és követni kívánja Őt és a tanításait. Tehát a szuperkegyelem hívei azt állítják, hogy a hit elég mindenhez. Az üdvösséghez, a mennybe jutáshoz egyszóval mindenhez, amiért érdemes élni. Azzal érvelnek, hogy az újszövetség és maga Jézus Krisztus is elutasította a törvényt, amely az ószövetségbeli Isten-ember kapcsolatot meghatározta. Hogy Krisztus áldozata minden bűnt elvett az emberről, ami azt jelenti, hogy Isten Krisztus áldozata után más alapokra helyezte az emberhez való viszonyát. Isten ugyanaz maradt, de a viszony, és egyben a bűnhöz való viszonya megváltozott. Azt állítják – és ebben tökéletesen egyetértek velük –, hogy Isten nem a cselekedetei alapján adja a szeretetét az embernek. Azt állítják, hogy Isten feltétel nélkül és egyenlően szeret minden egyes gyermeket. Ez is igaz. Azonban ez az eszme nagyon veszélyes dolgokat is sugalmazhat azoknak, akik ebben hisznek. Mégpedig azt, hogy elég hinni Krisztusban, és minden el van intézve. Ez bizony nagyon nem így van. Erre írtam már többször, hogy a Sátán is és a bukott angyalok is hisznek az Úrban. Elhiszik, hogy van, tudják, ismerik pontosan a cselekedeteit, tökéletes hívők. Azonban a cselekedeteikben szöges ellentétben állnak az Úrral és az Ő tanításával. Éppen mindennek az ellenkezőjét teszik, mint amit Ő tanított az embereknek és nyilván az angyaloknak is. Ha ez így van, akkor mégis üdvözülnek? Szó sincs róla! Pedig nem, hogy hisznek, de tudnak. És itt a velege annak a né-

zetkülönbségnek, amely a radikálisok és a liberálisok között húzódik. Hit vagy cselekedet? Én azt mondom: Hit ÉS (helyes)cselekedet.

A vicces oldala a dolognak az, hogy akik a hit elégséges voltát hirdetik, azt állítják, hogy az újszövetség óta Krisztus ajándékaiként csak a hit önmagában elég az üdvözüléshez, tehát ezek az emberek is az esetek nagy többségében folyamatos cselekvésben vannak. Járják a világot, kisebb-nagyobb gyülekezeteket szerveznek, minden erejükkel azon vannak, hogy Krisztushoz méltó, az Ő ajándékát megbecsülendő példás életet éljenek. Miközben azt mondják, hogy tenni azt nem kell semmit. Ez pontosan a bort iszik vizet prédikál katolikus hagyományok ellentéte. Itt az ember vizet iszik és bort prédikál. Bort prédikál, mert ez a tan, félrevezeti, megrészesíti, azt aki hallgatja. Miközben aki prédikálja, maga is cselekvő hitben él. Én pontosan értem, hogy ők mire gondolnak, és a következőkben ki is fejtem, hogy te is pontosan értsd. De meggyőződésem, hogy az ő tanításuk a tévtanítás és a veszélyes tanítás. Veszélyes abban az esetben ha nem kínos pontossággal és precizitással tanítják a nézetüket. Azt a nézetet egyéb iránt, amelyet maga az ige is megerősít. Tudom, hogy többségük jó szándékú, az ő esetükben egyszerűen pongyolaságról beszélünk, azaz helytelen megfogalmazásáról a gondolatainknak. Beszéltem már ennek veszélyeiről is, és ez a bibliát félremagyarázó egyházak, gyülekezetek kedvenc módszere is. De az, hogy a szándék eredendően jó, attól még a tevékenység, amelyet kifejtenek rossz is lehet. Nézzük meg hát ennyi bevezetés után, hogy mit is hirdetnek ezek a hívők, és miként támasztja alá állításukat a biblia!

A szuperkegyelem híveinek az állítása azon az ígéreten alapszik, amelyet Isten tett Ábrahámnak és Krisztusnak. Te-

hát azt állítják, hogy az üdvösség kizárólag hit alapú, és nem szükséges semmiféle cselekedetet ehhez hozzárendelni mert ha ezt tesszük, akkor egyenesen meghazudtoljuk azt a kijelentést, amelyet Isten tett. Mégpedig azzal, hogy megpróbáljuk felülírni azt. („Még egy emberi végrendeletet sem tehet senki félre, ha hitelesítve van, sem nem fűzhet hozzá más rendelkezést”). Nézzük meg, hogy mit ír erről bővebben az ige!

Csia fordításában:

„Óh, értelmetlen galaták, ki igézett meg éppen titeket, akiknek szeme elé úgy rajzolódtok előzőleg a Krisztus Jézus, mint megfeszített.

Csak azt az egyet akarom megtudni tőletek, hogy a Szellemet a törvény előírta tettek alapján kaptátok-e? Vagy hitnek hallásán át?

Ennyire értelmetlenek vagytok? Szellemmel kezdtétek el, és most hússal végzitek be?

Akkora élményt éltetek át – hiába? Ha csak-ugyan hiába.

*Az, aki a Szellemet szolgálhatja nektek, és hatalmas erőket munkál bennetek, törvény tettei alapján vagy hitbeli engedelmesség alapján **teszi-e ezt?***

Így hitt Ábrahám is az Istennek, és igazságosságul számították azt be neki.

Ismerjétek fel hát, hogy akik a hitből valók, azok az Ábrahám fiai.

Miután az Írás előre látta, hogy az Isten a nemzeteket a hit alapján teszi igazságossá, előre hirdette Ábrahámnak ezt az örömhírt: „Bened fognak áldást kapni az összes nemzetek.”

Így hát a hitből valók kapnak áldást a hívő Ábrahámmal együtt.

Hiszen akik a törvény tettei alapján állnak, mind átok alatt vannak, mert meg írva: „Átkozott mindenki, aki nem marad

meg abban, amit a törvény könyvében megírtak, hogy azt megtegyje.”

Hogy pedig a törvény által senki sem válik igazságossá Istennél, nyilvánvaló, mert az igazságos hit alapján fog élni.

A törvény pedig nem a hit alapján **követelőzik**, hanem aki megtette, amit követel, azáltal fog élni.

A Krisztus azzal, hogy átokká lett értünk, kivásárolt bennünket a törvény átka alól, hiszen meg van írva: „Átkozott mindenki, aki fán függ.”

Így azután Ábrahám áldása a Krisztus Jézusban száll a nemzetekre, hogy a Szellem ígétét a hiten keresztül nyerjük el.

Testvéreim, ember módjára szólok: Még egy emberi végrendeletet sem tehet senki félre, ha hitelesítve van, sem nem fűzhet hozzá más rendelkezést.

Már most az ígéretek Ábrahámnak tették és magvának. Nem azt mondja: „magvainak”, mint-ha sokról szólna, hanem úgy **szól**, mint egyről: „és magvának”, aki a Krisztus.

Mondom tehát: Az Istentől előzőleg hitelesítve adott rendelkezést a négyszázharminc évvel később előálló törvény nem érvénytelenítheti, hogy az ígétet hatályától fossa meg.

Ha ugyanis a törvény alapján **nyernénk el az örökséget**, többé nem az ígétet alapján kapnánk. Ábrahámnak azonban az ígéten keresztül **adta** azt Istennek kegyelme.

Mire való tehát a törvény? Az áthágások miatt toldották meg vele az ígétet, s addig tart érvénye, míg eljön a Mag, aki-nek az ígétet adták. Az angyalok adták parancsba, közben-járó kezén át.

A közbenjáró pedig nem egyhez tartozik, ellenben az Isten egy.

Ellene szól tehát a törvény az ígéreteknek? Szó sem lehet róla! Hiszen ha olyan törvényt adtak volna, melynek hatalma

van arra, hogy megelevenítsen, valóban a törvény **megtartásából származnék** az igazságosság.

Ámde az írás vétek alá zárt mindent, hogy az ígéretet a Krisztus Jézusba **vetett** hit alapján kapják meg a hívők.

Mielőtt azonban a hit eljött volna, törvény alá összezárva őriztek minket, míg a hit le nem lepleződik.

Így hát a törvény nevelőnké (gyermekvezetőnké) lett a Krisztushoz, hogy azután hit alapján legyünk igazságosakká.

Miután azonban a hit eljött, többé nem vagyunk a nevelő alatt.

A Krisztus Jézusba vetett hiten keresztül ugyanis mindnyájan Isten fiai vagytok.

Ahányan csak a Krisztusba bemerítkeztetek, a Krisztust öltöttétek fel.

Nincs hát többé zsidó, sem hellén, nincs rabszolga, sem szabad, nincs férfi és nő, mert mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.

Ha pedig a Krisztuséi vagytok, következőleg Ábrahám magva vagytok, ígéret vonalán örökösök.”

Károli szerint:

„Óh balgataq Galátziabeliek, kicsoda ígézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjeteq az igazsáqnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úqy íratott le, mintha ti köztetek feszítetett volna meg?

Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-é a Lelket, avagy a hit hallásából?

Ennyire esztelenek vagytok? A mit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be? Annyit szenvedtetek hiába? ha ugyan hiába.

Annakokáért, a ki a Lelket szolgáltatja nékteq, és hatalmas dolgokat művel bennetek, a törvény

cselekedeteiből, vagy a hit hallásából cselekeszi-é?

Értsétek meg tehát, hogy a kik hitből vannak, azok az Ábrahám fiai.

Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek.

Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábrahámmal. Mert a kik törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak; minthogy meg van írva: Átkozott minden, a ki meg nem marad mindazokban, a mik megirattak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.

Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él. A törvény pedig nincs hitből, hanem a mely ember cselekeszi azokat, élni fog azok által.

Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén érettünk; mert meg van írva: Átkozott minden, a ki fán függ:

Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígétét elnyerjük hit által.

Atyámfiai! ember szerint szólok. Lám az embernek meg erősített testámentomát senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ad.

Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, a ki a Krisztus.

Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először meg erősített a Krisztusra nézve, a

négyszázharmincz esztendő multán keletkezett törvény nem teszi erőtelenné, hogy megsemmisítse az ígétet.

Mert ha törvényből van az örökség, akkor többé nem ígé-

retből; Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta azt az Isten.

Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott, a míg eljő a Mag, a kinek tétetett az ígéret: rendeltetvén angyalok által, közben járó kezében.

A közbenjáró pedig nem egyé, Isten ellenben egy.

A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van-é? Távol legyen! Mert ha olyan törvény adatott volna, a mely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság.

De az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígéret Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek.

Minekélőtte pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig.

Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünké lett, hogy hitből igazuljunk meg.

De minekutána eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt.

Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.

Mert a kik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek fel.

Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.

Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök.”

Ezek szerint tehát az ige nyilvánvalóvá teszi, hogy hit által nyerhet üdvösséget az ember és nem cselekedet által. Amikor én azt írtam, hogy „hit ÉS (helyes)cselekedet” által, akkor – azt gondolom – én fogalmaztam helyesen, hiszen maga Pál apostol is cselekedett, miközben ezt az írást ránk

hagyta. Nem csak ült és malmozott, hiszen a hitével nyilvánvalóan nem volt baj, afelől megengedhette volna magának a semmittevést, de járta a világot, gyülekezetről gyülekezetre, hirdette Isten igéjét és Isten kegyelmét. Magának a kérdésnek ilyen formában való feltevése, hogy „hit vagy cselekedet”, igen megtévesztő és az igazságtól, az apostoli, Krisztusi példától eltérítő gondolatokat szülhet az emberben. Az előbb Pált említettem, de említhettem volna bármelyik apostolt, sőt magát Jézus Krisztust is, akik mindannyian cselekvő hitben voltak és nem egy passzív állapotban. Azt gondolom, hogy aki igazán hisz, az képtelen passzív maradni, hiszen az Isten iránti odaadás és szeretet cselekvésre sarkallja őt. ***Az a nagyon nem mindegy, hogy valaki az Istennek való megfelelni akarás által motiváltan, vagy pedig azért, mert a szíve azt diktálja, szeretet által vezérelve cselekszi a jót és a helyest.*** De azt is nagyon fontos megérteni, hogy nekünk, akik megismertük Jézus Krisztust, nekünk akikhez eljutott az ige, Isten szava, nekünk nem elég az, ha csak jól és jót cselekszünk. Ez Isten és az ember új szövetségének az üzenete. Krisztusnak kell adni a szívünket ahhoz, hogy célba érjünk. Amire a hit általi üdvözülést hirdető emberek gondolnak akkor, amikor azt mondják, hogy a cselekvéssel az ember megcsúfolja az új szövetséget és Isten kegyelmi ajándékát az egy rendkívül fontos gondolat. Csak az a baj vele, hogy nincs pontosan körülírva, megfogalmazva, hogy pontosan mire is gondolnak. Ebből ered maga a vita is. Tehát akkor van baj, ha az emberben az a szándék ébred, hogy cselekedetek által akarjon megfelelni az Úr kegyelmének. Lehet, sőt szinte bizonyos, hogy ezt a hit által ösztökélve és jó szándékkal teszi, mégis hibát követ el. Hibát követ el, mert ezzel tulajdonképpen azt bizonyítja be, hogy nem hisz Isten szavának. Ez

zel tulajdonképpen elutasítja a kegyelmi ajándékot, amelyet Isten valóban feltétel nélkül nyújt azoknak, akik hisznek Őbenne. Azok a dolgok, amelyeket ezek az emberek feltételekként értelmeznek, fognak fel, nem az Isten szeretetének a feltételei. Az Ő szeretete az utolsó bűnösnek is megadatott. Mindenkinek válogatás nélkül. Isten intelmei, mint a tízparancsolat az üdvözülésünkhöz azért szükséges, mert útmutatást ad, irányt mutat ahhoz, hogy hogyan járjunk a keskeny úton. Azon, amely végül Őhöz vezet. **Légy jó, tisztességes, szerető, alázatos, türelmes, de ne az Istennek való megfelelni akarásból, hanem azért, mert ez a helyes!** Remélem érthető a finom különbség. Rengetegen vannak, akik nem értik ezt, ez az oka annak, hogy a vita szakadatlan dúl. Pedig tulajdonképpen ugyanazon az oldalon vannak mindannyian, ugyanazt teszik és élik, csak másképpen értelmezik ugyanazokat a fogalmakat. Buta egy helyzet. Zárjuk rövidre a témát! Csak cselekedetekkel mi, akik ismerhetjük Krisztust, bizonyosan nem juthatunk célba. Azok, akik nem ismerik Őt sem juthatnak ezen a módon célba, de ők még elfogadhatják az Urat „odaát” is, amikor megismerik a valóságot. Nekik még áll a zászló odaát is. Annak, akiknek a valóság megismerésére már itt lehetősége nyílt, de nem érdekelte, nem fogadta el, annak ez már otthon sem fog sikerülni. Hiszen egy Istent tagadó, elutasító minőséggel lép át a földi létből a szellemi létbe, ahol ő már nem változhat meg. Tévedések elkerülése végett azok sem változhatnak meg, akik Krisztust nem ismerve lépik át a kaput, de ők odaát még képesek lehetnek elfogadni Krisztust, mivel a minőségük erre képessé és alkalmassá teheti őket. A frekvencia a kulcs. Ha te egy alacsony, elutasító frekvenciával mész haza, otthon már nem tudsz ezen változtatni akkor sem, ha új információk birtokába jutsz. Foghatod a fe-

jed, hogy jaj, még „odalent ezt és ezt kellett volna tennem”. Ez otthon már nem működik. Mész ahova illesz. Nem Isten büntet meg, hanem te büntetted magad azzal, hogy itt így viselkedtél, ahogy. Olyan leszel otthon, amilyen voltál itt a földi létben. Aki itt elérte a megfelelő minőséget, annak ellenére, hogy tudatlanul megy haza, otthon tud illeszkedni ahhoz a minőséghez, amely ahhoz szükséges, hogy belép-hessen Isten országába. Remélem érthető.

További bizonyítéknak érzem az „én” teóriám mellett azt a nézetem szerint kizárható helyzetet, hogy amennyiben csak és kizárólag azok üdvözülhetnek, akik még itt a földi életükben befogadják Krisztust a szívükbe, és megtérnek, akkor a föld Krisztus után született teljes lakosságának úgy minimum a nyolcvan százalékának pokolra kellett jutnia. Hiszen mi a helyzet azokkal az emberekkel, akik Krisztus után éltek a világ különböző tájain, mondjuk Észak-Amerikai indiánként, vagy Dél-Amerikában, Indiában, Ázsiában, Afrikában, Ausztráliában és még sorolhatnám? Nyilvánvaló, hogy ezek az emberek nem hallhattak Jézus Krisztusról sem az Ő tanításairól nagy többségükben úgy legalább 1800 évig. Ezek szerint akkor ezalatt az 1800 év alatt a föld népességének mintegy 80-90 százaléka pokolra jutott? Számomra ez elég valószínűtlen. Pedig a keresztények és a Krisztust követők közül elvileg a legtöbben ezt állítják. Az más kérdés, hogy úgy teszik ezt, hogy a dolog általam felvetett problematikája valószínűleg meg sem fordul a fejükben. Ezért gondolom azt, hogy Swedenborg tanította helyesen, amikor azt állította, hogy akiknek itt a földön nem volt módjában megismerni Krisztust, azoknak otthon nyílik lehetőségük megismerni és elfogadni Őt. Az, hogy az ember már itt a földi lét-

ben is elérheti ezt az állapotot, egy óriási ajándék Isten részéről, mégis sokan elutasítják ezt.

Végül, de nem utolsó sorban

Mielőtt elbúcsúznék tőled kedves olvasóm, megosztanám veled még néhány gondolatot és egy olyan esetet is, amelynek elmesélését jóval feljebb megígértem, és amellyel még mindig adós vagyok. Az első téma, amelyről szólnék néhány szót és amely egyébként rendszeresen foglalkoztat, az ima és az imádkozás témaköre. Már beszéltem erről korábban is röviden, most sem merülnék mélyre e témában, de van néhány gondolat, amelyet érdekesnek vélek és megosztanám veled. Amikor az ember elkezdi szorosabbra vonni a kapcsolatát Istennel, általában van még benne egyfajta zavart távolságtartás. Igen nehéz megtenni, különösen az első lépéseket. Mert ebben az állapotban még túl aktív az ego. Még nem tártuk ki a kaput, csak a biztonsági lánc védelmében kukucskálunk ki az ajtó résén, hogy ki áll odakint az ajtónk előtt. Bizalmatlanul szimatolunk ki a világosságba, és gyanakodva próbáljuk felfedezni, hogy mi lehet az átverés a dologban. Magatartásunk és szemléletünk, az egész dologhoz való hozzáállásunk tükrözi azt a fajta viselkedés és gondolkodásmódot, amire a világ szocializált bennünket, és amiről úgy hisszük e percben, hogy eddigi utunkon is milyen jó hasznát vettük. Pedig nyilvánvalóan nem ez a helyzet, hiszen ha ez lenne, akkor most nem nyitottuk volna ki azt az ajtót. Amit ki tudja hány hosszú éve gondosan bezárva és bereteszelve tartottunk. De most ott állunk és hunyorogva sandítunk ki a résen a fénybe, hogy ki az, aki be akar jönni hozzánk. Vannak sejtéseink, hallottunk, olvastunk már erről de a személyes megtapasztalás

az mindig más lesz, mint amire számítunk. Személyes. Csak Te és Ő. Nincs ott senki más, csak ti ketten. Így néz ki körülbelül az első lépés. Ezután rendszerint felgyorsulnak az események. Először kinyitod az ajtót résnyire, utána lekerül a lánc, de a lábad egy kicsit még ott tartod. Végül teszel egy lépést hátra de még résen vagy, figyeled, ha baj van, hogyan csaphatod be a leggyorsabban az ajtót megint. Gyorsulnak az események, de eltart egy jó darabig, mire igazán bízni kezdesz. Tudod, mert hallottad, olvastad, hogy Istenhez szoktak imádkozni az emberek. Ez neked egy kicsit olyan idegen dolog. Hülyén hangzik, fura. Sosem imádkoztál, zavarban vagy, nem akaródzik a dolog. De úgy érzed, hogy jó lenne kipróbálni. Amikor azonban el akarod kezdeni, megtorpansz. Mit kell csinálni? Tudod, hogy vannak olyan templomi izék, amiket az emberek kórusban skandálnak, de te ezeket nem ismered. Akkor most mi legyen?

Nálam majdnem éppen így és valószínűleg sokaknál hasonlóan történt meg ez a dolog. Azóta az ima (nem a fohász, mert az egy más típusú ima) állandó része lett az életemnek. Ez a fajta kommunikáció, egy bensőséges és nagyon intim módja az ember Istenhez való odafordulásának. Ehhez senkinek semmi köze, ez csak a ti dolgotok.

Csia:

„Te ellenben mikor imádkozol, eredj be kamrádba, zárd be az ajtót, s úgy imádkozz rejtve levő Atyádhoz és Atyád, aki rejtve néz, visszafizeti majd neked.”

Károli:

„Te pedig a mikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván.”

Ami engem illet, én ezt így teszem. Egyébként is ellenérzést vált ki belőlem az, ha valaki köszömlére teszi az áhítátát. Az nem áhítat, hanem képmutatás. Ez is le van írva az igében, de most nem idézem. Ahogyan azt az egy alapvető imát sem, amelyet Jézus Krisztus tanított és amelyet ma leginkább „miatyánk” néven ismerünk. Azért említem a miatyánkot, mert van benne egy tétel ami nekem nem tetszik. Azt mondja, hogy „ne vígy bennünket (minket a) kísértésbe”. Nos, szerintem Isten soha nem visz senkit a kísértésbe. Sokkal inkább a kísértő viszi az embert a kísértésbe, azaz a Sátán. Vajon ez volt az a szöveg valóban, amit Krisztus tanított? Én mindenesetre ezt az imát sem mondom, illetve nem így. Megvannak a saját imáim, de gyakorlatilag soha sem fohászok semmiért. Illetve egy dologért igen, mégpedig azért, hogy legyen meg az Isten akarata. Azt gondolom, ebben minden benne van. A többi csak szükségtelen felsorolás lenne. Mindenki (én is) így jár a legjobban. Azért persze szoktam ennél hosszabban is beszélni az Úrral, de igyekszem mindig röviden és pontosan fogalmazni. Hálát szeretek adni Neki, mert ha az egész életem egy folyamatos hálaadás lenne, akkor sem tudnék elég hálás lenni azért a türelemért, kegyelemért, amelyben részesülök létem minden pillanatában. De tulajdonképpen mi is az ima? Vajon Istennek szüksége van-e rá, és ha igen akkor miért? Krisztus tanította az embereket imádkozni ebből az következik, hogy az ima jó dolog és én is ezt érzem mindig, amikor ezt cselekszem. De mi lehet a lényege a dolognak? Imádkoznak a gonoszhoz is azok a szerencsétlenek, akik szándékkal vagy csak tudatlanságból nem a megfelelő módon beszélnek imáikban. Mi az ima? Én úgy gondolom, hogy az ima egy mágikus tevékenység. A szónak és az ember akaratának (óhajának) mágikus hatalma van. Ezért nagyon fontos, hogy mit kívánunk

magunknak és másoknak. Hogy mivel fordulunk Istenhez. Eredetileg nem étettem az ima lényegét, alábecsültem a jelentőségét. Úgy okoskodtam, hogy minek imádkozni valamiért, ha úgylis úgy lesz, ahogyan Isten akarja, mert nem lehet másképpen. Legalábbis, ami a fontos dolgokat illeti. Akkor minek fohászkodjak, nyavalyogjak, hogy ó Uram, kérlek hadd legyen így, vagy hadd legyen úgy. Ennek most sem sok értelmét látom. Persze, mindig van elképzelésem, hogy mit szeretnék, de tudom, hogy az Úr sokkal jobban tudja mi a jó nekem, mint abban az adott szituációban én magam. Ezért azt mondom: Legyen meg a Te akaratod Uram! És láss csodát! Még sosem jártam rosszul. Persze volt, hogy nem az történt, amire én vágytam éppen, de mivel kértem és elfogadtam Isten vezetését, rábíztam ezt a dolgot magammal együtt. Legyen csak meg az Ő akarata, az a biztos. Másokért imádkozni jó dolog. Ugyan egyértelműen mágikus tevékenység de ha jót kívánunk, az tiszta ügy. Ennek ellenére úgy hiszem (lásd betegségekből való felgyógyulás és hasonló), hogy nem sok múlik a mi imáinkon ebben az ügyben. Maximum színt vallunk Isten előtt, mert Ő aztán pontosan tudja, hogy mit miért akarunk. De ha valakinek mennie kell például, akkor egy stadionnyi testvér is imádkozhat érte, menni fog az ember. Ha Istennek az a terve, akkor nem maradhat. Azt el tudom képzelni, hogy amennyiben az Isten tervével nincs ellentétben a dolog, akkor segít az ima, sőt ez valószínű, de csak ebben az esetben. És nem vagyok biztos abban sem, hogy mondjuk az így megmentett embernek jobb itt maradni, mint hazamenni. Én azt mondom, minden legyen az Úr akarata szerint! Rossz nézni és hallgatni, hogy a templomokban a keresztény hívők miféle imákat mondanak. Imádkoznak fűhöz-fához, olyan szövegekkel, hogy égnek áll tőle az ember hátán a szőr, vagy

a haja (kinek mi:). Nem gondolkodnak csak recitálják, amit megtanultak, amit beidomítottak nekik, esetleg hozzáteszik a saját aktuális vágyaikat, gondjaikat, aztán le van tudva az istentisztelet megint egy hétig. Azt gondolom, hogy ebben a dologban is az ígét kellene szem előtt tartani. A biblia – ahogyan fent idéztem – elmondja, hogyan tedd ezt és így, csak így kellene ezt csinálni mindenkinek. Csak te és az Isten. Mert ez a ti magánügyetek. Ennyit az imáról, imádságról.

Most jöjjön az élmény, amelyet átéltem. Olyan tapasztalás volt ez, amelyet edzett spiritiszta koromban sem éltem át. Igaz majdnem, de mégsem. Ugyanis akkor berezeltem. Viszszakoztam. Nem tudom, hogy sikerült-e volna, de talán igen. Azonban, hogy milyen következményekkel járt volna rám nézve, arról halovány lila gőzöm sincs. De, hála az Úr-nak nem mentem tovább akkor. Megtértem, befogadtam Jézus Krisztust a szívembe, felhagytam minden spirituális hókuszpókusszal, lelazulva és boldogan nézek a jövőbe, teljes szívvel megbízva Istenben. Erre jön ez a dolog és spontán, mindenféle előjel vagy előkészület nélkül megtörténik az emberrel. Hát, az Úr szereti a tréfát. De mi is történt valójában? Mi történt volna? Kiléptem a testemből! Puff! Csak úgy. Öregem, ezt nem hiszem el! Hát én is alig hittem. Milyen érzés? Olyan testvér, mint meghalni. Szuper! Honnan tudod milyen meghalni? Hát nem tudom biztosan, de valamiért azt kaptam, hogy pontosan ilyen. Na, hogy volt? Leírtam közvetlenül utána, bemásolom:

„Ez nem álom volt! Megtörtént az első éber testelhagyásom. Nem szakadtam el teljesen, de tökéletesen éreztem, hogy majdnem teljesen kint vagyok. Zaklatottan aludt a gyerek, éjszakától fent voltam. Kb. 3.30-tól voltam ébren. Az

eset úgy 5 óra körül történhetett. Az oldalamon feküdtem, tökéletesen kényelmes helyzetben, hasonlóan a magzati pózhoz, de a lábaim jobban ki voltak nyújtva és egymáson pihentek. A testem nyugodtan pihent (aludt), de a tudatom tiszta és éber volt. Már nagyon régen meg sem moccantam, csak tökéletes nyugalomban feküdtem. Elkezdtem intenzíven érezni, hogy működik a harmadik szemem. Fura, de most sokszor (ellentétben a régi képekkel) értelmezhető dolgokat láttam. Pontosán tudtam, hogy ébren vagyok és nagyon élveztem a dolgot. Érdeklődve figyeltem mi lesz. Háztető szilvetteket, a szokásos fura formákat, ilyesmiket láttam. Azután döbbenten éreztem, hogy a lábfejeim úgy bokáig lassan felemelkednek. Mindkettő egyszerre. Először fel sem fogtam mi történik. Csak fura volt, mert pontosan tudtam hol kellene éreznem őket, de sokkal feljebb voltak annál, mint ahol „illett” volna lenniük. Ekkor fogtam fel, hogy részben kint vagyok a testemből. Ezután alulról elindult a kilépés felfelé a fejem irányába, éreztem, hogy a térdeim, a combjaim, a derekam és fokozatosan az egész testem emelkedik, de úgy a mell-nyak magasságban megállt a dolog. Sajnos. Örült furcsa helyzet volt, mert érzésem szerint úgy 45-50 fokos szögben voltam fejjel lefelé az ágyon, de semmi vértolulást vagy fárasztó, kellemetlen érzést nem éreztem, csak azt, hogy fejjel lefelé vagyok, ahogy fekszem. Egy ideig ebben a helyzetben voltam és közben pontosan végig tudtam gondolni mi történik velem. Már az eset felétől azt kezdtem a legjobban várni, hogy milyen lesz, amikor a fejem is kilép az alvó testből, látom-e majd „magam”, ahogy az ágyban fekszem. Teljesen nyugodt és ellazult állapotban voltam, rábíztam magam az Úrra. Nem izgultam csak nagyon kíváncsi voltam milyen lesz. Azután, a fejemenél megállt a dolog. Egy

ideig így maradtam, majd lassan visszasüllyedtem a testembe. Nem örültem ennek, csalódottságot éreztem.”

Nos, ez történt velem. Így visszaidézve a dolgot valóban elképesztően furcsa érzés volt, de nem az újszerűsége miatt, hiszen egyáltalán nem volt újszerű maga az, amit éreztem, hanem mert nehéz volt összerakni az érzékelés változatlanóságát azzal a ténnyel, hogy nem vagyok a testemben. Olyan volt, mint ha ott lennék, de tudtam, hogy nem. Fizikailag lehetetlen volt a pozíció, amiben voltam. Ez tette nyilvánvalóvá, hogy mi is történik valójában. Fura volt, de egyáltalán nem rossz és nem is ijesztő. Sőt! Azt kell mondjam, hogy végül is egyáltalán nem volt még szokatlan sem. Pontosan úgy éreztem minden tagom, mint máskor, csak tisztában voltam azzal, hogy nem vagyok a fizikai testemben. Végig tudtam mi történik, nem ijedtem meg, rábíztam magam az Úrra, mondtam legyen, ahogyan Ő akarja. Végül a dolog visszafordult és visszasüllyedtem teljesen a testembe, amit sajnáltam, de talán majd legközelebb. Később gondolkodtam azon, hogy miért történt meg ez a dolog. Sokat foglalkoztam akkortájt a valódi (nem fizikai) lényünkkel, de ez a téma úgy általában fókuszban van nálam. Hogy miért éppen akkor és „csak” ennyire, azt nem tudnám megmondani. Szívesen megtapasztaltam volna a teljes testelhagyást, óriási élmény lehet annak ismeretében, hogy milyen volt a részleges. Hiszen egy „külső” perspektívából szemlélni „önmagad” igazán frenetikus élmény lehet. Voltak már ilyen jellegű érzéseim régebben, hogy kívülről is láttam magam egy-egy szituációban, miközben például beszélgettem valakivel, egyidejűleg láttam magunkat egy külső perspektívából kissé hátulról és oldalról, de ez egy sokkal 3D-sebb élmény volt ha érted mire gondolok. Az jópofa volt ez meg lenyűgöző. És tényleg nem

maga az érzés, mert az olyan volt tulajdonképpen, mint egyébként, attól a furcsaságtól eltekintve, hogy fejfel lefelé kúdtam ennek minden fizikai megnyilvánulása nélkül, de azal a tudattal párosulva, hogy „odakint” vagyok, egészen el- képesztő élménnyé vált a dolog. Azt mindenesetre tökéletesen megtapasztaltam, hogy nem a testem vagyok, és azt is (talán ez a legfontosabb tanulsága az egész élménynek), hogy VAN TEST a fizikai test elhagyása után is! Ez biztos. Nekem ezután senki sem fogja tudni beadni azt, hogy valami testetlen gomolyag leszek a fizikai test elhagyása után. Pontosán éreztem minden tagom, ugyanúgy, mint bármikor máskor. Vélhetően a fizikai test romlásából keletkező nyavalyák okozta fájdalmakat a fizikai testtel együtt hátrahagyjuk, de a lényeg, a testérzékelés és a „testben vagyok” élmény, a testtel bíró lény tudata biztosan meg fog maradni. Ez fix! Ez lehet a nyilvánvaló oka annak, hogy sokan nem is veszik észre, amikor meghalnak. Mert azonnal nem éreznek tulajdonképpen semmiféle változást, feltéve, hogy például nem voltak fájdalmaik a „haláluk” előtt. Mert ha a fizikai testhez mondjuk komoly fájdalmak kötődnek, akkor a halál egyértelműen csodálatos megkönnyebbülés lehet, hiszen a fájdalom itt marad a fizikai testtel. A szellemi test nem fáj. Otthon csak és kizárólag lelki, vagyis szellemi gyötrelében lehet részünk, ha adtunk erre okot itt a fizikai létben. Tehát minden, ami fizikai, az itt marad a fizikai valóságban, haza csak a szellemi valónkat visszük, mert azok vagyunk valójában. És amikor ez majd megtörténik rá kell döbbsenni, tudatosan fel kell fogni, hogy mi történt. Ezért írtam fentebb, hogy ilyen lehet meghalni.

Érdekes további fejlemény, hogy nem sokkal az eset után alkalmam nyílt beszélgetni egy emberrel, aki ugyancsak furcsa tapasztalat birtokába került. Ez az ember a legke-

vésbé sem spirituális beállítottságú, jóval inkább az anyagi világhoz kötődő típus. Sokáig zsoldos katonaként, meglehetősen durva helyeken szolgált a világban, nem egy ideges forma az ember. A következő történetet is sztoikus nyugalommal, minden érzelem nélkül mesélte el nekem. Egyszerűen átélte az esetet, tudomásul vette, hogy ez történt és többet nem foglalkozott vele. Kamasz korában súlyos balesetet szenvedett. Össze-vissza tört a teste, sokáig gipszágyban, kómában feküdt. Az első emléke az volt, amikor magához tért, hogy az apja ül a kórházi ágya mellett és zokog. Nem volt ott rajtuk kívül senki más, a fiút elkülönítve ápolták. Nézte az apját, hallgatta miket beszél zokogva, mikor egyszer csak rádöbbsent, hogy felülről nézi magukat. Láta saját magát is, illetve a testét, ahogy ott fekszik nyakig gipszben. Mellette az apja, ahogy simogatja őt és zokog. Később az apja elment, jött helyette az anyja. Az asszony nem sírt, csak ült mellette fal fehéren és imádkozott érte. Tisztán fel tudott később idézni mindent. Az orvosokra is emlékezett, akik mellette beszélgettek, el tudta mondani, hogy miről. Ez az állapot napokig tartott. Nem mozdult el „maga mellől”, végig ott volt a kórteremben a teste mellett. Nem látott szellemeket, angyalokat, nem volt semmiféle szellemi élménye, csak a testén kívülről figyelte az eseményeket és a testét. A következő emléke az iszonyatos fájdalom. Ekkor már a testében volt újra. Annyira fájt mindene, hogy folyamatosan nyugtatózni és fájdalomcsillapítózni kellett, hogy ne ordítson. Valójában ordítani sem tudott, csak ő érezte azt, hogy üvölt a fájdalomtól. Valójában csak tompa nyögésre volt képes, de az irtózatosságot folyamatosan jelen volt éber pillanataiban. Sok idő múlva, amikor nagy nehezen felépült, elmondta az élményeit mind az orvosoknak, mind a szüleinek. Az orvosok úgy reagáltak, hogy csak képzelődött, annak el-

lenére, hogy vissza tudta nekik mondani miről beszéltek mellette. Vagy nem hittek neki, vagy úgy tettek, mintha nem hinnének el semmit abból, amit állított. A szülei viszont zavarba jöttek és kerek percc letagadtak mindent. Emberünk ezzel lezárta magában az ügyet és eltemette mélyre az elméjében. Érdekes, hogy vannak olyan emberek, akik erre képesek. Egy ilyen „élményt” gyakorlatilag figyelmen kívül hagynak. Valószínűleg azok, akiknek az ilyen jellegű tapasztalatok nem „férnek” bele a világvégükbe, azok ezt egyszerűen kizárják és eltemetik magukban. Ennyit a testelhatárolásról és a halálról.

Egy kicsit visszautalva az Isteni teremtés kontra természet által való, szerencsés véletlenek végelethetetlen sorozata által történt teremtés témájához, szólnék néhány szót ismét az anyaggal kapcsolatban. Elképesztő jelenség az, hogy az emberek döntő többségének az elméjében soha egyetlen pillanatra sem fordul meg a világ egyik legnagyobb rejtélyére való magyarázat megismerésének az igénye. Az emberek szerintem legalább kilencven százaléka soha életében nem teszi fel azt a kérdést sem magának sem másnak, hogy: Mi az anyag? Pedig ez a kérdés tulajdonképpen döntő jelentőséggel bír a fenti kérdés (Isten vagy evolúció) helyes megválaszolása kapcsán. Ahogyan már első írásomban, a luciferzumban is leírtam, az anyag tulajdonképpen nem is létezik. Az anyag nem más, mint illúzió. Ezt nem én találtam ki (mint, ahogyan mást sem), hanem például Albert Einstein is megfogalmazta ezt a felfedezését. Ezt mondta: „A valóság illúzió, bár a makacsabbik fajtából”. De mit jelent ez? „Én” tovább mentem ennél, és harmadik, Úton Istenhez című írásomban magyarázatot is adtam az anyag mibenlétére. Azt állítottam és állítom ma is, hogy az anyag nem más, mint „időbe der-

medt gondolat”. De vajon hányan gondolkodtak el ezen, amikor elolvasták? Mi az, hogy „időbe dermedt gondolat”? Ez így elsőre elég (kép)zavaros leírásnak tűnik nem? Hogyan dermedhet időbe a gondolat, és egyáltalán kinek a gondolata? Ha az ember elfogadja, hogy az anyag – ahogyan az ő saját teste is – atomokból áll, ezekből épül fel, akkor tovább kell gondolja azt a kérdést, hogy tulajdonképpen mi az atom? Most hagyjuk ezt az „elemi részecske” parasztvakítást. Ez csak, amolyan jellemző tudományos hablaty, ami kizárólag arra jó, hogy tudományosan hangozzék és senki se értse. Az atom nem más, mint energia. Ezért nem fogható meg. Van, tudjuk, hogy létezik, viselkedik is valami szerint, de nem fogható meg semmilyen módon. Hoppá! Akkor az anyag hogyan fogható meg? Sehogy! Az, hogy fogod az anyagot, leülsz egy székre, beütöd a fejed egy faágba ez mind-mind illúzió! Csak elég makacs, ahogyan Albert is mondta, mert például utóbbi még fáj is. Ugorjunk egy picit! Mi tartja egyben a széket amire leülsz? Mi tartja egyben a tested, a feneked, amivel leülsz arra a székre? Minek engedelmeskednek az atomok, az energia, amikor úgy maradnak, hogy ne essen szét a szék „atomjaira”, vagy a tested ne essen szét atomjaira? Mi tartja össze ezeket? Na mi? Ja, a vicces olvasó azt mondja, hogy a széket a szögek tartják össze, de a szögeket mi? Hát az biztos, hogy nem a természet, meg a szerencsés véletlen. Ahogyan írtam már, a természet maga is csupán egy jelenség. Nem egy önálló szisztéma, amely magától, a saját erejéből működik, hanem csupán egy rendszer, amit valamilyen szinten képesek vagyunk megfigyelni. Meg kell érteni, hogy az atomokból álló világ minden íze atomokból épül fel. Ezek az atomok pedig nem anyagi részecskék, hanem szimpla energia. Az atom lényegét tekintve áll egy pozitív töltésű atommagból és az ekörül keringő negatív töltésű elektro-

nokból. Köztük meg állítólag a nagy semmi. Tehát nem valami, hanem semmi, ezt mondják a fizikusok. Én meg azt mondom, hogy a semmi sosem lesz valami. A proton meg az elektron sem lesz anyag. Az anyag, mint önálló *szublimátum* nem létezik! Tehát az atom külső „része” csupa negatív töltésű elektronból áll. Ahogyan a többi atomé is. Ezek pedig taszítják egymást ami azt eredményezi, hogy tulajdonképpen össze sem érhetnek. Nemhogy egy embernyi, vagy akár egy székyi, de még kettő sem. Kizárt, hogy te a valóságban le tudj ülni egy székre. De, te egyben vagy mégis, és simán leülsz a székre is, ami megtart. Ezt tapasztalod „életed” minden pillanatában ugyebár. Hát, ezzel nehéz vitatkozni. Egy rendszer részei vagyunk mindannyian, szögestül-székestül, szőröstül-bőröstül, amely ugyanazoknak a törvényeknek engedelmeskednek. Tulajdonképpen az „anyagot” alkotó atomok, illetve az anyagnak nevezett valóság illúzióját felépítő atomok mind-mind ugyanannak az akaratnak engedelmeskednek. Ez pedig nyilvánvalóan nem lehet egy véletlenek sorozatából realizálódó akarat, mert annak a valószínűsége, hogy egy ilyen hihetetlenül bonyolult és tökéletesen szervezett, komplex rendszer a véletlenek folytán csak kialakuljon is konkrétan lehetetlen, de az, hogy még fenn is maradjon, az maga a hiperlehetetlenség. Tökéletesen hülyének kell lenni ahhoz, hogy ezt valaki elhiggye, ha van annyi esze, hogy végig tudja gondolni a fent leírt dolgot. Ne gondold azt, hogy ezt a tudósok nem tudják. Dehogynem. Ők sem hülyék. Csak hülyeségeket tanítanak és állítanak, mert a hatalom ezt követeli tőlük. Az átlagember sem hülye. Csak nem gondolkodik. Elfogadja, amit balkézről kap. Bekerülsz a suliba hat vagy hét évesen, és elkezdik tolni az agyadba a maszlagot. Illetve már az oviban elkezdik, de az iskola az igazi agyamosoda. Ez a helyzet. Tehát mondandóm

egyértelmű és nyilvánvaló lényegét tekintve ki kell jelentsem, hogy mindaz, amit láatsz, érzékelsz és felfogsz mind magadban, mind körülötted, az egy tökéletesen megtervezett és fenntartott rendszer része, amely szimpla energia és semmi egyéb. Amit te mellé teszel, ami a valóságodat megteremti az a te tudatod terméke. Azért egyforma nagyjából ez a „termék” mindenki számára, mert mindannyian testvérek vagyunk és egyformák. Egy a teremtőnk, az Atyánk. Amennyire pedig mégis másképpen látjuk a világot, az az egyéniségünk terméke, de a villamos és a busz mindenkinek egyforma. Mindez pedig az Egyetlen Teremtő Istentől származik. Pont. Az univerzumban minden, de minden ennek az akaratnak engedelmeskedik. Az összes atomot is beleértve. Kivéve a saját tudattal és szabad akaratral bíró emberek és az angyalok egy részét. Ezek Isten végtelen kegyelméből fakadóan bizonyos mértékben a saját, egyéni kis univerzumuk urai lehetnek. Azt írtam, hogy „bizonyos mértékben” mert például az életfunkcióidat, a szerveid működésének szabályait, a testedben lezajló biológiai folyamatok természetét nem uralhatod. A döntéseid a tieid, a viselkedésed a te választásod, ez a te hatalmad. Ám ez is veszélyes kompetencia, mert sokan rosszul döntenek. Ők akarnak Istenné válni. Micsoda ostobaság pedig egy ilyen rendszer ellen lázadni. Micsoda hihetetlenül ostoba elképzelés az, hogy valaki felázad Isten ellen, aki teremtette őt. Egyszerűen nem tudom felfogni azt a hihetetlen szintű felfuvalkodottságot, hogy valaki önjáró akarjon lenni. Még a megtévesztett emberek hagyján, hiszen ők nem tudják, hogy valójában mit cselekszenek. Fogalmuk sincs mivel játszanak, mit kockáztatnak. Ne érts félre, nem a fenyegetés oldalára gondolok a dolognak, hanem a csodára, az ajándékra, a hihetetlenül csodálatos és tökéletes boldogságra, amit elveszíthetnek buta és önző ma-

gatartásukkal, gondolkodásmódjukkal. Tehát sok ember ilyen, de az ő viselkedésük tudatlanságból fakad. De mi a helyzet a bukottakkal? Ez egyszerűen meghaladja a felfogóképességemet. Illetve ez nagyon. Ott vagy Isten mellett a tökéletességben. Minden a lehető legjobb. Erre jön egy alak, és azt mondja: Gyere, legyünk mi az istenek! Persze, ő magában azt gondolja, hogy majd ő lesz a főisten, a többiek meg majd őt fogják szolgálni, de sokan mégis elhitték azt, hogy ez kivitelezhető és vele tartottak. Hát, ezt nem tudom mire vélni. No, erről ennyit.

Feljebb már esett szó, az én úgynevezett „spirituális múltamról”. Nagyon érdekes meglátás volt ez a kedves ismerősömtől, aki nekem szegezte ezt a felismerést azzal kapcsolatban, hogy az én Istenhez, Jézus Krisztushoz való közeledésem meg van fertőzve ezzel a métellyel. Nos, ez tény, kár is lenne vitatkozni ezzel az állítással. Én nem is szeretnék. Inkább azt mondom, hogy szerintem ez egy nagyon jó dolog. Igen hasznos, hiszen olyan ismeretek, felismerések birtokába jutottam e „mételty” által, amelyeket például egy keresztény nevelésben és világnézetben felnövő gyermek vélhetően sosem ismer meg. Olyan összefüggéseket voltam és vagyok képes megérteni és meglátni, amelyeket egy dogmatikus rendszer (mint például a katolikus hit és nevelés) által kitermelt, manipulált tudat bizonyosan képtelen. Egyszerűen azért, mert hiányzik egy rakás ismeret, tapasztalat az eszköz és fogalomtárából. Meggyőződésem, hogy Istennek mindenkivel kapcsolatban van terve és, hogy a dolgok nem véletlenül – mivel ilyen egyébként sem létezik – történnek az emberrel „élete” során.

Az én utam speciális, ahogyan szerintem mindenkié az, csak másképpen. A nyílt tudat és nyitott gondolkodásmód

elengedhetetlen feltétele annak, hogy az ember meglásson bizonyos összefüggéseket. A világban nagyon jól megfigyelhető az a fajta törekvés, miszerint – legyen szó bármiről is – megpróbálják dogmatizálni az ismereteket. Ez alatt azt értem, hogy nem gondolkodó embereket igyekeznek nevelni, hanem adatismerettel bírókat. Vannak adatok, történelem, evolúció, tudományok, vallások, stb., amelyeknek vannak meghatározott adatai, ezeket meg kell tanulni, azután viszont látásra, lehet hazamenni és a program szerint futni. Ez így volt, így van és kész. Ne vitatkozz! Ne okoskodj! Ne gondolkodj! Az emberek döntő többsége így létezik. Tudod, ha jön egy ellenkező vélemény, akkor ezek azonnal támadásba is lendülnek, hogy az nem úgy van mert írta az újság, bemondta a tévé, ez van a tankönyvben és a pap is ezt mondta meg a miniszter is, és az ügy részükről le van zárva. Érdekes tény, hogy az ilyen típusú ember a saját dogmaival nem kompatibilis dogmákat mereven elutasítja. Ez az elutasítás kifejeződik csak szimpla figyelmen kívül hagyástól kezdve, a gúnyos elutasításon keresztül egészen a fanatikus őrjöngő dühkitörésig. Az emberek véleménykülönbség miatt képesek öltre menni, sőt elpusztítani egymást. Jó példa erre az iszlám és a dzsihád, meg az iszlamista terrorizmus. Mindenki pusztuljon, aki nem muszlim. És mindez csak azért, mert a másik ember másképpen gondolja. Hús-vér embereket kibeleznek szó szerint azért, mert mást gondolnak. Azért ez elképesztő. De nehogy azt hidd, hogy csak ilyen szélsőséges esetekben nyilvánulhat meg a dogmatizmus. Általános iskolás voltam még, amikor történt egy igen figyelemre méltó eset. Egy osztálytársam, aki rendkívül jó fejű gyerek volt, amolyan szuperkölyök, igazi rosszcson, minden balhéban benne volt, emellett kiváló sportoló és melleles kis híján zseni, keveredett konfliktusba a mate-

matika tanárral. A matektanárnő egy igazi csendes gyilkos volt. Tudod, vannak azok a fajta tanárok, akik titokban utálják a gyerekeket. Főleg azokat, akiken nem találnak fogást mert a gyerek mindent tud. Na ezekkel a kölykökkel bajban vannak ezek a tanárok. Megkeserítik az életüket. Szóval a mi tanárnőnk ez a fajta volt. A teáját szürcsölgetve, csendesen mosolygott az aranykeretes szemüvege felett átnézve, – ismered biztosan, van az a hideg mosoly, amitől a gyereket kiveri a víz – és utána simán bevarrt a fél osztálynak egy karót, mert valaki vihogott egyet idegességében. És tudod, vannak azok a gyerekek is, akiknek minden évben felajánlják, ugorjon két osztályt, hogy ne unatkozzon annyira. Na, ez a srác ilyen volt. Sosem tanult, bőven elég volt neki, hogy órán valamennyire odafigyelt, mindent azonnal értett és megjegyzett. Szóval az eset úgy történt, hogy az idős tanárnő dolgozatot íratott. Mindenki izzadt a viszonylag bonyolult feladvány felett, míg emberünk a szája szélét rágcsálva (ez nála a feszült koncentráció jele volt) teleírta a papírját. Óra vége, dolgozat bead. Következő órán kiadta a tanár a dolgozatokat és a fiú egyest kapott. Látni kellett volna a gyerek fejét. Az osztály csak ült döbbsen, síri csend, senki sem hitte el, hogy ilyen megtörténhet. A zseni egyest írt, lehetetlen kategória. A tanárnő hozzáfűzte a dologhoz, hogy ugyan az eredmény, amit a fiú produkált valóban helyes, de mégis egyest adott, mert nem azzal a módszerrel számolta ki, amelyet ő tanított. A srác erre felpattant és kirohant az osztályból. Mint később kiderült hazáig meg sem állt. Másnap anyu, apu az igazgatóhoz. Az igazgató bekérette a matektanárnőt és a vége az lett, hogy kijavították az egyest ötösre. A srác egyébként ügyvéd lett. Élete a munka, annyi pénze van, hogy nem tudja hova tenni, családja nincs. Szóval a tanár ragaszkodott

a dogmáihoz és egyszerűen elsiklott afelett a mellékes tény felett, hogy a gyerek ugyan valóban improvizatív módon, megalkotva egy új képletet oldotta meg helyesen a feladatot, ez őt hidegen hagyta. Neki elég volt annyi, hogy ő nem ezt tanította. Nem a feladat megoldása volt a cél, hanem a dogma ismerete és recitálása. Lehet, hogyha dzsihádistá lett volna, még le is lövi. Ja nem, inkább felrobbantja, mert a nők ugye nem lövöldöznek arrafelé, hanem bombákat aggatnak magukra. Ezt egyébként nem viccnek szántam, nem is vicces. Aki ennyire betonfejű, az egy másik „kulturában” nagyon könnyen fanatizálható. Szóval számos példát találhatunk a dogmákhoz való ragaszkodáshoz, nézzünk akármerre az élet bármely területén. Mindezt azért meséltem el, hogy érthető legyen az a fajta kockafejűség, ami az emberek egy jelentős részét jellemzi. Nem, hogy törekednének megismerni az övékével ellenkező nézeteket véleményeket, hanem egyenesen támadásnak veszik, ha valaki másképpen látja, gondolja, mint ők. Így könnyű dolga van a Sátánnak, bár az igazsághoz hozzá tartozik, hogy ezt a fajta embert ő „tenyésztette”, nevelte ki. Isten azért tett bennünket gondolkodásra képes lényekké, hogy gondolkodjunk. Nem csak úgy van ez a képességünk, a szerencsés véletlenek hihetetlen egybeesése végett, hanem jóval inkább a teremtőnk ajándéka ez, Aki abból a célból adta e képességet, hogy éljünk vele. De ma a kreativitás és a nyitottság csak addig üdvös, ameddig találkozik a hatalom ízlésével. Ahogy túlmegyünk egy bizonyos pontos, egy jól meghúzott határvonalon, abban a pillanatban közellenséggé válunk és üldözni fognak bennünket minden lehetséges fegyvert és eszközt bevethetve ellenünk. Szóval testvér én arra buzdítalak, hogy te csak gondolkodj! Sokat és alaposan! Ne higgy el semmit csak úgy! Nézz a dolgok mögé és próbálj meggyőződni ar-

ról, hogy amit te igaznak hiszel, az valójában igaz lehet-e! Ennek pedig a legjobb módja az, ha próbára teszed, megmérkőzteted a véleményed más véleményekkel és nem az, ha agyonlövöd a másikat, mert mást gondol. Én így jutottam el oda, ahol járok. Így érkeztem meg a viharos óceánról a csendes vizekre, majd a csendes vizeken keresztülhalozva a biztos révbe. Tiszta szívemből kívánom, hogy te is hazatalálj még mielőtt rád tör a pusztító vihar.

És végül még néhány szót a büntudatról. Az emberek általában nehéz (lelki) terheket cipelnek magukkal egész életük során, igazán sosem tudván megszabadulni ettől a terhertől. Időlegesen le-le teszik, pihennek kicsit, de azután újra felveszik és cipelik tovább, amíg bele nem szakadnak. A büntudat rossz dolog. Démonok súgják a füledbe, hogy bűnös vagy, ők emlékeztetnek erre folyamatosan, gyötörnek veled, kergetnek depresszióba általa. Jézus Krisztus azért jött el értünk, hogy ezt a büntudatot levegye a vállunkról. Azért, hogy a bűnt és a törvényt, amely folyamatosan rámutatott bűnös állapotunkra, levegye rólunk. Úgy vette le, hogy Ő magára vette. Ezt Ő valóban megtette. Fizikailag is és szellemi értelemben is. Fizikailag akkor, amikor Bemerítő (Keresztelőnek hazudott) János bemerítette Őt. Amikor János embereket merített be, a bemerítés során lemosta az emberekről a bűnt, megtisztította a bűntől szennyes embereket. De amikor Jézus Krisztus, aki makulátlanul tiszta volt bemerítődött, Ő ekkor vette magára fizikailag is a világ összes bűnét. Amikor kijött a vízből azonnal elment a sivatagba. Emlékszel mit csináltak a törvény alatt élő zsidók a bűnbakkal? Rátették a bűnt és kihajtották a sivatagba. A bűnbak elvitte a bűneiket. Ezt tette Jézus Krisztus is. A szellemi megtisztulást pedig te is átélheted bármikor, ha befogadod

Őt a szívedbe. Mondom, bármikor. Ez csak és kizárólag rajtad áll. Ő ott áll az ajtóban és várja, hogy behívd Őt. Nem töri rád az ajtót, szabad akaratod van. Nyújtja a kezét de neked is ki kell nyúlni érte. Ha kinyúlsz érte, meg fogod ismerni a kegyelmi ajándékát. Tehát Krisztus elvitte a bűnt, de az emberek jelentős része nem tudja ezt. Úgy rabszolgák sokan hogy lehetnének szabadok is. Önként veszik a nyakukba az igát, kötik magukat járomba és élnek a gonosz rabszolgájaként le az egész életüket. Pedig a gonosznak nincs hatalma az emberen! Csak azokon van, akik ezt hagyják. Azaz, hogy nem fogadják el Krisztust. Ez mindenkinek az egyéni döntése. A gonosz csak azt teheti, hogy megpróbálja minden eszközzel manipulálni az emberek tudatát, hazugságokkal, vágyakkal elvakítani őket, hogy ne keressék az igazságot. Ha valaki rálel az igazságra, a gonosz ott (is) megbukott. Tehát a bűntudatot le kell tenni! Ha valaki a bűntudata hatása alatt él, akkor folyamatosan a bűn valóságát emeli be az életébe. Meg kell tudnod bocsátani magadnak és másoknak is, hiszen mindenki bűnös ezen a földön. Az Isten kegyelmi ajándékának éppen az a lényege, hogy a bűnösöknek adatik mindenféle feltétel nélkül. Isten pontosan tudja, hogy nem vagy képes tökéletességre. Erre csak Jézus Krisztus volt képes. Mert Isten volt. Ember itt kizárt, hogy tiszta maradjon. El kell fogadni magad olyannak, amilyen vagy! Nem próbálni átugrani egy olyan lécezt, amely elérhetetlen magasságban van számodra. Ez nem fog sikerülni. Isten kegyelmi ajándéka abban áll, hogy úgy szeret téged, ahogyan vagy. Nem kéri számon rajtad azokat a bűnöket, amelyeket elkövettél életed során. Ő azt mondja, hogy megbocsát neked ha te is megbocsátasz magadnak és mindazoknak, akik ellened követtek el bűnt. Hiszen hogyan várhatna bárki is úgy megbocsátást, ha maga nem bocsát meg?

Nekem bocsáss meg Istenem, de én nem bocsátok meg annak a disznónak, aki ezt-azt tette velem. Ez nem működik. El kell engedni tehát dédelgetett sérelmeinket, le kell tenni a terhet és otthagyni egyszer és mindenkorra. Be kell fogadnunk Jézus Krisztust a szívünkbe, olvasni az ígét, mert abban mindenre megtalálod a választ. Elképesztő de így van. Minél többet olvasod, annál jobban meg fogod érteni, de nem azért mert egyre okosabb leszel, hanem azért mert Isten megérteti veled. Ha keresed Őt megtalálod, ha kéred segítségét megkapod. De keresni és kérni kell! Ki kell nyilvánítanod a szándékod! Ez elengedhetetlen fontosságú dolog. Ő már mindent megtett, amit tehetett. Eléd jött. Nyújtja a kezét, hív. Többet nem tehet, nálad a labda testvér. Döntened kell, hogy elkapod-e vagy sem. Erről szól az élet, amit élsz éppen. Még nem késő, dönts okosan! Én döntöttem és meg kell mondanom, engem lepett meg a legjobban ez a változás, amely mind az életemben, mind a belsőmben bekövetkezett. Ez egy olyan csoda, amely csak és kizárólag neked szól. Minden egyes embernek „személyre szabva” és csak neki. Olyan élmény ez, mint amikor az őrzöngő viharos tengeren hánykolódó gumicsónakodban, magányosan, kétségbeesve, az életedért küzdve, tele rettegéssel, félelemmel, kapaszkodsz. Fázol, szomjas és éhes vagy, és azt látod, hogy ez a vihar sosem ér véget. Közel vagy ahhoz, hogy feladd és egyszer csak eszedbe jut Isten. Arra gondolsz kipróbálsz. Veszítenivaló már úgy sincs. Kipróbálsz és az történik, hogy a vihar hamarosan elcsendesedik körülötted. Rövidesen kisüt a nap, kisimul a tenger. Előre nézel és azt látod, hogy ott a távolban van egy sziget. Vagy lehet, hogy nem is sziget, mert jó nagy. És te éppen arra sodródsz. Most körülnézel és körülötted mindenhol a tiedhez hasonló tutajokon himbálódzó meggyötört embereket látsz. De látod az

arcukon a reményt és a boldogságot. Látod, ahogyan fürdetik az arcukat a melengető napfényben. Megérted, hogy ők is meglátták azt, amit te is. Élvezik a csendet, a nyugalmat és a napfényt. Végre meglátták veled együtt a célt. A kikötőt, amely – mindenki bizonyosan tudja, mert a szíve elmondja –, örömmel fogadja majd őket. Hálát érzel ekkor a szívedben. Meg akarod hálálni Istennek, hogy törődik veled, hogy nem dobott el, pedig te semmit nem adhatsz Neki. Tudod pontosan, hogy mennyit érsz. De azt is tudod, mert érzed, hogy Neki mindent megérsz. Csak azért, mert szeret. Nem kér semmit, de mindent odaad. Csak gyere már! Te pedig egyszer csak azt érzed, hogy soha sem voltál még ilyen boldog. Felsejlik előtted egy másik valóság képe, egy másfajta minőségű élet reménye, amelyre tulajdonképpen mindig vágytál, de sosem hitted el, hogy lehetséges. Pedig – most már tudod, – hogy igen. Ott a kikötő. A szabadság, a boldogság és az örök élet mindebben a csodában. Már csak oda kell érni. Mit adhatnál cserébe Istennek? Erre gondolsz. Tudod, hogy semmit. Tudod, hogy nem azért adja a mindent neked, hogy adj érte cserébe valamit. De te mégis adni akarsz. Ekkor határozod el, hogy soha többet nem teszel semmi olyat, amellyel elszomorítanád őt. Soha többet nem bántod meg, mert tudod, hogy annál hitványabb dolog nincs. Meg akarod becsülni, tisztelni ezt az elmondhatatlan ajándékot, amit csak úgy kaptál. Azzal, hogy igaz és tisztességes ember leszel. Elég volt a hitványságból! Egyszer és mindenkorra szakítasz azzal, aki egykor voltál. Nem nézel vissza, csak mész a kikötő felé. Rádöbbensz, hogy más ember lettél. Valóban más. Kicsit csodálkozol ezen, de boldog vagy, mert tudod, hogy Ő okozta benned ezt a változást. Megérted, hogy miért következett be. Hálás vagy, kimondhatatlanul hálás, amikor ráébredsz, hogy miért következett

ez be benned. Tudod, hogy csak ebben az állapotban nyersz bebecsátást arra a csodálatos helyre, amely a kikötőn túl vár rád. Ahogy egyre közeledsz, minden egyre jobb és tökéletesebb lesz. Nem ettél nem ittál, de mégsem vagy éhes és szomjas. Nem fázol, nem félsz. Tele vagy bizalommal, még sosem érezted magad ilyen jól. Csak elnyúlsz a tutajon és sírni lenne kedved a boldogságtól. De azután ismét tenni akarsz. Meg akarod hálálni az ajándékot, amit kaptál. És ez így megy, míg végül eléred a kikötőt. Hogy ezután mi lesz, remélem te is meglátod. Én szívemből kívánom ezt neked testvér!

Drága Testvérem! Tiszta szívemből köszönöm, hogy elkísértél ismét gondolataim útján! Köszönöm, hogy megtiszteltél a figyelmeddel! Kívánom, hogy találj meg az Urat és ismerd meg az Ő ajándékát! Éld át az örömet és a boldogságot, amit csak Ő nyújthat neked! És végül, de nem utolsó sorban tiszta szívemből kívánom, hogy utad sikerrel járjon és amikor eljön az idő, oda menj haza, ahova tulajdonképpen mindannyian vágyunk ha tudjuk és ismerjük a célt, ha nem. Isten országába, ahova Ő mindig is szánt bennünket, és ahol az örök élet, Isten örök és megingathatatlan szeretete vár mindannyiunkra.

Szeretettel: Ted

(www.luciferzum.hu)